

ХЕДЪР ГРЕЪМ ГОСПОДАРЯ НА ВЪЛЦИТЕ

Част 3 от „Викингите Маколиф“

Превод от английски: Златка Делчева, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

ВЪЛЧА КРЪВ

865 г.

Брега на Ейре, Ирландия

Високото момче не помръдваше, изпълнено с негодувание. Косата му бе златисторуса. Изглеждаше по-силно от връстниците си. Поемаше поривите на вятъра, сякаш черпеше от тяхната сила.

Майка му беше сърдита, защото той се бе държал като викинг.

Да, той беше викинг!

— Погледни морето, сине! — заповяда баща му и постави кралските си ръце на раменете му. — Погледни как се разбиват белите гребени на вълните. Представи си, че това са нашите кораби! Много кораби, леки и бързи, които разсичат вълните и изпреварват всяка буря! Виж огромните им носове във вид на дракони, зиналата паст, оголените зъби! Виж как умело са изваяни и с какво майсторство са изработени! Ние сме господари на моретата и всички знаят това.

Момчето се усмихна на баща си:

— Ние сме викинги, татко. Викинги. Кръстосваме моретата с корабите си надлъж и нашир.

— Доказахме на света, че нашите кораби са най-добрите. Нужни са ни яки, здрави кораби, за да се бием с враговете и да помагаме на съюзниците си.

Кралят се замисли.

— Да, ние сме викинги, норвежци в едно отношение, а ирландци в друго. Все пак не е много разумно да го припомним непрекъснато на майка си.

Младежът се усмихна. Майка му беше ирландска принцеса до мозъка на костите си. Тя ги възпита в духа на ирландските традиции и законите на Брехон. Получиха добро образование. Тя държеше на уроците по изкуство и история, езици и религия. Не се бе замислял дали майка му не съжалева, че баща му е викинг, въпреки че той беше

велик човек. Завоювал тези брегове, кралят бе останал тук и добре бе защитавал земята и хората.

Сега майка му му каза, че баща му иска да го види.

Лошо. За да го ядоса, Лейт беше откраднал новия му дървен меч, изработен от дядо им специално за него.

Лейт винаги беше имал всичко. Той беше първородният син, наследникът на баща им. Щеше да управлява тази земя, богата, зелена и толкова красива, която те обичаха. Той знаеше това и го приемаше. Обичаше брат си, който беше възпитан да бъде крал, защото бе поголемият.

Но днес Лейт го бе предизвикал, като се опита да вземе меча му!

Най-лошото бе, че свадата започна в параклиса по време на служба. Майка му го издърпа за ръката навън. В смарагдовозелените ѝ очи се четеше неописуем гняв.

— Лейт ми взе меча! — започна да ѝ обяснява той със стиснати устни и пламтящи от гняв очи. След това съжали. Обичаше силно майка си и му бе мъчно. Не искаше да я разочарова. Но и нямаше да се даде на брат си.

— Земята е негова! Дъблин е негов! — Той вдигна високо малкия дървен меч, който държеше в ръката си. — Ще защитавам до последна капка кръв неговата власт над тази земя срещу всеки завоевател! — закле се пламенно момчето. — Но, майко, този меч е мой!

Кралицата почувства страстта в думите му. Да, нейният син беше горд и решителен!

Мъка обхвана сърцето ѝ. Внезапно осъзна, че той прилича твърде много на баща си. Наистина обича братята и сестрите си, почита родната земя, но на него ще му е нужно още нещо — ще жадува за още нещо, ще воюва за още нещо.

Тя прехапа устни. Той наистина беше умалено копие на Норвежкия вълк, никой от синовете ѝ не приличаше на баща си колкото него. Косата му беше от чисто злато, веждите му — високо извити, лицето му вече имаше чертите на хубав мъж — фино и сурово.

Очите му съдържаха онова студено норвежко синьо, характерно за народа на баща му — светлосиньо, яносиньо, пронизващо синьо. Той беше момче, но човек трудно можеше да устои на погледа му. Имаше стойката на баща си, беше висок почти колкото него, широкоплещест.

И волята му...

От желязо.

Той размаха дървения меч, който така решително си беше възвърнал.

— Аз съм по-малкият син, майко — обясни той нетърпеливо. — Но няма да позволя да ми отнемат всичко.

— Ти си по-малкия син на краля, когото познава целия цивилизован свят — напомни му замислено тя. — И...

— И за мен ще говорят всички! — каза той предизвикателно.

Тя му се закани с пръст.

— Твоето поведение днес беше ужасно! Ти се държа като викинг...

— Но моят баща е викинг, майко.

Тя пое дълбоко дъх, опитвайки се да обуздае гнева си.

— Истински ирландски викинг, сине. Покорил се на земята, покорил се на...

— На теб? — дяволито предположи той.

Тя трепна и изумрудените ѝ очи гневно се разшириха, но после се засмя:

— Не, не мисля така! И никога не му казвай това! Той е викинг, но е цивилизован. Чете, размишлява, преценява и е справедлив. Той разбира хората.

— Все пак е викинг.

— Добре, млади Господарю на вълците! Баща ти те чака при скалите, иди да му се оплачеш!

Той се отдалечи, все още гневен, висок и строен.

— Сине! — повика го пак тя. Той се обърна. — Обичам те! — промълви тихо майка му.

Щом чу думите ѝ, гневът му премина. Момчето се усмихна в отговор и побягна навън от дома през зелените поля към скалите, където баща му го очакваше.

Там, на скалите, стоеше един истински воин. Стъпил на надвисналата над морето канара, той бе вперил поглед в хоризонта.

— Липсва ли ти морето, татко?

Кралят се обърна.

— Не, сине. Аз намерих своето място в живота. — Той въздъхна. — Всички обвиняват нас, викингите, в много смъртни грехове и да си

призная, често сме били виновни. Но, сине мой, аз никога не съм опустошавал земята. Превземал съм я, но винаги, за да градя върху нея. Аз ѝ давах сила и тя ми отвърна със същото...

— Как така, татко?

— Тя ми донесе красота и мир. Тук открих мястото, онова кътче, което нарекох свой дом. Даде ми майка ти.

Младежът се усмихна. Той стоеше до баща си, опрял обувия си във велурен ботуш крак високо на скалата, с ръце скръстени на гърдите, вперил сините си очи в морето. Спомни си често повтаряните легенди за бащините му богове, голямото празненство на воините във Валхала, гневният Один, яхнал осмокракия си кон на небето.

— Хубаво е да плаваш — каза баща му меко. — Хубаво е да търсиш. Прекрасно е да си викинг. Да замахваш с меч, да предизвикваш смъртта.

Момчето срещна очите на баща си:

— Аз ще плавам! — закле се той пламенно, като отметна назад глава и вдигна дървения си меч към небето; закле се пред боговете на бащиния си народ, пред Один и Тор, пред бурите, гръмотевиците и светкавиците. Вятърът развяваше плаща на гърба му. Момчето затвори очи и усети мириса на морето.

— Аз ще кръстосвам моретата — повтори той по-тихо. — Ще намеря истинското си място на тази земя и ще стана негов владетел! Аз ще бъда законът и ще нося мира. Не мога да бъда крал на Дъблин като баща си, но ще бъда негов достоен син. Ще ме наричат Господаря на вълците, татко, като великия Норвежки вълк! Наистина, ще се бия в името на правдата и доброто...

— И кое е твоето добро, коя е твоята правда? — подразни го кралят, макар че знаеше отговора.

— Земя се добива в битка, нали така, татко?

Кралят се усмихна:

— Да, сине, така е. Но може да я получиш и чрез женитба.

— Чрез война или чрез женитба... — Момчето изглеждаше озадачено.

Кралят се засмя:

— Понякога наистина е едно и също, сине.

Златокосият младеж огледа отново морето.

— Аз ще бъда викинг, ще открия своята земя и ще се сражавам за нея. А може би ще срещна и жената, която да ми стане съпруга.

Светкавица прониза небето. Кралят вдигна поглед и си помисли, че Мергуин ще го нарече знамение. Почувства безпокойство. Без да се обръща, усети, че зад него наистина е застанал Мергуин и мести втренченият си поглед ту към младежа, ту към тътнещото небе.

Кралят въздъхна:

— Е, добре, магьоснико. Какво имаш да кажеш?

Оскърбен, Мергуин се вторачи в краля. Дългата му побеляла коса и брадата му се вееха на вятъра.

— Аз не съм магьосник, Олаф Норвежки.

— А жрец и гадател, така ли? — попита Олаф уморено.

Момчето се обърна и се усмихна на стареца. После пак се вторачи в морето.

— Надсмиваш ли ми се, кралю на Дъблин? — попита Мергуин.
— След всичките тези години?

Олаф се усмихна:

— Веднъж ти пророкува, че Лейт ще живее дълго и честито, че ще управлява мъдро. Ти предрече, че при раждането на Ерик ще бушува буря. Сега... какво ще кажеш за Конар?

— Не зная какво искате да направя? Да заколя овца и да се моля на древните норвежки богове? Но и момчето, и аз сме наполовина ирландци, наполовина норвежци. Обаче днес виждам в него норвежеца. Затвори очи, велики кралю. Представи си го вече пораснал!

Олаф не знаеше дали беше затворил очи, но за момент видя сина си като голям мъж, царствено висок, златокос, със стегнати мускули, истински непобедим воин, готов да се бори с всеки враг, бил той смъртен или безсмъртен.

— Синът ти ще пътува — предсказа тихо Мергуин. — Той ще бъде могъщ, здрав и силен. И ще плава...

— Къде? — попита кралят.

Мергуин се поколеба дали да отговори и смръщи вежди.

— Той ще пътува на юг, ще прекоси морето и бързо ще намери това, което търси...

— А после? — поиска да узнае кралят.

— После ще се сражава, за да го запази. Да запази и земята, и нея! Няма да е лесно. Ще нахлуят огромни орди, ще започне

невиждана битка.

— Мергуин, но коя е тя?

Мергуин сви рамене, поглеждайки момчето — изправено и гордо, с вперени в морето сини очи. Въздъхна и премигна, гледайки краля.

— Без жертвена овца, така ли, милорд? Не, не, няма да е справедливо! — Той сграбчи торбата с руни, която висеше на пояса му, и леко я разклати. — Запомни, кралю, че аз съм като момчето наполовина викинг, наполовина ирландец. За викинга трябва да хвърля руната на викингите.

Викинг! Олаф затвори очи, внезапно осъзнал, че момчето ще бъде викинг. Далеч, отвъд морето в непознати земи.

И там ще открие една жена, за която ще се бие и която ще му стане съпруга, и животът им често ще е застрашен, защото те ще се карат и ще се бият един срещу друг...

Кралят искаше синът му да живее в мир, но светът не обичаше мира.

Погледна момчето и видя себе си. Знаеше, че колкото и да му е мъчно, ще го пусне да върви по своя път.

Мергуин внезапно разклати торбата и изсипа фино издяланите руни на земята.

Чу се воят на вятъра. Отново светкавица прониза небето.

— Да, ще го наричат Господаря на вълците, с името на баща му — каза Мергуин.

Олаф се втрени в сина си, след това отново в земята, гледайки знаците върху всяка от малките дървени плочки. Мергуин се усмихна.

— Да, така ще бъде и светкавицата го потвърди, като че ли сам Один го изписа на небето.

— Ох — въздъхна Олаф, скръствайки ръце на гърдите. — Моля те, старче, кажи ми какво друго написа Один? Къде ще плава? Коя е тази жена!

— Търпение, милорд, търпение! — посъветва го Мергуин и се усмихна лукаво. Повдигнал вежди, той хвърли поглед към високото момче на скалата, после отново към Олаф. — Нека погледнем плочките, Норвежецо, нека погледнем плочките! По викингски, за викингския принц...

— Жената? — повтори отново Вълкът.

— Да, и за жената! — съгласи се Мергуин. — Тя е много красива...

— Но носи беди, предполагам.

— Като бурята — съгласи се Мергуин, смеейки се. Но после усмивката изчезна от лицето му и гласът му стана замислен и тъжен. — Да, наистина, ще бушуват бури, враговете ще са хиляди и за да ги надвият, те трябва да устоят на...

— На какво?

Мергуин потърка брадата си.

— Да устоят на самите себе си, навярно...

— Продължавай! — заповяда кралят.

И там, на обруления от вятъра бряг, бе предсказана съдбата им...

ЧАСТ ПЪРВА
ГОСПОДАРКАТА И ЗЕМЯТА
НАЧАЛОТО НА БИТКАТА

ГЛАВА ПЪРВА

Пролетта на 885 г.

Бреговете на Франция

— Мелизанда, Мелизанда! Неговите кораби са тук!

Мелизанда беше силно развълнувана. Тя стоеше като парализирана на сред стаята. Прободе я чувство на страх и очакване.

Не вярваше, че той ще дойде!

Сега, кога го чу вика на Мари де Трес откъм бойниците, разбра, че той е дошъл да получи наградата си.

Погледна бързо изплашеното лице на Мари. Fino изработената ризница, която държеше, падна. Мелизанда хукна през вратата на кулата към каменната стена, за да се увери сама.

Той наистина пристигаше.

Първия път дойде в също такъв ужасен ден. Струваше й се толкова отдавна! Нима трябваше да я завари отново в беда? Дали идваше да й помогне, или искаше да я унищожи напълно?

Нямаше съмнение. Беше дошъл да получи наградата си.

Обляха я топли вълни, после ледени. Притисна ръка към лицето си. То гореше, а ръката й беше леденостудена.

О, боже, той е тук. Трепетът в сърцето й бе неудържим. Толкова отдавна не беше го виждала. Не стига, че хиляди датчани, предвождани от проклетия Жофроа, стоят пред вратите на крепостта! Сега идва и той. След толкова години.

Може би такъв е жребият на съдбата.

Боже, колко странно! Тя се страхуваше повече от срещата си с него, отколкото от датчаните!

Не беше точно страх...

Не знаеше какво ще й донесе неговото завръщане!

Корабът му изглеждаше чудновато. Носът му беше във формата на огромен дракон. Той го направляваше умело, както преди много години, когато тя го видя за първи път.

Ето го и сега — стъпил на руля, мускулестите му ръце са кръстосани на гърдите.

Пурпурен плащ, захванат на рамото му с древна келтска емблема, се развяваше зад гърба му, носен от морския вятър. Косата му, златиста като слънцето, също се вееше от поривите на бриза.

Все още не можеше да види очите му, но това не и беше нужно. Тя ги помнеше толкова добре.

Тя наистина не можеше да забрави цвета на очите му — тяхното поразително, пронизващо синьо. Небесносиньо, моркосиньо, по-дълбоко от кобалт, по-светло от сапфир. Очите му я пронизваха, разголваха душата ѝ.

— Нали нямаше да дойде?

Зад гърба ѝ се чу подигравателен мъжки глас. Мелизанда рязко се обърна. Регвалд стоеше на пътеката зад нея, стар и заядлив като търговец. Той ѝ се закани с пръст:

— Милейди, не можете да пренебрегнете уговорката с този мъж.

— Аз нямам уговорка с него! Ти имаш.

— Спазарих се, за да се спасим — припомни ѝ Регвалд с достойнство. — И благодаря на бога! Може би ще се нуждаем от този човек отново. Но какво ще правим, ако ни е сърдит и този път да не иска да ни помогне?

— Ти... — започна Мелизанда, готова да му напомни, че той беше само съветник, а тя бе графинята, но се спря, хапейки устните си от напрежение. Имаше друга, по-непосредствена опасност. Мелизанда видя хората си, въвлечени в битката.

Как странно всичко се повтаряше! Те станаха врагове с датчаните в деня, когато той дойде за първи път, и сега се биеха отново, тъкмо когато неговите кораби пристигаха.

Странно, че и тогава небето беше буреносно, святкаха мълнии и трещяха гръмотевици. Сякаш винаги идва тук, заедно с бурята, сякаш сам той е бог, хвърлящ своите огнени мълнии като отдушник на яростта си.

— Какво ли ще направи? — размишляваше Регвалд. — Дали е дошъл да ни унищожи, или да ни спаси отново? Ще победи ли Норвежкият викинг викингите на Дания?

Защо страната им беше толкова беззащитна! В този мъчителен момент Мелизанда се замисли. Тя обичаше да слуша баща си да разказва за великия крал Шарлеман и любовта му към изкуствата, астрологията и мира.

Но и Шарлеман като баща ѝ беше мъртъв. Той е управлявал преди близо сто години и оттогава много неща се бяха променили. Шарл Дебелия е крал на Париж, но не стои в своя град. Воюва някъде из Италия и датчаните опустошават крайбрежието в порива си да завладеят Руан, този път може би завинаги.

Враговете на Мелизанда се бяха съюзили с датчаните, за да ѝ отнемат земята.

Тя се би с тях и преди. Преди много години, в деня, когато баща ѝ падна убит. Беше се научила да сдържа риданията си, когато виждаше как избиват воините ѝ. Научила се бе да не потръпва от бойните викове, но най-трудното бе никога да не отстъпва! Тя ръководеше народа си смело и мъдро.

Преди години между нея и този викинг се случи нещо, което тя не можеше да забрави. Той навярно копнееше да я прегърне. Заклепа се беше да не го вика, но и сега мисълта за него я изпълваше с копнеж.

Това беше най-трудно! Тя не смееше да покаже женската си слабост, не смееше да му открие чувствата си, сърцето си! Не можеше да сподели, че мисли за него всеки ден, непрекъснато.

Не и сега! Необходимо е да бъде силна. Собствените ѝ чувства не са важни в този момент.

Не трябва да си спомня за неговите ласки, докосванията му, които я отблъскваха и привличаха едновременно. Тя го мразеше, обичаше, ненавиждаше и копнееше за него...

Внезапно Мелизанда се отърси от спомените си и осъзна, че хората ѝ бяха в беда. Попадаха в капан. От бойницата виждаше движението на воините долу, грозящата ги опасност.

— Исусе Христе! — проплака графинята. — Мили боже, изпрати ни помощ! Трябва да се бия, Регвалд. Погледни, войските ни са обградени!

Регвалд хвана ръката ѝ.

— Стой тук! Викингите идват! Един от тях ще победи — или датчаните, или норвежците. Нека те се сражават. Този път остани тук на сигурно място!

Мелизанда се отскубна от него ядосана. След това съжали, че го обиди, защото Регвалд я обичаше, а в тези трудни времена любовта бе рядко нещо.

— Напомням ти, скъпи съветнико, че аз съм графинята! Аз ще защита крепостта и хората. Аз трябва да измъкна хората си от този капан.

— Чакай! — извика Регвалд. — Виж, корабите му стигнаха до брега!

— Не мога да чакам, Регвалд! — Тя го замъкна до бойницата, сочейки му брега в далечината. Баща ѝ беше построил изключително укрепление — замъкът бе обграден с дълга крепостна стена. След като викингите започнаха набезите си, това беше единственият начин да се защитят. Тяхната крепост изобщо беше непревземаема, защото бе построена на малък залив със защитено пристанище и стените стигаха до брега. Повечето крепости в околността бяха дървени, но баща ѝ беше разбрал преимуществото на камъка. Якият зид не можеше да бъде подпален и зад крепостните стени човек се чувстваше сигурен. Имаше голям двор за хората и животните, както и място за копачите да работят. Извън стените зеяха дълбоки пропасти, обрасли с гъсталак, а огромни скали надвисваха над морето. От бойницата се виждаше всичко наоколо. Разположението на твърдината ѝ позволяваше да удържи, дори когато защитниците ѝ бяха малко.

Сега Мелизанда огледа бойното поле.

— Виж, Регвалд, там е Филип, а там Гастон, войските им се разцепват, но увлечени в битката, те не забелязват опасността! Трябва да им помогна.

— Недей, Мелизанда! — повтори Регвалд.

Той я сграбчи за ръцете, за да я задържи. Тя го погледна и Регвалд за първи път видя страх да се промъква в погледа ѝ. Регвалд знаеше, че тя се бои само от викинга. Винаги се бе бояла от него. Той ту я вбесяваше, ту я очароваше. Сега тя се страхува от него и едновременно се надява той да ѝ помогне. Все пак тя го бе предизвикала отново.

Мелизанда вече запасваше меча си.

— Не прави това! — предупреди я съветникът.

— Трябва! — беше отговорът. В гласа ѝ имаше нотка на отчаяние, очите ѝ бяха широко отворени и в тях бушуваха силни чувства.

— Не... — започна той отново, но тя се отскубна от ръцете му. — Мелизанда!

Графинята изтича към кулата.

— Мелизанда!

Викът му се понесе във въздуха и върналото се ехо сякаш го упрекна.

Безполезно беше. Нямаше я. Регвалд тръгна към кулата, която бе най-високата точка на крепостта. Долу се виждаше дворът, стената и външните бойници, полето пред портите и морето.

След десет минути тя се появи пред портите и сърцето му подскочи. Мелизанда яздеше Воин. Облечена беше в позлатената ризница както преди години.

Регвалд виждаше как викингите изтегляха корабите си на брега. В далечината се открояваше и водачът им с островръх боен шлем. Сега извеждаха конете. Величественият Тор, огромен и мускулист, подвижен и пъргав като господаря си, беше начело.

Не се чуваха команди. Воините на викинга бяха готови, строени в прави редици, тръгнали на ръкопашен бой или яхнали оседланите коне.

В този момент сражението започна.

Регвалд преплете пръсти в очакване. Мелизанда също беше на бойното поле. Твърде далеч от новопристигналите тя се биеше, размахвайки високо меча си. Командваше войските си да се прегрупират. Датчаните и техните вероломни френски съюзници бяха хиляди, защитниците на крепостта — само стотина. Превъзходството беше десетократно.

Регвалд беше чул, че още хиляди нашественици прииждат насам. Говореше се, че искат да обсадят Париж.

Но днес те бяха тук, не в Париж. Мелизанда бе прегрупирала воините си. Чуваха се викове. Тя се опитваше да върне хората обратно зад стените на крепостта. Стражата бе подготвена и огромни казани с вряща лой се виждаха на стената, за да се излеят върху завоевателите, ако се опитат да ги последват.

Вратите се отвориха и защитниците, начело с Мелизанда, се втурнаха в крепостта.

— Изливайте! — заповяда Филип на стражите от външните бойници.

Регвалд затвори очи. Чу викове на агонизиращи хора. Първите нападатели попаднаха под врящата мазнина.

Ужасена от писъците, Мелизанда се закова за миг. Но малко по-късно Регвалд я видя вече в двора на крепостта, заобиколена от своите хора. Изглеждаше преbledняла, но решително изправена на гърба на Воин.

Той знаеше, че тя мрази войната. Мрази битките, цялата тази касапница. Беше видяла всичко това, в деня, когато убиха баща ѝ и оттогава искрено желаше мир.

Но какво ще стане, ако загубят?

Никой не можеше да предвиди докъде ще стигне жестокостта на датчаните. Те ще грабят и плякосват, ще убиват и ще изнасилват и с всички ще бъде свършено.

А след като нашествениците се наситят на пляката си, земята и крепостта ще принадлежат на Жофроа.

Съдбата на Мелизанда ще бъде страшна.

Но ако спечели викингът?

За графинята ще бъде още по-зле, но народът ще живее, крепостта ще оцелее. О, боже, независимо от нейната съдба, за хората ще бъде по-добре днес да победи викингът. Няма да има грабежи, кражби и изнасилвания; няма да има убийства. Мелизанда знаеше това и би го приела, независимо от цената.

— Момичето! — чу се вик зад стените. — Предайте графиня Мелизанда и ще имате мир!

От кулата Регвалд виждаше ясно всичко! Викаше самият Жофроа. Той преследваше Мелизанда, но стражите го държаха далеч с връщата лой. Мъжът пришпорваше коня си и лицето му беше изпълнено с ярост. Опитваше се да спре хората на Мелизанда, преди да са се скрили зад здравите крепостни стени и подканяше воините си да щурмуват крепостта.

Някои щяха да загинат, но останалите щяха да превземат твърдината.

Мелизанда и Жофроа, нейният враг, бяха на двайсет стъпки един от друг. Разделяше ги каменната стена.

Положението оставаше критично. Портите още не бяха затворени и укрепени. Заплахата от връщата лой нямаше да удържи дълго Жофроа и воините му. Те бяха на една крачка от пляката си.

— Жофроа е след теб! — извика Филип на графинята, задържайки коня си. — Мръсно копеле! Постъпва като баща си!

Мелизанда не виждаше войските извън крепостните стени, както ги виждаше Регвалд, но чуваше добре бойните викове и тропота на конете, нетърпеливи да препуснат. Все повече нападатели се събираха до самите стени. Скоро те можеха да разбият вратите и никой нямаше да спре многобройните пълчища.

— Крепостта ще падне! — прозвуча отвън нова заплаха. — Всички ще загинете! — заканваше се Жофроа. — Победата е наша! Ние сме по-силни!

— Веднъж ме победи — отвърна Мелизанда, — но този път няма да се дам!

— Викингът идва! Но дали ще успее да дойде навреме? Сега ще оставим вашите пленници под врящата лой, а един от хората ви ще умре след миг. — Бяха опрели нож в гърлото на един пленник.

Мелизанда се втренчи в Регвалд, който стоеше високо на кулата и виждаше всичко.

Регвалд погледна Мелизанда и ѝ кимна. В очите ѝ се четеше мъка.

— Трябва да се предам. Нищо друго не ми остава...

— Воините загиват в битка. Нима заради един войник...

— Филип! Те само след миг ще нахлуят. Ще унищожим собствените си хора, ако се опитаме да ги отблъснем. Ако се предам...

— Не! — извика Филип.

Тя пришпори коня си към портата. Презираше Жофроа. Мразеше го повече от всичко на света. Не можеше да се примири, че ще се предаде без борба на презрения враг.

Баща му беше убил нейния.

Внезапно тя стисна зъби.

Не, нямаше да се предаде на Жофроа. Не можеше.

Викингът бе там, отвън и ако научеше, че се е предала без съпротива, каквото и да бе положението ѝ... Трябваше да печели време!

Тя спря коня си и погледна към стражите на външните бойници. Повечето от тях бяха готови с казаните вряща лой, но няколко от най-добрите стрелци все още държаха оръжията си. Графинята срещна погледа на един от тях:

— Можеш ли да улучиш този, който държи нашия пленник? — попита тя тихо.

— Да, Ваша светлост! — обеща войникът.

Тя кимна:

— Направи го. Когато пленникът се освободи, изкомандвай хората да влязат в крепостта. Дори с тях да проникнат врагове, ще затворите бързо портите.

Стрелецът се обърна. Внимателно вдигна лъка си и се прицели.

Чу се предсмъртен вопъл.

— Бързо, влизайте вътре! — извика един от военачалниците и през портите нахлу вълна от биещи се хора.

— Затвори вратата! — заповяда владетелката.

— Мелизанда! — извика отгоре Регвалд. — Задръжте портата! Те пристигнаха! Помощта е тук!

Разнесе се вик на ярост и учудване. Сигурно е Жофроа, помисли тя и за момент изпита радост.

Викингът беше подгонил враговете й...

Разнесе се звук от удар на желязо в желязо. Чу се и още по-страшният звук на проникване на желязо в човешка плът.

— Не, Мелизанда! — внезапно изкрещя Регвалд.

Застанал на вътрешната кула, той виждаше всичко. Да, викингът беше тук. Жофроа отстъпваше, оставяйки част от воините си да продължат боя.

Викингът беше разделил войската си, хвърляйки половината в отчаяната атака, която спаси Мелизанда, а другите останаха да пазят тила. Бяха по-малобройни от датчаните. Конар се надяваше да пробие редиците на нападателите, да влезе в крепостта и оттам да поднови битката.

Но, без да знае това, Мелизанда беше наредила да затворят вратите на крепостта...

Портите хлопнаха точно пред него и неговите хора.

Пред лицето му.

— О, боже! — промълви Регвалд, търсейки помощ от всевишния. И тутакси отново се съсредоточи върху бойното поле.

Може би имаше надежда...

Добре виждаше викинга, който им помагаше.

Наричаха го Господаря на вълците, както наричаха баща му. Сега Регвалд разбра защо. Изправен пред непреодолимо препятствие, той показваше забележителна вещина и невероятно мъжество. Устремен

към най-ожесточеното място на битката, размахваше меча наляво и надясно и поваляше враговете един след друг. От страната на датчаните се чуваха войнствени крясъци, с пяна на уста те се хвърляха към него. Но скоро падаха прободени от меча му. Все повече врагове се насочваха към него и положението ставаше застрашително. Конар извика нещо, което Регвалд не разбра. Воините му докараха стенобойна машина. Част от тях атакуваха вратата на крепостта, която току-що бяха хлопнали под носа им.

Регвалд зяпаше бойното поле с отворена уста.

— Мелизанда! — изкрещя той.

Викът му беше заглушен от грохота на боя. Мелизанда командваше отстъплението. Съветникът се отдели от стената, втурна се надолу по стълбите, прекосявайки огромната зала. На двора мъже, жени и деца, крави, гъски и прасета се трупаха в най-закътаната част, търсейки безопасност. Майки, грабнали децата си, селяни с драгоценния си добитък се щураха наляво и надясно. Ревеше магаре, кудкудякащи кокошки хвърчаха навсякъде. Наметнат в стария си плащ, Регвалд приличаше на опърпана птица. Той забърза към Мелизанда и нейните воители, които скачаха от конете и се хвърляха да защитават крепостната стена.

— Той е там! Превзема портата! Току-що отблъсна датчаните. Ти го заключи отвън! — извика Регвалд.

Мелизанда в миг осъзна вестта и в очите ѝ се появи ужас. Не искаше да го оставя отвън. Той никога нямаше да ѝ го прости.

— Портата! — извика тя, но беше късно. Тежката стенобойна машина се показа през камъните.

Викингите действаха умело. Да, лорд Конар си знаеше работата. Мелизанда видя Филип, все още на коня, да посреща новата орда, която се показва през пробива.

— Върни Филип! — бързо изкомандува Регвалд.

— Късно е!

— Кажу ми, че ти трябва помощ. Не позволявай въоръжен човек да посрещне пръв ирландския викинг. Ако го срещна аз, викингът ще разбере, че не се биеш срещу него. Върни Филип, бързо!

— Филип! — извика Мелизанда. Той се върна, мислейки, че тя е в беда. Графинята мигновено осъзна мъдростта в думите на Регвалд. Старият човек забърза към пробива, размахвайки ръце.

В първия момент един от викингите посегна да го намушка. Мелизанда едва сподави вика си.

В същия момент викингът премина през отвора в крепостната стена. Бе възседнал огромния си черен жребец, от покритата му с шлем главата се виждаха само пронизващите очи.

— Те са победени! Жофроа бяга! — извика Филип и внезапно се засмя от облекчение. — Но виж там, някои от хората му са вече в крепостта. Трябва да ви отведе, графиньо. Но, о, боже! Нова атака...

— Не, Филип, не — каза тихо Мелизанда, докосвайки ръката му. — Регвалд стигна до Вълка.

— Тогава ние сме спасени от злите датчани!

Мелизанда замълча. В този момент вярваше, че няма по-голямо зло за тях от викинга. Той уверено и решително влизаше в крепостта ѝ. Човекът с пронизващите сини очи и яките, корави като камък рамене. Беше дошъл да вземе всичко. Неговата воля отново тържествуваше. Бе преодолял всички прегради.

Чувство на вина сви сърцето ѝ. Тя му дължеше много! Да, той беше спечелил една битка за нея преди години и тя му се бе отплатила добре с брачен договор, който днес я поставяше в тази безизходица.

Но тази сделка ги спаси.

Вътрешно Мелизанда трепереше цялата. Това ѝ се случваше винаги, когато го видеше. Близостта му провокираше топли и студени тръпки на страст по тялото ѝ. Чувстваше ги дори в петите си.

В един момент се запита дали викингът беше по-добър от Жофроа. И двамата бяха негодници. Но сама не си вярваше. Жофроа беше жесток, безмилостен и лукав като баща си.

Докато той...

Той!

О, тя не понасяше високомерието му, както и елегантната блондинка, която винаги пътуваше с него. Колко унижена беше, когато се налагаше да му се подчинява.

А той винаги получаваше това, което искаше. Той беше господарят.

Заля я топлина. Затвори очи, опитвайки се да не мисли за него, да не мисли за бъдещето.

Невъзможно. Той беше тук. Спомени нахлуха в главата ѝ и кръвта ѝ се превърна в разтопено желязо.

Пое дълбоко дъх, трескаво затърси изход. Тя е графиня, наследила титлата след смъртта на баща си. Земята е нейна. Крепостта е нейна.

И бог да ѝ е на помощ, ще ги запази.

— Колко са с него? — попита тя Филип.

Поразяваща беше гледката на конниците — огромни, стиснали мечове и боздугани, маса от мускули, безстрашни, опасни и безмилостни.

Същите хора веднъж я бяха спасили. Тя знаеше отлично какви са в боя.

И начело на конниците... той!

— Трябва да ви отведа в кулата — прошепна Филип, наблюдавайки полесражението. Страшилищата на Жофроа нямаха избор. Трябваше или да се предадат, или да умрат. Някои от тях все още се сражаваха в двора на крепостта. Сега изглежда най-умното беше графинята да се прибере на безопасно място. Хората ѝ бяха спасени.

— Мога да се грижа за себе си, Филип — го увери тя. — Ти бързай при хората си.

Филип не бе съгласен, но тя не му позволи да спори. Изтича по стълбите към кулата толкова бързо, колкото ѝ позволяваше тежестта на ризницата. Трябваше ѝ време. Как да го посрещне? Дали трябва да го посрещне? Не можеше ли просто да избяга?

А искаше ли да избяга? Може би беше дошъл моментът най-после да се срещнат.

Няколко стъпала бяха счупени. Един боздуган се бе забил със страшна сила в камъка и го бе разцепил. Мелизанда прескочи дупката и забърза към стаята си.

Спря, свали бързо ризницата.

Сигурно той я е видял на бойното поле и е приел като обида затварянето на крепостната врата. Пак се разтрепери.

Страхливка! Тя е графиня! Той е само по-малкият син на краля, търсец богатство, опитващ се да отнеме законното ѝ наследство! Не, няма да му покаже страха си. Няма да бъде смирена!

Мечът ѝ бе паднал заедно с ризницата. Вдигна го и се огледа безпомощно. Погледна към огромното легло, покрито с чисти ленени

чаршафи и кожени завивки. Сърцето ѝ заби неудържимо. Опита се да овладее обзелите я чувства и с мъка преглътна.

Не искаше да се срещнат тук! Побърза обратно към бойницата и погледна към двора.

Сърцето ѝ замря. Отново я полазиха топли и студени вълни, огън и лед. Тя замръзна, срещайки погледа му.

ГЛАВА ВТОРА

Възседнал огромния си боен жребец, Конар Мак Олаф гледаше изпитателно Мелизанда.

Мелизанда...

Ето я, най-последно. Изправена в цялото си величие на върха на кулата.

Изгаряше от нетърпение да я прегърне. Мелизанда го наблюдаваше внимателно. В погледа ѝ прочете неодобрение. Как е възможно! След пълната му победа! Не го спря дори непревземаемата крепостна стена, след като тя затвори вратите пред войските му. Той е господарят на крепостта.

Тя не помръдваше. Изправена високо на кулата, изглеждаше недосегаема. Всъщност ги разделяха само каменните стълби. Конар трябваше просто да слезе от коня и да изтича нагоре.

Изглежда близостта му не я вълнуваше. Продължаваше да го следи с високомерен поглед. Самият той също я изучаваше. Минало бе доста време, откакто я видя за последен път. Детето, което познаваше, се бе превърнало в изключително хубава жена. Това се виждаше и отгук. Бе по-висока от повечето жени. Не би имало нужда да вдига глава, за да срещне очите му, ако стояха един срещу друг. Косата ѝ — гъста, дълга, черна, по-черна от безлунна нощ — падаше на талази по гърба ѝ с нежен блясък. Имаше бяло като абанос лице. Бузите ѝ бяха обагрени в аленочервено. Сочните и добре оформени устни подчертаваха фините ѝ черти. Божествена красотата.

А характерът ѝ? Бе избухлива като гръцка богиня и прищевките ѝ нямаха край. В никакъв случай не бе ангел. Поне в неговите представи. Въпреки хубостта си, тя не прощаваше и не се предаваше. Не, красотата ѝ не е ангелска, особено с този предизвикателен поглед.

Осанката ѝ е горда, покорството ѝ е чуждо.

Не се бе променила. Приличаше на детето, което срещна преди много години. Тогава тя ликуваше, чувствайки се победителка! И наистина победи, но с неговата помощ. Бяха се съюзили и тя спечели битката.

А днес Мелизанда прие помощта и след това затвори крепостните врати под носа му.

Наложи се да събори каменните стени и сега тя е победената.

Той няма да позволи да му избяга отново. Решил беше да не допусне лукавството, женската ѝ сила или гневът ѝ да го заблудят! Нямаше да го измами, нито да му избяга!

Усмихна се, вглеждайки се в цвета на очите ѝ. Той му беше до болка познат, както и опърничавия ѝ характер.

Искаше тя да види лицето му и затова повдигна шлема. Надяваше се предизвикателството в погледа ѝ да изчезне. Напразно.

Конар слезе от верния си кон и изкачи първото стъпало. Осъзна, че още стиска меча. Тя беше свалила ризницата, но мечът още висеше на кръста ѝ. Нямаше значение. Стъпка по стъпка той се приближаваше към нея.

Мелизанда се премести малко, за да може да го наблюдава по-добре. Мантията ѝ беше в светловиолетово, което подчертаваше блясъка на косите ѝ.

Беше смъкнала набързо ризницата, която носеше по време на битката. Дали си мислеше, че не я е забелязал в суматохата?

Той няма да позволи тя някога отново да влезе в бой.

Единственият ѝ изход е в подчинението.

Погледът му отново се прикова в мантията ѝ. Платът плътно обгръщаше тялото ѝ и повтаряше всяко нейно движение. Следеше го с поглед. Той скачаше от сгънало на стъпало. Оставаше да преодолее последното.

Брадичката ѝ се вдигна още по-надменно.

Отблизо беше не по-малко величествена — стройна млада жена с овално лице и високи скули, с нежна и фино очертана брадичка, леко заострена, издаваща силния характер. Сочните ѝ устни изпъкваха на фона на бялото лице. Извивката им бе благородна, макар сега да показваха подчертана сериозност. Всичко в нея бе прекрасно — стойката ѝ, цветът на лицето, чертите му, но това, което поразяваше, беше самотата, изпълваща очите ѝ.

Те бяха широко отворени и леко раздалечени. Той виждаше всяка подробност.

Невероятни очи. Не бяха точно сини. Имаха виолетов оттенък, контрастиращ с цвета на мантията ѝ. Виолетово — диво и буреносно.

В него бяха застинали страшни мълнии. Тези очи можеха да разгневят дори и Один. Очи, които предизвикваха и заплашваха. Те не се страхуваха от смъртта. Сееха бури и винаги побеждаваха.

Но не и този път.

Сега той, Конар, бе победителят.

А тя? Тя не е нищо повече от наградата. Решителността ѝ нямаше значение.

Той стисна зъби. Близостта ѝ му причини болка. Беше жена, на която мъжете винаги се покоряват. Старият Регвалд не беше глупак, като я постави начело на войските преди толкова години. Конар бе убеден, че не е виждал по-хубава жена в целия християнски свят, а и извън него. Но не бе само красотата. Мелизанда притежаваше притегателна сила, скрит магнетизъм. Трябваше да я затвори в манастир още първия път, когато я видя. Сега бе късно. Често я беше сънувал и се бе събуждал облян в пот, тръпнещ от копнеж. Мислил бе за нея и по време на най-тежките битки.

Когато разбра, че се е прибрала в крепостта без негово съгласие, му се искаше просто да я напляска като малко дете.

В очите ѝ имаше предизвикателството. Може би нещо, което тя самата не осъзнаваше — едва сдържаната сексуалност, която изпълваше всяко нейно движение, поглед, дори омразата в очите ѝ.

Може би защото я бе имал и познаваше всяка извивка на тялото ѝ. От тогава бе започнала треската, която го караше да се чувства вечно неудовлетворен.

— Мелизанда! — тихо произнесе той. — Какво топло посрещане след дългата раздяла.

— Съжалявам, милорд, можеше да бъде и по-топло. Жалко за напразно похабените стрели. Нито една не успя да улучи студеното ти норвежко сърце.

— Аз съм ранен, Мелизанда. Право в сърцето.

— Бих се радвала, ако е така — прошепна тя.

— Мелизанда, можеш поне да си по-учтива. Раздялата беше дълга. И след всичко, което направи без мое разрешение... Просто искам да те прегърна и...

— Но битката продължава!

— ... да докосна ръката ти. Имам право поне на това. Ще се опиташ ли да бъдеш по-учтива?

Милата ѝ усмивка прикри гневния огън в очите ѝ.

— На вашите заповеди, милорд.

Той се засмя, облягайки се на меча си.

— О, не мога да повярвам на ушите си. — Очите му я преценяваха внимателно. — Отсега нататък господарят тук съм аз.

— Самонадеян си като истински викинг.

— Чуй ме, Мелизанда. Когато реша нещо, винаги го изпълнявам. И ти напомням, че съм роден в Дъблин.

— Но корабите ти са викингски.

— Повярвай ми, те са най-добрите. — Очите му се присвиха. Тонът му стана по-твърд. — Разбрах, че си искала да се предадеш в ръцете на стария ни враг Жофроа?

Тя застина. Хората ѝ я бяха предали, бяха му казали. Те го обичаха и му вярваха.

— Аз... — Тя замълча, почувствала гнева му. Поклати отрицателно глава. — Всъщност нямаше да го направя. Нима не разбираш? Искях да спася хората си и да спечеля време...

— Да не си помислила за такова нещо отново...

— В противен случай?

— Няма да се поколебая. Ще получиш десет тояги на голо.

— Никога няма да посмееш.

— Само ме предизвикай.

— И какво ако се предам на Жофроа? — попита тя студено с гневни очи.

— Е, тогава ще си помисля дали да те спасявам. Но ако те спася, то ще е, за да си получа заслужената награда. Ти си моя жена, не негова. Затова съм дошъл. Никога не отстъпвам онова, което ми принадлежи.

— Не искам услуги от теб — каза Мелизанда, все още с искри във виолетовите очи. — Ако се беше вслушал в молбите ми, това нямаше да се случи.

— Ако ти беше обърнала внимание на предупрежденията ми, нямаше да се окажеш в такава опасност.

— Но крепостта щеше да устои...

— Тази крепост е от дърво и камък.

— Да, от дърво и камък, но бранена от храбри хора.

— Все пак пристигнах навреме, госпожо — каза той ядосано. Опита се да потисне гнева си. Не ѝ дължеше никакви обяснения.

— Бих искала да знам колко ще останеш?

Той се усмихна:

— О, Мелизанда! Нима е толкова трудно да изречеш: „Благодаря ви, милорд, че дойдохте в такъв момент“. Само: „Колко дълго ще останеш? Дано да бъде за малко“. Да, зная, че щеше да си пощастлива, ако някоя вражеска стрела бе пронизала сърцето ми, но тогава пък нямаше да съм ти от полза.

Очите ѝ се присвиха.

— Да, жалко — прошепна и след малко добави: — Благодаря ти, че дойде навреме.

Отново го погледна в очите. Сега те горяха още по-предизвикателно.

— Но, милорд, бихте ли ми казали каква е разликата между двама викингци?

Проклетата да е, помисли Конар. Тя винаги избягваше прекия отговор и знаеше как да го нарани.

Той отново стисна зъби. Наложил си да се усмихне.

— Е, ако се случи след време да преговарям с Жофроа или с някой от противниците си, ще знам, че няма да имаш нещо против да те разменя срещу друга плячка.

Беше негов ред да я уязви. Тя не можа да се овладее. Мечът ѝ още беше под ръка. Вдигна го внезапно и замахна. Само бързите рефлексии му позволиха да отбие удара. Двамата меча иззвънтяха със страшна сила, очите им се срещнаха, изпълнени с гняв. Мелизанда извика, изгубвайки почва под краката си. Изпусна меча, опитвайки се да се задържи за нещо, но наоколо имаше само голи камъни. Конар хвърли меча и успя да я хване в последния момент, преди да падне на земята. Ръцете му я обвиха през кръста, повдигайки я. Тя пое въздух, отхвърли назад глава и той отново видя омразата да гори в очите ѝ.

Усмихна се. Колкото и пъти да я спасява, тя пак щеше да го мрази.

Но усети топлината на плътта ѝ, спомни си податливостта на тялото ѝ. Изпълни го горещо, непреодолимо и болезнено желание да я има. Изнемогващ от желание, той заговори бързо, за да отклони мислите си:

— Малка глупачка, едва не се уби. Е, добре, госпожо, днес е само началото и нека господ ми е на помощ. Тук аз заповядвам.

— Но ти не вярваш в господ, нали?

Ръцете му затегнаха прегръдката. Тя се опита да се освободи. Стисна зъби.

— Време е да покажем на хората нашия съюз, любов моя. Имаш половин час да се приготвиш. Чакам те на входа да приветстваме войските си. Стига кръв. Не ще позволя да продължиш да я лееш.

— Никога не съм жертвала хората си — ядно отвърна тя. — Всъщност аз съм жертвата!

— Бедната ми мъченица. Какво да се прави, такава е божията воля, Мелизанда.

— Пусни ме! — заповяда тя.

— Колко умно! Да те оставя да се изтърколиш по каменните стъпала! Да погубя такава сияйна красота — и толкова сладка. Не, Мелизанда, запомни! Винаги ще си само моя.

— Не се ли опасяваш, че ще те намушкам някоя нощ! — попита го тя студено.

О, тя беше топла и тръпнеше в желязната му прегръдка. Гръдта ѝ предизвикателно се повдигаше и спускаше. Дори хриптенето на гласа ѝ бе съблазнително, когато се бореше за глътка въздух.

Конар се наклони още повече над нея, все още с усмивка.

— Когато си легнем довечера, няма да ти е до бягство, кълна се.

При тези думи тя пребледня. Осъзна какво щеше да стане и го ритна силно по пищяла. Мъжът извика от болка, но успя да се задържи на крака и подскочи заедно с нея на горното стъпало. За негово учудване тя се притисна към него, за да не падне.

С няколко големи крачки, влачейки я със себе си, той стигна до стаята ѝ. Хвърли я на леглото. Тя бързо скочи. Сърцето ѝ биеше учестено.

— Но, Мелизанда, нима се страхуваш? От един викинг? Не може да не си спомняш нашата нощ. Но дали не бъркам страха с желанието? Не се страхувай, прекрасна моя! Нямам време за ласки точно сега. Но нищо, очаква ни дълга нощ.

— Лукав си като дявол! Ти... — Яростта ѝ почти я задуши. Мелизанда спря задъхана. Разбра, че е дошъл заради нея.

Той я притисна към себе си.

— Какво избираш, рая или ада? А може би по малко и от двете?
Аз съм господарят тук и ще постъпвам както си искам.

— О! — извика тя вбесена. — Копеле такова! Ти...

— С нетърпение очаквам пак да ме прегърнеш — увери я той. —
Довечера няма да ми избягаш, Мелизанда!

Освободи я. Тя падна на леглото, но бързо скочи и се отдалечи от него.

— Никога не съм искала да избягам — възбудено прошепна тя.
— Крепостта беше в опасност. Имаха нужда от мен тук, а ти все си намираще работа другаде.

— Трябваше да защитавам родния си дом — напомни ѝ той ядосано. — Запомни, че макар за теб да съм само един викинг, както ме наричаш, аз съм принцът на Дъблин и имам задължения, които изпълнявам.

— А моите задължения бяха тук! — разпалено отвърна тя.

— Сега това са наши общи отговорности и аз ще се погрижа за всичко — Той се обърна да си върви. — След като свърши церемонията, искам банята да е готова. Мисля, че и ти се нуждаеш от малко топла вода след битката. Погрижи се за това.

— Няма да... — започна тя, молейки се устните ѝ да не треперят.

— Конар!

И двамата се стреснаха. На прага стоеше Свен от Линдзор, верният приятел на Конар, който при нужда винаги беше до него. Висок, с огненочервена коса и приятно луничаво лице, той беше изключително силен и ловък в битките.

Свен се поклони на Мелизанда.

— Госпожо!

Тя прие любезно поздрава му.

— Конар, очакваме заповедите ти. Какво решаваш за пленниците?

— Идвам — отвърна Конар, все още втренчен в Мелизанда.

— Почакай. — Тя се поколеба. — Какво смяташ да правиш с тях?

— С пленниците?

Тя едва преглътна:

— Не можеш просто да ги убиеш!

Той леко сведе глава. Не искаше да убива, но те бяха опасни. Оставаха си врагове.

— Конар...

— Чакам те след половин час — нареди ѝ той.

— Пожелавам ти бавна смърт — изсъска тя след него.

— Казах половин час и ако държиш на хората си, не ме предизвиквай повече.

Обърна се рязко, при което мантията му се развя. Сложи ръка на рамото на Свен и го изведе. Вратата се затвори след тях.

— Проклет да съм, но тази жена е най-голямата вещица, която съм срещал! — изруга Конар яростно.

— Хайде, милорд! Не бъдете толкова строг.

Конар му хвърли смразяваш поглед.

Свен пое дълбоко дъх.

— Но тогава защо се оженихте за нея? — подхвърли той. — Все пак...

— Какво все пак?

— Все пак тя е най-красивата вещица в целия свят. Когато иска е очарователна! — Свен се засмя.

— Към другите може би, но не и към мен — промърмори Конар.

— Не разбрах добре, милорд.

— Тя ми донесе голяма зестра наистина — отвърна ядно синът на Олаф и се закани с пръст във въздуха. — Беше си още дете и всичко стана заради онзи нещастник Регвалд. — Той се подвоуми и допълни: — Чувствах се виновен, че не успях да спася баща ѝ. Моят вуйчо им беше обещал да им се притечем на помощ, ако има нужда. Пристигнахме твърде късно. — Той се втренчи в Свен с горящи очи. — Тя беше още девойче и тогава не можех да си представя, че...

— Че ще хване вълка за опашката? — подсказа Свен с усмивка, но побърза отново да стане сериозен. Конар не беше в настроение за шеги.

Тогава в негово отсъствие, Мелизанда беше успяла да се качи на един от собствените му кораби и се беше върнала тук.

Тя беше излъгала всички, че това става с негово съгласие.

И когато той се върна и разбра, побесня.

Виждайки мрачното настроение на господаря си, Свен реши да не се меси. Тя винаги е вълнувала Конар — винаги, откакто откри, че

съпругата му е независимо същество, решено да се грижи за себе си и за наследството си.

Тази нейна независимост винаги ги разделяше. Мелизанда порасна и не можеше да се примири, че Конар е дошъл, за да остане тук. Преди години я беше пратил в манастир, а сега бе дошъл, за да запази нея и крепостта.

За момент Свен се запита: „Коя ли битка щеше да бъде по-трудна за Конар, тази с датчаните или тази със собствената му жена?“.

Денят се очертаваше дълъг и тежък за Конар. Всъщност чак сега осъзна, че се е влюбил в Мелизанда. Това го караше да беснее, защото тя въобще нехаеше.

— Намери Регвалд. Накарай го да събере хората си. Ще реша какво да правя със затворниците и ще се срещна с Мелизанда тук, в двора, за да излезем пред войниците заедно.

— На вашите услуги. — Свен кимна.

Конар се усмихна.

— Сигурен съм, че ще ме чака в уреченото време. Няма да рискува хората си. Това е в нейна полза.

Свен се отдалечи, за да изпълни заповедите. Конар го проследи с поглед, разкърши плещи и изсвири с уста към Тор. Черният жребец се подчини веднага на повика.

— Защо жените не бяха така добре възпитани като теб, приятелю?

Той пошушна нещо на коня, качи се на гърба му и бързо препусна навън.

Пленниците чакаха строени, общо двадесет и пет. Половината бяха датчани, които го гледаха с убийствена враждебност, а другата половина — хора на Жофроа, проклетия глупак.

Трябва да се обезглавят, помисли си Конар. Никой от тях не заслужаваше да живее. Един от французите се хвърли в краката му и целуна ботуша му.

— Милост, велики господарю на вълците! Моля за милост! Бяхме подведени.

— Убий го, Конар от Дъблин — извика един от датчаните на родния му език, — или го остави на нас.

Конар погледна тримата, които охраняваха пленниците — Абъл, Брион и Зигфрид.

Бе раздвоен. Помнеше молбата на жена си, да не убива. Тя не разбираше, че той мрази кръвопролитията, но нима досега не е проумяла колко опасни са хората на Жофроа и особено датчаните. Въздъхна дълбоко.

— Засега ги отделете. Пратете датчаните в подземие то на източната кула, а останалите затворете в обора. Да бъдат добре оковани, защото не можем да мислим за тях сега. Охранявайте ги, докато реша какво ще ги правя.

— Има ранени — съобщи му Брион.

— Пратете някоя жена да ги превърже, но добре ги пазете.

— По-добре да ги обезглавим и да приключим с тях — обади се Зигфрид.

— Засега ще останат живи. След като ги затворите, стройте се пред крепостта. Трябва да отпразнуваме победата. Двамата с жена ми отново сме заедно и тази прекрасна земя е наша. Предстоят нови битки, но тази вечер смятам да се веселим. Заедно с всички.

Той влезе в крепостта през разбитата стена и си помисли, че бързо трябва да я поправят. Беше потеглил от Ейре изпълнен с ярост от бягството на Мелизанда, но сега нейната близост сякаш го успокои.

Дългата раздяла бе мъчение за него. Той беснееше при мисълта, че може да ѝ се случи нещастие. Освен това изгаряше от копнеж по нея.

Най-после бяха заедно. Тази нощ бе тяхна и той нямаше да я пропусне за нищо на света.

Когато прекоси двора, Мелизанда го чакаше на оседлания Воин. Огромният жребец подсилваше свойствената ѝ величествена осанка.

Конар си помисли също като стария Регвалд: „Мъжете ѝ се подчиняват“.

— Ела — нареди ѝ той.

Виолетовите очи го погледнаха. Той смушка Тор напред. Тя го последва.

Излязоха на брега. Воините им бяха строени. Неговите морски ястреби и нейните стражи, селяни, ковачи, занаятчии с жените и децата си. Свещеникът и жена му с босоногата си челяд. Всички бяха там, чуваше се странна смесица от ирландски, норвежки и френски.

Конар хвана Мелизанда за ръката. Тя се опита да се освободи. Усети напрежението в ръката ѝ, но не я пусна.

— Днес отново сме заедно, както пожела съдбата — извика той високо. — Успяхме да отблъснем далеч враговете, но ни очакват нови битки, защото нашествениците искат да плячкосат земите ни чак до Париж. Ние трябва да се обединим и да ги победим. Както се съюзихме ние двамата, така и вие трябва да се побратимите. Тази вечер ще празнуваме всички заедно.

Разнесоха се одобрителни възгласи. Хората го подкрепиха с викове. Той повтори същото и на майчиния си език, а след това започна на френски, но Мелизанда го изпревари и повтори думите му гладко и мелодично.

Той замълча. Много пъти го бе водила за носа, успя дори да покори душата му, но от днес всичко ще бъде както той реши.

След като свърши, тя го погледна с метален блясък в очите.

— Усмхни се, скъпа. Поздрави хората и се усмхни.

На лицето ѝ изгря прекрасна усмивка. Направо ангелска, помисли си той развеселен. Хората я приветстваха. Косата ѝ се спускаше върху ризницата и по гърба на коня. Лицето ѝ беше чисто и ясно, очите ѝ искряха.

Тя го погледна усмихнато и помахаша с ръка на тълпата. Тихо му каза:

— Ти си негодник!

Той също вдигна ръка за поздрав.

— Ласкаеш ме, Мелизанда. Жалко, че стрелите ни не са остри колкото бодлите на езика ти — отвърна той студено. — Ти ни превъзхождаш всички — и датчани, и норвежци, и ирландци, и шведи. И най-добрият воин може да бъде сразен от острия ти език.

— Така е — съгласи се тя, махайки на хората. — Внимавай сразеният да не си ти.

Конар се засмя.

— Ще трябва да премеря сили с езика ти, графиньо!

— Предупреждавам те, опасно е.

— Обичам опасностите.

— По-скоро обичаш властта!

— Може и така да е. Аз съм победител и господар на тази земя, а също и твой. Ела, целуни ме, мила ми вещице — не се оставяше той.

— Предпочитам да целуна магарешки задник, отколкото теб. — Двамата продължаваха да се усмихват на тълпата, приветствайки я

ръка за ръка, потвърждаващи съюза си.

— Любима Мелизанда! Искам да ме целунеш пред народа.

— Да те целуна тук? — попита тя. — Не смей дори да помислиш за такова нещо, защото бодливият ми език ще те разкъса.

— Но, Мелизанда, аз мечтая да бъда разкъсан от теб.

Дори през шума на овациите той чу скърцането на зъбите ѝ.

Тя приближи коня си и подаде устни.

— Обещавам ти да гориш в ада! — увери го тя.

Той се наклони и докосна устните ѝ. Съвсем леко, но усети дъхът ѝ.

Тълпата одобри бурно целувката.

— Виж как се радват! — промълви той.

— Възхитително — усмихна се Мелизанда. — Мразя те.

— По-внимателно, мила. Сигурен съм, че нощта ще е приятна, ако устата ти е запушена.

— Нали търсеше опасностите, дори от езика ми?

— Ще рискувам и ще ги вкуся — обеща той меко.

— Ти си самият дявол.

— А ти си вещица!

Великолепните очи се обърнаха към него.

— Е, милорд, а сега, след като направих всичко, което поискахте, бих предпочела да остана сама.

— Направила си всичко, което искам? О, скъпа жено, едва сега започваме. Не вярвам да си забравила, че си моя законна съпруга. Смята се, че викингите изнасилват и аз не трябва да изоставам по отношение на собствената си жена. О, виж свещеника. Помахай му. Покажи на всички колко се радваш на завръщането ми.

Тя помахаша с ръка, все още с нежна усмивка на уста.

— Господарю на вълците! Ти не си нищо повече от господар на драконите и лайната — продължи да се усмихва тя.

Конар въздъхна отново.

— Брат ми е англичанин, роднина по женска линия на Алфред Велики. — Той говореше тихо, но усети как отново кипва. — А дядото на майка ми е бил един от най-великите ирландски крале.

— Е, да. И затова ти си морски разбойник.

— Не отричам. Другият ми дядо беше пират. От него съм усвоил морските дела.

— Велики завоеватели, убийци...

— И победители, госпожо. Не забравяй това. В мен тече и тяхна кръв, не отричам.

— Ти не си завоювал нищо.

Той се усмихна още по-широко и приближи коня си до нейния.

— Ще видим. Ти сама ще прецениш. Заклевам се. — В този момент той внезапно я прегърна и целуна. Този път устните му я изгориха. Езикът му навлезе в устата ѝ и когато тя се опита да се отдръпне, той я притегли още по-близо. Конете се сблъскаха и Конар я прехвърли от Воин при себе си. Тя хвана ръката му, опитвайки да се освободи. Но беше късно. Той продължи да я целува. Вкусът на устните ѝ го накара да си спомни миналото. Успя да проникне в устата ѝ. Почувства топлотата на тялото ѝ, гърдата ѝ, дъха ѝ. Той продължи да я притиска в обятията си. Тълпата ги приветства възторжено.

Пръстите ѝ се отпуснаха. Тялото ѝ се постепенно се поддаде. Тя престана да се съпротивлява. Конар откъсна устни от нейните и погледна лицето ѝ. Устните ѝ бяха все още влажни. Огън обхвана цялото му същество.

— Ще ме имаш, мила, без значение какво представлявам — викинг или нещо друго — обеща той.

За последен път размаха меча си. Тор подскочи и тя се вкопчи в него. Конят се обърна и се понесе към крепостта и към кулата.

ГЛАВА ТРЕТА

— Но какво правиш? — извика Мелизанда. Катраненочерната ѝ коса ги обгърна, разпилявана от вятъра.

— Чаках твърде дълго. Омръзна ми от грабежи и изнасилвания — увери я той.

Тя се втренчи в него и пребледня. Замисли се върху думите му и се изчерви. Опита се да намери изход от заплахата.

— Още е рано! Веселието навън е в разгара си.

— Ще продължим в по-интимна обстановка, мила. Надявам се, че няма да ме оставиш сам тази нощ.

Конар се спусна от коня, увеличайки я със себе си.

— Не! — бранеше се Мелизанда като обезумяла.

Без да ѝ обръща внимание, той продължи да я носи нагоре по стълбите към върха на кулата, където беше стаята ѝ.

Там ги чакаше голямото легло с чисти ленени чаршафи. В камината тлееше тих огън. Отпред бяха постлани кожи. От приготвената баня се издигаше пара.

Конар постави жена си внимателно до ваната. Не усети никаква съпротива.

Следеше я внимателно, докато сваляше тежката ризница.

— Е, Мелизанда!

Тя се отдръпна от него. Усмихна се.

— Дали да се изкъпя първи? Но ти ще ми избягаш веднага. Все пак съм доволен, че си уважила желанието ми и банята е готова.

— Не аз съм наредила да я подготвят, повярвай ми.

— В такъв случай имаш досетливи слуги. Ти ли ще се изкъпеш първа или аз?

— Няма да се къпя. Нито първа, нито втора. Имам друга по-важна работа.

— Все пак е добре да си първа — меко настоя той. — Имам чувство, че се опитваш да ми избягаш. Ще ти е неудобно да тичаш гола по стълбите. Ако още веднъж вдигнеш ръка срещу мен, ще си получиш заслуженото. Та нали всички викинги си приличат.

— Дано изгниеш в земята, разбойник такъв!

Той я сграбчи и задуши надигащия се в гърлото ѝ вик. Бързо смъкна златистата роба от раменете ѝ. Вдигна я и я хвърли върху мекото легло и докато тя се опитваше да стане, свали бързо обувките и чорапите ѝ. Мелизанда се мяташе бясно, но не успя да го затрудни.

Беше възбуден и нищо не можеше да го спре. Мекотата на плътта ѝ под пръстите му го караше още повече да бърза.

Внезапно тя се укроти. Очите ѝ се разшириха.

— Моля те, недей! — прошепна тихо.

Той се усмихна и нежно прекара пръст по устните ѝ.

— Преди време ти ме молеше по същия начин, а после...

Тя също си спомни и бузите ѝ побледняха. Опита се са скочи.

— Свали си ръцете от мен, нищожество!

— Както желаяш, госпожо! — Той смръщи вежди. Внезапно освободи ръцете ѝ, задържайки я на коленете си.

Разкъса разкошната ѝ рокля и оголи раменете ѝ. В бързината смъкна и долната ѝ риза.

Така беше по-добре. Ето я гола в ръцете му. Тя беше самото съвършенство. Тънък кръст, заоблени бедра, дълги крака, пълна гръд и привлекателен тъмен триъгълник между бедрата. Дългата ѝ черна коса се оплете около двамата и ги задържа в прегръдка. Възбудата му нарастваше. Чуваше ускорените удари на сърцето ѝ, учестеното ѝ дишане. Изгаряше я огън. Тя му принадлежеше — сега и завинаги.

Юмрукът ѝ се заби в гърдите му. Конар не го очакваше. Повдигна я ядосано. Не може да я остави да се държи като дете. Няма да успее да го предизвика. Няма да допусне да го отдалечи от себе си. Или ще умре, или ще е негова. Той няма да се пазари повече.

— Женитбата ни не е действителна! — извика тя. Ноктите ѝ се забиваха в рамото му през ризата. — Не искам! Тази крепост е моя и тук никой не може да ми заповядва. Тогава бях само дете. Никога не съм искала този брак. Не можеш да ме изнасилиш в собствения ми дом.

— О, Мелизанда! Каква непорочност! Ти никога не си искала да ме предизвикаш, нали? — В гласа му имаше насмешка.

Подигравките му винаги бяха язвителни, а с железния си юмрук командваше безмилостно. От друга страна, тя не можеше на устои на допира му — привличащ, търсец, завладяващ.

Измъчваше я мисълта, че не е единствената в живота му. Той е имал много жени. Въпреки това трябва да му се подчини. Но не, никога, закле се вътрешно тя. Той е викинг, независимо къде е роден и как се казва. Той ще я съблазни и след това ще я изостави. Опитва се да поеме въздух и да овладее обърканите си чувства. И първия път беше така. Адът и раят се сливаха в едно. Всичко, което той направи с нея миналия път, сега се повтаряше, колкото и да се опитваше да го предотврати.

— Пусни ме или ще ти избода очите!

Той я пусна — право във ваната. Топлата вода я скри от погледа му. Тя затвори очи и се помоли господ да ѝ даде сила. Когато ги отвори, Конар вече се беше съблякъл. Онемя и дъхът замря в гърлото ѝ. С ризницата беше огромен, но сега — гол, както майка го е родила, изглеждаше още по-голям.

Беше копие на баща си, викинг от глава до пети. По-висок от шест стъпки, с една глава над повечето мъже, той имаше тяло, по което всеки мускул изпъкваше. Раменете му бяха невероятно широки, ръцете — загорели от слънцето и яки, мускулите му се очертаваха релефно върху гърдния кош, коремът беше плосък, краката дълги и добре оформени. Гърдите му бяха покрити със златисточервени косъмчета, които се спускаха в тънка, почти невидима линия по корема, разширявайки се към краката. Топлите и студени вълни, които заливаха Мелизанда само при вида му, станаха неудържими. Членът му беше твърд и огромен като господаря си.

Въпреки че не желаше да си признае сама пред себе си, тя почувства надигащото се желание в гърдите си. Опитва се да го преодолее, но безуспешно.

Чувството беше по-силно от нея.

Яростта ѝ отстъпи пред желанието и възбудата. Този мъж я привличаше от самото начало. Тя го желаше по-силно, отколкото го мразеше.

Той щеше да я има, сега, тази нощ.

Мелизанда вдигна очи.

— Не ме привличаш. Ще се наложи да използваш силата си — осведоми го тя студено.

Той сви устни. Чертите му загубиха строгостта си. Заобиколи я откъм гърба и се облегна на ваната. Очите му весело проблясваха

изпод гъстата руса коса.

— Добре. Викингите не се плашат да употребят насилие.

Мелизанда почувства върху гърба си нежния му дъх. Дълбоко пое въздух. Той стъпи във ваната, пръстите му докоснаха нейните. Седна спокойно и колената им се допряха. Водата се разплиска. Тя не смееше да помръдне под втренчения му поглед.

— Свещено съпружество!

Тя стисна зъби, плисна вода в очите му и използва объркването му. Опитът ѝ да се измъкне от ваната беше неуспешен. За миг той беше до нея. Прегърна я и я понесе към леглото. Остави я внимателно в средата и след миг легна отгоре ѝ. Ръцете му я обгърнаха отново, като внимателно я приковаха към леглото. Тялото му я обгърна като завивка. Докосна устата ѝ със своята.

Тя се опита да отметне глава, но не можа да преодолее здравата му прегръдка. Устните му притискаха нейните. Езикът му се опита да ги разтвори. Да влезе в нея. Тя отрони протестна въздишка.

Мелизанда се опитваше да потисне собственото си желание.

Езикът му докосна нейния. Усети страстния му натиск. Навлизаше все по-дълбоко в устата ѝ, търсец, топъл и влажен. Усети ръцете му върху гърдите си. Дланите му леко галеха зърната ѝ. Ръцете му бяха големи, пръстите дълги, обгръщаха тялото, изследваха гърдите ѝ, обхващаха бедрата ѝ. Тя едва пое дъх, затруднена от целувката му. Дори не осъзна, че ръцете ѝ бяха свободни, впити в чаршафа.

Той я погледна. След това зацелува шията ѝ. Езикът му се спусна надолу в гънката между гърдите. Главата му се склони към гръдта, хвана с устни едното ѝ зърно, подръпна го нежно, след това го облиза с език. Тя извика от болка и удоволствие. Ръката ѝ сграбчи главата му и разроши русата коса.

Той продължи надолу, ръцете му повдигнаха бедрата ѝ. Тя усети нежното докосване на езика му по вътрешната страна на лявото бедро, извика от възбуда, тялото ѝ се заизвива, опитвайки се да се освободи от прегръдката. Езикът му достигна до най-интимните ѝ части.

Той я галеше, плъзгаше се нагоре-надолу, дразнеше я, предизвикваше я.

Тя го повика по име. Конар полека се изтегли нагоре, обхвана ръцете ѝ, отново намери устните ѝ. Надвеси се целият над нея. Сините му очи я пронизваха и предизвикваха.

— Е, насилвам ли те или те прелъстявам? — прошепна той.

Тя затвори очи, цялата тръпнеца от желание, но отговорът беше неочакван дори за самата нея:

— Насилваш ме — излъга тя.

Той се засмя, победоносно. Въпреки това ръцете му бяха нежни и той внимателно навлезе в нея.

Тя потръпна от удоволствие. Притегли го с ръце към себе си. Беше прехапала устни до болка. Имаше чувството, че това е последният миг в живота ѝ и искаше той да продължи. Чувстваше допира му и отвътре, и отвън. Той се движеше бавно в нея, увличайки я в ритъма си. Тя се притисна към него, очаквайки неговия тласък всеки път почти с болка. Внезапно той засили темпото, вълните на удоволствието им се преливаха една в друга и нейното желание се изравни с неговото. Той се движеше в нея и изведнъж върхът на екстаза я разтърси като светкавица. Извика и се отпусна тръпнеца под него. Усети стягането на тялото му, след това освобождаването и след миг той лежеше отпуснат до нея.

Мелизанда скочи като попарена, засрамена, мразеща и него, и себе си. Преди да се отдалечи, дългата му ръка я настигна и пръстите му обгърнаха талията ѝ.

— Къде мислиш, че отиваш, графиньо?

— Трябва да се изкъпя! Веднага! — опита се да избегне погледа му.

За нейно учудване той я освободи, отпусна се в леглото и скръсти ръце зад главата си. Наблюдаваше я. Тя усети, че думите ѝ го вбесиха, но Конар винаги се владееше. Не показа гнева си.

— Моля те, мила, както искаш! Бъди ми гостенка!

Тя се обърна с гръб и дългата ѝ черна коса я скри от погледа му. Потопи се във водата, търсейки топлина, но тя бе изстинала. Трепереща, тя се сви и скри гърдите си с колене.

— Не можеш ли поне сега да се махнеш? — поиска тя.

Чу го да става. Усети как коленичи до ваната и повдига дълъг кичур от косата ѝ.

— Ти си жестока, Мелизанда. Студена и жестока. Благодаря на боговете, че не те обичам. Дори твоят господ щеше да ме съжали, ако се бях влюбил в теб, защото ти обичаш да тъпчеш мъжете в краката си. Всички мъже, твоите и моите воители — които толкова искат да умрат за

теб. Дори глупавата ми сестра и жената на брат ми паднаха в мрежата ти.

— Те са по-възпитани от теб.

— По-възпитани за викинги?

— Чувствува се, че в жилите им тече и ирландска кръв.

Той се засмя тъжно.

— Не аз съм жестоката — възкликна тя. — Ти си, който заповядва, иска, получава и...

— И покорява? — предположи той тихо.

— Искам да ти кажа, че никого не си покорил.

— Но аз съм сигурен, че ще покоря.

— Може да покориш всички, но не и мен.

Тя усети пръста му да я гали нежно по шията. Усети допира с цялото си тяло. Дори в утробата ѝ нахлу топлина. Прехапа устните си в желанието си да го отблъсне.

— Моля те, махни се!

— Да, наистина трябва да тръгвам. Чакат ме някои недовършени неща. Надявам се да почувстваш липсата ми. Ще се върна. Мисля, че все още не мога да ти се доверя за през нощта — все още.

Конар отстъпи назад и взе дрехите си. Ризницата му остана на пода, но докато нахлузваше ботушите си от сърнешка кожа, той взе меч.

Миг след това го опря в брадичката ѝ и леко я повдигна. Тя се стресна.

— Стига засега, Мелизанда! — предупреди я той меко, сините му очи я пронизваха. — Забавленията свършиха. Времето за детски игри отмина. Не знаеш какво ни очаква. Трябва да мобилизирам цялата си сила, за да се боря и няма да имам време за игричките ти.

— Моите игрички? — избухна тя сърдито. — Нима не разбираш? Трябваше да дойда тук, защото ти беше зает. Това е моята земя и моята крепост.

— Има малка разлика, госпожо. И ти, и крепостта, и земята сте мои. Аз ви спечелих с меч в ръката преди много години.

— Ти си омразен тиранин! Викинг! Ти си...

— Достатъчно! — предупреди я той. Мечът му докосна плътта ѝ и тя с усилие пое въздух. Острието повдигна кичур коса от гърдите ѝ. — Стига, Мелизанда. Никога повече не бягай и най-вече никога вече не

искам да те виждам на бойното поле със златната ризница. Та Жофроа за малко не те плени.

— И какво, ако ме беше пленил?

— Ние всички трябваше да умрем, за да те спасим, госпожо. Всички тези верни воители, на които толкова държиш. Аз съм викингът, за когото ти се ожени. За тебе викинг означава всичко свирепо и жестоко, нали, Мелизанда?

Острието достигна до гърдите ѝ. Тя стисна зъби и го отмести с ръка.

— Надявах се да си тръгнеш.

— Искам да знаеш, че ще се върна. — Той коленичи до нея.

Дали онази русокоса жена ще е с него? Обзе я ревност. Как се осмелява да я обладае, когато онова момиче пътува навсякъде с него? О, тя го мразеше. Дали не отиваше при другата жена след всичко, което се случи между тях?

— Сигурен ли си, че искаш да прекараш нощта при мен?

— Какво?

— Ами другата... — откъсна се от устата ѝ, без да иска.

— Коя друга?

— Няма значение. Тръгвай вече!

— Коя друга? — изрева той.

Тя още повече доближи брадичката си до коленете.

— Брена! Гадателката на викингите!

— Тя е полуирландка.

— По дяволите! — още повече се ядоса Мелизанда.

Това го накара да се засмее.

— Все още ли ревнуваш, мила?

— Никога. Чувствам облекчение, когато съдбата ни разделя — излъга тя, наблюдавайки го внимателно.

— Е, аз не се страхувам. Тази нощ съдбата няма да ни раздели. — Тонът му стана сериозен. — Мелизанда, поне веднъж в живота си ме послушай. Битката едва сега започва. Нямаш представа какви трудности ни очакват в бъдеще.

Нима той не разбираше колко мъчително беше миналото за нея.

— Мелизанда!

Тя тръсна глава и отново го погледна студено.

— Каквото и да правя, ти си по-силният — изсъска тя.

— Да, по-силен съм — съгласи се той предпазливо.

— Тогава, върни се през нощта, силата е на твоя страна.

— Запомни само, че сънят ми е лек. Не смей да посягаш към ножа, защото тогава за първи път ще разбереш наистина какво значи викинг.

Тя затвори очи.

— Вече видях как постъпват викингите.

— Мисля, че все пак ти беше приятно. Мелизанда, досега не се разбирахме много добре. Но отсега нататък те предупреждавам. Ти си моя жена. В името на твоите и моите богове, моля те, помогни ми. Не се излагай повече сама на опасности. Жофроа те желае толкова силно, колкото иска и тази крепост. Не ме плаши самият той, а неговите стремежи. Повярвай ми, трябва да ме послушаш. Чуй ме и разбери! Желая ти само доброто.

Тя повдигна очи и се вгледа в неговите.

— Не мога да бъда твоя жена. Разделят ни твърде много неща.

Аз...

— Първо излез от студената вода — отсече той. Захвърли меча си и я издърпа от ваната. Мелизанда заудря с юмруци, но те не помогнаха и тя се намери на леглото. Конар отново лежеше отгоре ѝ.

— Не ме предизвиквай, скъпа. Нима искаш още? — Той присви очи и добави по-меко: — Не виждаш ли, че цялата си замръзнала? — Той погали с палец бузата ѝ и докосна долната ѝ устна. — Запомни, че съм дошъл тук, за да остана завинаги. Не ме интересува дали това ти харесва или не. — Той се притисна до нея и прошепна: — Връщам се като твой съпруг, за да живеем заедно от днес нататък.

— Не се надявай, да ме намериш тук, когато се върнеш — извика непокорно тя.

После стисна зъби, едва удържайки сълзите си. Не искаше да се разплаче. Прехапа долната си устна и замълча, надявайки се той да си отиде.

Най-накрая Конар стана. Тя бързо се промъкна покрай него и дори не погледна как той взе меча си и напусна стаята.

Сгуши се под кожата на леглото и продължи да трепери. Страхуваше се да мисли за това, което беше станало. Още повече се страхуваше от бъдещето. Той щеше да се върне довечера. Щяха да живеят заедно, както повелява бракът. Той я желае и тя ще е негова.

Отново потръпна. Спомни си думите му: „Благодаря на бога, че не те обичам!“. О, Боже, не ми позволявай аз да го обичам. Моля те, Боже!

Опита се да убеди сама себе си, че не го обича.

— Мразя те! — извика високо. Направи го по детски и отново се почувства малка и изоставена. — Мразя те, мразя те!

Зарови лице във възглавницата. Това, което извика, беше едновременно и истина, и лъжа. Тя го мразеше и копнееше за него, и се страхуваше от него.

Желаше го. Обичаше го.

Но толкова неща ги разделяха.

Той каза, че битката едва сега започва. Беше дошъл и отсега нататък щеше да живее тук.

Тази вечер щяха отново да бъдат заедно. Не!

Внезапно някакъв звук я стресна в унеса ѝ. Той се връща, помисли си Мелизанда.

Но не Конар се промъкна тихо в стаята. Тя се втрещи, когато видя кой е до нея. Дори не можа да извика, толкова бе ужасена.

Жофроа Сур ле Мон, най-омразният ѝ враг. Висок, слаб, с хубаво, но изкривено от жестокост лице, светлокафяви очи и права, провиснала тъмна коса. Той стоеше насред стаята и нагло я гледаше, докато тя се опитваше да скрие голотата си с кожата.

Понечи да изкрещи диво. Една ръка се протегна отзад и запуши устата ѝ. Опита се да се бори отчаяно, драскайки с нокти, ритайки на всички страни, извивайки се наляво и надясно. Но те бяха трима — Жофроа и двама от най-силните му хора, Жил и Джон де Лас.

— Копелета! — Тя се освободи за миг и успя да извика. Жофроа разкъса чаршафа и бързо запуши устата ѝ с него. Хвърлиха я върху леглото, завързаха ръцете ѝ отзад, увиха я в кожата и я вдигнаха като вързоп. Жил я метна през рамото си като чувал с картофи, а Жофроа я дръпна за косата и с кикот я погледна в лицето.

— Казах, че ще те имам, Мелизанда. И ето че изпълних обещанието си. И, кълна се в господ, крепостта също ще е моя.

Тя тръсна глава в отговор. Жофроа измъкна плата, запушващ устата ѝ.

— Конар ще те убие! — изпъшка Мелизанда.

— Нима си вярваш? Чух част от разговора ви. Не мисля, че ще се досети, че си отвлечена, моя мила Мелизанда. Ти го заплаши, че ще

избягаш. На него му е ясно, че присъствието му е нежелано. Но дори и да разбере, че не си избягала, ще е късно.

— Никога не ще успееш да напуснеш крепостта с мен! — изсъска тя.

— Е, може и да успея. Датските ми приятели много приличат на норвежците. Просто ще се престорим на малко пийнали и ще се измъкнем. Тази вечер всички празнуват. Аз ще празнувам, ти ще празнуваш. След толкова години всичко си идва на мястото.

— Вече си мъртъв, Жофроа. Конар ще те убие.

— Побързайте! Времето лети! — Жил се огледа нервно.

Мелизанда осъзна, че устата ѝ все още е свободна. Пое дълбоко въздух и извика с всичка сила. След миг проклетият чаршаф се намери в устата ѝ.

— Ако извика отново, ще ни разкрият! — ядоса се Джон.

— Няма да се повтори — обеща Жофроа.

Предвидил беше всичко. Бързо дръпна един железен свещник от масата до леглото ѝ.

Замахна и я удари по главата. Тя изгуби съзнание.

Не знаеше колко време е минало, когато се съвзе. Все още беше здраво вързана, увита в кожите, качена на кон. Те бяха успели да напуснат крепостта заедно с нея. Само господ знаеше къде се намираха сега.

— Е, събуди ли се, скъпа? — долетя до нея гласът на Жофроа. — Скоро ще пристигнем. Сигурно искаш да знаеш къде? До развалините на старата римска крепост. Там, откъдето баща ти взе камъните за крепостта. Викингът няма да те търси на това място. Ако случайно се сети, датчаните ще го посрещнат с извадено оръжие. Те са се запътили към Руан и Париж. Всичко, което искат, е плячка. Мен ме интересува само ти и крепостта. Това ще ме доближи до властта, към която се стремя. Сега вече единствената пречка остава викингът и той ще умре.

Мелизанда не можеше да отговори. Беше здраво вързана и при всяко движение на коня болезнено се удряше в хълбоците му.

Жофроа спря животното си, скочи и я свали на земята. Махна парцала от устата ѝ. Кожата, в която беше загърната, се свлече.

Жофроа успя да я задържи в последния момент. Под нея Мелизанда беше все още гола.

— Дайте плащ! — изкомандва Жофроа.

Сега, когато тя беше негова, той не искаше да я видят гола. Докато я отвличаха, това нямаше значение.

Той я завъртя, освободи ѝ ръцете, пое подадения плащ и я загърна. Мелизанда продължи да се взира в Жофроа.

— Викингът ще те убие — обеща тя. — Ако не ме пуснеш, ще бъдеш нарязан на парчета и никой няма дори да те разпознае.

— Как можеш да бъдеш толкова самоуверена? Нима мислиш, че заради теб той ще рискува всичко?

— Няма да е за първи път да рискува живота си заради мен.

Очите им се срещнаха.

— Може би да, а може би не. Та той рискува живота си не заради теб, а заради онова, което притежаваш.

— Той ще ме освободи.

— Нима вярваш, че те обича? — надсмя ѝ се Жофроа.

— Той ще ме освободи. Аз съм негова жена.

Жофроа поклати ядосан глава, смаян от увереността ѝ.

— Не и този път. Нима не разбираш? Този път това няма да стане. Той няма да заложи всичко на карта само заради теб.

Отново я вдигна и я хвърли върху кафявия кон. Тя се опита да се задържи изправена на седлото, защото ако не паднеше, можеше да си счупи крак и да изгуби всяка надежда за бягство.

Жофроа продължи да я следи с поглед, хващайки юздите на жребеца си.

— Предупреждавам те, Мелизанда! Само едно погрешно движение и хората ми ще прострелят крака ти и няма да можеш да ходиш със седмици. Жил ще язди от лявата ти страна, а Джон отдясно. Ще си моя дори и осакатена.

Тя впери поглед напред.

— Колко дълго ще яздим?

— Можеш да видиш развалините в далечината. Луната вече изгря.

Не бяха далеч. След малко пристигнаха.

И наистина, там имаше много датчани. Хиляди. Лагерът им беше разположен сред развалините и не всички се виждаха в сенките им.

За нея бяха приготвили специално скривалище. Спуснаха се по стълби, водещи под земята. Жил и Джон с усилие я вкараха вътре. Тя

отчаяно се бореше. Ухапа Жил и той извика. Накрая полетя надолу и падна насред тъмно подземие върху студените камъни.

Когато успя да вдигне поглед към стъпалата, видя Жофроа да стои горе невъзмутим. Хилеше се.

— Трябва да се погрижа за безопасността ни, Мелизанда, но ще се върна, колкото е възможно по-скоро.

Тя преглътна с мъка. Колко пъти се беше съпротивлявала на Конар?

Всеки път го желаше, но не искаше да му го покаже. В началото се страхуваше от него, но след това страхът отстъпи пред очарованието му. После идваше болката от раздялата, ревността и отново страхът. Но заедно с това я изгаряше и желанието за любов.

Най-сетне разбра, че го обича.

А сега по нейна собствена вина отново беше в беда. Далече от него. Искеше ѝ се да умре.

— Той ще ме намери — каза тя на Жофроа. — Той ще ме спаси.

Жофроа се засмя.

— Има време, ще видим, нали?

Завъртя се на пети и тежката врата се затръшва след него. Мелизанда остана сама в тъмнината.

Едва сдържаше сълзите си. Загърна се по-плътно с плаща, който ѝ бяха дали.

— Той ще ме намери — извика тя отново, по-високо. — Той е Господарят на вълците, никой не може да го надвие. Никой няма да притежава това, което е негово.

О, господи, обичам го, не позволявай да го убият, не позволявай да ме обезчестят, нека дойде по-скоро.

Но няма Жофроа не беше прав? Тя винаги го предизвикваше и отново се разделяха зле.

Дали викингът ще заложи всичко, за да я спаси? Дали той я желае достатъчно, въпреки всичко, което беше направила срещу него?

Мелизанда склони глава на коленете си, уплашена и умираща от студ. Стопляше я само спомена за Конар.

Да, те се мразеха.

Но и се обичаха, по свой собствен начин. Бяха се срещнали за първи път преди много години, в точно такъв мрачен ден...

**ЧАСТ ВТОРА
ПРЕДИ...**

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лятото на 879 г.

Бреговете на Франция

— Татко се върна! — извика Мелизанда. — Татко се върна!

Всеки ден тя с часове наблюдаваше стария римски път. Баща ѝ беше обещал да се върне за тринадесетия ѝ рожден ден. Той винаги изпълняваше обещанията си.

Регвалд седеше на чина на ученичката си, подпрял уморено глава с двете си ръце и дремеше. Чул радостния ѝ вик, бързо скочи на крака. В миг забрави умората от безкрайните капризи на Мелизанда. После с облекчение се убеди, че господарят му наистина се завръща. Пътищата бяха несигурни, датчаните и други викинги непрекъснато опустошаваха крайбрежието. Много барони, графове и богати земевладелци бяха започнали нов начин на живот. Регвалд бе живял достатъчно и помнеше подобни нашествия и преди. Военната сила винаги е била най-важната. Но с идването на викингите се оформиха феодални отношения. Големите барони построиха укрепления, обучаваха хората си да ги защитават. Подчиниха също не малко от съседите — васали, мъже и жени — които да обработват земята, а в замяна получаваха защита. Законът беше на страната на по-силните, на онези, които държаха крепостите. Всеки пътник можеше да попадне в засада и да изчезне завинаги.

Регвалд хукна след Мелизанда към бойниците, за да гледа приближаването на господаря и свитата му. Усмихна се. Напразно се безпокоеше. Граф Манон де Бувил е един от най-могъщите графове. Регвалд му бе слуга от малък.

Освен това граф Манон беше благородник с остър ум, който се учеше от грешките и мъдростта на другите. Изучаваше римската история и влиянието на римляните върху покорените народи. Там откри предимството на камъка. Крепостта му беше една от най-величествените в околността. Замъкът беше построен върху хълм, обграден с ров и висока каменна стена. Имаше четири кули, едната обърната към морето, другата на изток, третата на запад и последната

на юг. Върху крепостната стена бяха построени бойници от камък и дърво, което даваше отлична възможност за защита и нападение. Никой от нашествениците не посмя да обкръжи крепостта. Войниците бяха обучени как да се бият при обсада. Враговете биваха посрещани със запалени стрели и отгоре им изсипваха казани с вряща лой. Военната сила беше на почит и те живееха в относителен мир зад крепостните стени. Никой от околностите не смееше да ги нападне. С лекота отблъснаха няколко датски нападения. Викингите идваха да плякосват. Понякога търсеха земя за синовете си, тъй като нямаха какво да им оставят. Но не можеха да сразят граф Манон и бързо се оттегляха, дирейки по-лесна плячка.

Цялото крайбрежие беше тяхно.

Регвалд заслони с ръка очите си от слънцето, наблюдавайки как граф Манон язди огромния си жребец в просеката през полята. Конят се казваше Воин. Свитата му яздеше след него, всички с дървени щитове, оцветени в синьо и червено с герба на Бувил.

Самият граф впечатляваше всеки — висок, тъмнокос, само с няколко сиви кичура в косата. Очите му бяха бездънно сини и контрастираха с бронзовия загар на лицето му. Стоеше на коня безукорно изправен и въобще бе отличен ездач. Той вдигна ръка за поздрав веднага щом забеляза нетърпението на дъщеря си и Регвалд. След това пришпори жребеца и се понесе в тръс към замъка.

— Татко! — извика Мелизанда и изтича надолу по стълбите да го посрещне.

— Мелизанда, почакай ме — викаше Регвалд след нея. — О, боже. — Вдигна раздражено ръце към небето. — Мелизанда, ти си наследницата на крепостта. Трябва да покажеш поне малко достойнство.

Оказа се, че си говори сам. Момичето отдавна го беше изпреварило. Той забърза по южната стълба към двора.

Огромните порти бяха отворени в очакване на господаря и свитата му. Щом Манон се появи, дъщеря му се спусна право пред коня.

— Мелизанда!

Граф Манон прехвърли крак през хълбока на животното и скочи на земята право в прегръдките на малката.

— О, милата ми, толкова ми липсваше — притисна я той до себе си.

— Най-после се върна! — Радостният ѝ вик огласи двора.

Графът кимна и Регвалд забеляза как внимателно разглежда дъщеря си. Имаше защо. Мелизанда се беше променила доста през тези месеци, докато отсъстваше. След няколко дни щеше да навърши тринайсет години. Бе израснала на височина и надминаваше по ръст дори някои мъже. Косата ѝ, гарвановочерна, се спускаше на вълни до самите ѝ пети. Детското лице придобиваше изящен овал. Високите скули бяха абаносовобели. Красотата ѝ можеше да се сравни с тази на древните гъркини и римлянки. Тялото ѝ също добиваше женствени очертания. Регвалд реши, че вече трябва да напомни на графа скоро да избере годеник на дъщеря си.

Регвалд почтително изчакваше да утихне първата радост от срещата между баща и дъщеря. Графът описваше подаръците, които носи, а момичето настояваше да узнае подробности за пътуването.

След като се наприказваха, графът прегърна едновременно дъщеря си и Регвалд и ги поведе към южната кула. Приземният етаж беше вкопан в земята. Там бяха складирани оръжията и хранителните запаси. На горния етаж бяха спалните, а на средния имаше просторна зала с огромна камина и масивна маса от орехово дърво. Тук посрещаха гости или се уединяваха в тесен семеен кръг.

Всички в крепостта се радваха на завръщането на графа — от най-бедния до най-богатия. Слугите се изредиха да го зърнат и се втурнаха да подготвят най-вкусните ястия по случай завръщането му у дома. След вкусната вечеря той им разказа за Париж, за пътуванията му из страната, за аудиенцията му при краля на Бургундия.

Стана късно. Слугите се разотидоха и графът седна в един от огромните орехови столове пред камината. Наблюдаваше дъщеря си, докато тя подклаждаше огъня. Бузите ѝ бяха румени. Радваше се на завръщането му.

— Жерар често се отбиваше, докато вие отсъствахте — заговори Регвалд.

Жерар беше графът на съседната област, която се вдаваше навътре в морето.

— Така ли? Може би се е интересувал дали всичко е наред? Сякаш не познава усърдието на Филип и Гастон. Те никога не биха

оставили крепостта незащитена.

— Аз не му вярвам — отсече Регвалд и усмивката му застина.

— Е, добре, какво мислиш, че цели? — поиска да узнае графът.

— Не съм сигурен, но мисля, че се домогва до дъщеря ви — изтърси Регвалд и погледна към Мелизанда.

Тя продължаваше да хвърля дърва в огъня, но се спря и рязко се обърна. Смръщи нос. Бе вироглава за една дузина момичета.

— Но той е по-възрастен и от мен — възкликна графът и се намръщи.

— Възрастта не е от значение. Може би я иска не за себе си, а за сина си Жофроа.

— Жофроа ми е по-неприятен дори от баща си! — промърмори графът.

Мелизанда въздъхна с облекчение и погледна тържествуващо Регвалд. Той се направи, че не забелязва и продължи да говори на графа, все едно тя не беше в стаята.

— Момичето е единствената ти наследница.

— Няма закон, който да отнема наследството от дъщерята, в случай че няма законен син — потвърди графът категорично.

Регвалд бавно пое дъх и още по-бавно издиша. Благородниците винаги трудно вземаха решения.

— Искан да кажа, милорд, че това е силна крепост. Няма човек, който да я познава и да се осмели да я нападне. Чуждите нашественици, които ни атакуваха, бързо се насочиха към по-лесна плячка. Но някой ще пожелае да притежава дъщеря ви и онова, което тя ще наследи. — Най-после Регвалд изплю камъчето.

Графът наблюдаваше Мелизанда.

— Но тя е само на дванайсет години!

— Вече почти на тринайсет. Благородните девойки често биват сгодявани още при раждането им. Много момичета на нейната възраст вече са булки.

— Не, тя няма да е от тях — упорстваше графът. — Освен ако...

Мелизанда бързо скочи и застана зад стола на баща си, втренчвайки очи в Регвалд.

— Нима ти самият, учителю, не си ми разказвал, че крал Шарлеман никога не позволил на дъщерите си да се омъжат, а ги е задържал при себе си, защото не е искал да ги дели с никого.

Регвалд неопределено махна с ръка във въздуха:

— Да, госпожице! Но те са били нещастни, защото никога не са се омъжили, а имали само любовници и раждали незаконни деца.

Мелизанда се намръщи.

— Регвалд, мене са ме възпитавали, както се възпитава син.

— И си мислиш, че имаш мъжка сила?

— Не, господине! Аз ще бъде по-силна от всяка жена — усмихна се малката. — Ти си ме учил как да използвам женската сила, Регвалд. Спомни си Фредегунд, жената на крал Чилперик. Тя намислила да го раздели с първата кралица и я умъртвила, а след като получила властта, извършила много убийства.

— Да, наистина. Спомням си. Но е свършила живота си на ешафода.

— Ти не ме разбираш. Тя е извършила толкова поразии, колкото и един мъж.

Регвалд поклати уморено глава. Графът наблюдаваше дъщеря си с обич.

Тя беше весело младо създание, при това доста схватливо, и въпреки младостта си разбираше, че хората очакват от нея да се омъжи и властта да премине в ръцете на съпруга ѝ.

Но въпреки това, твърдо бе решила да отстоява независимостта и богатството си.

— А какво казват звездите, звездоброецо? — подкачи Манон стария учител.

Астрологията беше древна наука и понякога графът ѝ се доверяваше, но често гледаше на предсказанията с насмешка, както и на древните римски легенди, като оная за Юпитер, който се превръщал в различни животни, за да съблазнява жените.

Тази вечер, за разлика от друг път, Регвалд не защити астрологията. Струваше му се, че напоследък звездите не му се доверяват. Дълги години наблюдаваше луната и познаваше кога приливите ще са големи; разчиташе кога хората ще са щастливи и доволни. Знаеше кога ще се роди дете, кога някой ще полудее. Но сега не можеше да предскаже нищо. Виждаше само тъмнина и това го плашеше.

— Звездите казват, че дъщеря ти ще се омъжи, за да се спаси — упорстваше той.

— Може би. Но за мен тя все още е дете. Освен това ще има право да избира измежду мъжете, които сметна за достойни. — Той се усмихна мило на дъщеря си.

— Ще искате мнението на едно дете? — предизвика го Регвалд.

— Мнението на едно умно дете. — Виолетовите очи на Мелизанда блестяха весело и победоносно.

Регвалд ѝ се закани с пръст, но бързо стисна ръцете си зад гърба. Възпитаничката му беше надраснала възрастта си.

Графът наблюдаваше огъня, фантастичната игра на цветове и изчакваше момента, когато дървата се разпаднат и стават на пепел.

— Бих искал Мелизанда да се омъжи по любов — замислено произнесе той.

— Любов! — възкликна Регвалд толкова учуден, че чак се завъртя и мантията му се развя като в дивашки танц. — Любов! Ти, боже, който си там горе! Кой е измислил толкова глупаво изискване за успешен брак?

Граф Манон се намръщи и отмести поглед от дъщеря си към стареца и отново към огъня.

— Аз обичах майка ѝ — възрази той с тъга в гласа. — Обичах я толкова много, че никога не съм помислял за друга жена, след като я загубих. Любовта е чудно нещо, Регвалд. Опитай и ти.

— Вие се шегувате.

— Татко говори сериозно — увери го Мелизанда.

Регвалд поклати глава и объркано вдигна ръце.

— Граф Манон, спомнете си, че се оженихте за лейди Мери заради баща си. Любовта дойде по-късно. — Той прочисти внимателно гърлото си. — Вярвам, че съвместният живот създава чудото на любовта.

— Все пак, това е, което желая на дъщеря си.

— Милорд...

— Да не говорим повече. Уморен съм от пътуването и искам да ви раздам подаръците. — Графът се надигна от креслото и се отправи към купчината вързопи, нахвърляни в ъгъла. С камата си преряза връвта на единия. Първо извади кожена чанта и я подаде на Регвалд.

— Това е за теб, гадателю. Ще имаш много работа.

— И каква ще бъде тя, скъпи графе? — попита Регвалд.

— Отвори я, вътре няма змии — обеща графът. — Пълна е с билки, купени от гръцки лекар, служещ при принцесата на Бургундия — много умен човек. Събрани са от цял свят.

Регвалд се усмихна, зарадван на ценния подарък. Алхимията беше една от страстите му. Лечебните свойства на различните растения го смайваха и той търсеше най-сполучливите комбинации. За миг забрави тревогите си за бъдещето на Мелизанда.

— А това е за теб, скъпа — възкликна графът и извади една ризница.

Регвалд остави настрана билките и погледна ризницата. Беше прекрасна. Изтъкана от фина мрежа, през която трудно можеше да премине каквото и да е. В същото време беше красива и женствена, инкрустирана със злато. То блестеше на светлината на огъня.

— Татко! — благодари Мелизанда. — Възхитителна е!

— Тя е само за официални случаи — каза той.

— За церемонии — повтори тя, вземайки ризницата с благоговение.

— Ще ти трябва скоро, защото смятам да ме придружиш при обиколката на крепостта. Трябва да се учиш как се управлява.

— О, татко! — Тя го прегърна и очите ѝ светнаха.

Графът я целуна по челото.

— А сега си лягай. Много съм уморен.

— Веднага, татко, веднага! — бързо отвърна тя, страхувайки се, че и тя го е преуморила. — Ти ще си с мен и утре и още много, много дни, седмици и...

— Мисля, че баща ти спомена за лягане — обади се Регвалд.

Момичето се усмихна. И го целуна.

— Обичам те, Регвалд. Лека нощ. — Тя отново целуна и прегърна баща си и побърза към спалнята си, стискайки здраво ризницата.

Регвалд спря поглед на граф Манон и дълбоко въздъхна.

— Милорд, много хора смятат, че рухването на римската империя е причинено от това, че са дали права на жените.

Граф Манон се засмя от сърце.

— Тези, които го мислят, са слаби мъже.

Регвалд се наведе напред.

— Ние живеем във феодално общество, граф Манон. Тази твърдина се крепи на твоята сила, на твоето умение. Задачата на жената е да ражда деца и да ръководи домакинството.

— Мелизанда държи добре меча. Наблюдавал съм я как се учи.

Регвалд отново беше затруднен. Ако седнеше да слуша графа, слънцето изгрываше и залязваше само заради Мелизанда.

Нима графът не разбира? Регвалд също я обичаше и затова бе тъй разтревожен.

— Тя е умна и талантлива. Но колкото и да е добра в боя, един силен мъж ще я победи. Нима си купил тази позлатена ризница, за да я изведеш да се бие заедно с мъжете? Нима ще преживееш да я видиш посечена с меч или поразена от боздуган? Да споменавам ли, че някоя стрела, неуспяла да пробие ризницата, може да уцели гърлото ѝ.

— Нямам намерение да я правя воин! Тази ризница е само за церемонии. Оръжията са за мъжете — настоя графът. — Но дъщеря ми е права в едно. Някои жени са управлявали доста успешно. Жените вместо мъжете си, майки за синовете си. Но най-често...

— Но най-често са имали жесток край!

— Невинаги. И двамата познаваме историята достатъчно добре.

— Каква съдба би пожелал за Мелизанда? — продължи да спори Регвалд. — Нима искаш да прекара живота си сама, защитавайки наследството си?

— Не, възпитавам я да бъде силна и решителна, за да направи сама своя избор. За жена тя се бие чудесно...

— Добре тогава. Ние всички ще се осланяме на нея, докато някой по-тежък от нея мъжага я смаже в боя.

— Но всеки по-слаб ще бъде победен.

— Не забравяй, че тя мрази войната.

— Ние всички я мразим.

Регвалд се облегна на стола и въздъхна.

— Милорд, нали остана малко от отличното бургундско вино, което пихме на вечеря? Чувствам нужда от още някоя и друга чаша.

Графът се засмя.

— Наистина, Регвалд, да пийнем още. — Той се надигна, разбута огъня и сам наля вино на стария си приятел и съветник.

— Не съм толкова самонадеян, колкото изглеждам, Регвалд. Нарочно говоря така. Много мислих и съм избрал няколко млади мъже,

които са достойни за дъщеря ми.

— И кои са те?

Граф Манон поглади брадичката си.

— Единият е племенник на мой стар приятел, ирландски принц...

Регвалд издаде едва сподавен вопъл.

— Синът на Норвежкия вълк?

— Синът на човека, който завладя и построи Дъблин и поиска дъщерята на Ард-Рий, Високия крал — продължи Манон тихо. После се облегна назад, наблюдавайки внимателно реакцията на Регвалд. — Зная, че имам врагове и те са коварни и силни. Жертва сме на непрекъснати нападения. Кой може най-лесно да победи един завоевател? Разбира се, друг завоевател. Те са обучени и възпитани по един и същи начин.

Регвалд поклати глава смаяно.

— Мисля, че правите грешка... — Той спря насред изречението. Двамата с Манон бяха най-добри приятели, но дори и той не можеше да каже на господаря си, че това е лудост. Само поклати глава. — Преди малко споменахте за любов? Мелизанда от малка е свидетел на всички варварски нападения, чула е цялата история. Нима мислите, че може да се влюби във викинг?

— Той е ирландец. Принц на Ейре. Всичко зависи от какъв тъгъл гледаш каната с вино, нали, Регвалд? За един тя е полупразна, за друг — полупълна. По-добре да преценяваме каната в зависимост от качеството на виното, отколкото да мислим дали е празна или не. Е, поне това вино е изключително добро.

— Логиката ми убягва.

Граф Манон отново се намръщи.

— Е, ще видим. Това е всичко. Времето ще покаже. Много мислих. Познавам всички благороднически семейства наоколо и съм виждал синовете им. Не съм глупак. Жерар ми се кълне в приятелство, но зная, че се стреми към дъщеря ми, за себе си или за сина си, не е важно. Постоянно ме учиш, че ми трябва мощ, затова се спрях на този принц, който е полувикинг. Дори съм му пратил покана да ни посети и така те ще се срещнат. Ако не се харесат, ще трябва да помисля отново.

— Но нима едно дете може да прецени мъж? — Регвалд се изсмя.

— Конар от Дъблин е млад, почти на двайсет и една. Вече е показал способностите си в битки заедно с баща си, братята си и чичовците си. Известен е с ловкостта и смелостта си.

— И това непременно ще покори Мелизанда, наистина ли го вярвате?

— Всъщност той вече ни е гостувал веднъж заедно с чичо си, който редовно ни посещаваше, по-често като търговец, отколкото като завоевател. Тогава подписахме мирен договор и Конар ще се чувства задължен в името на честта да помогне на дъщеря ми в случай на нужда.

— Честта на един викинг — изсмя се отново Регвалд.

— Този викинг е различен от другите. Вече го казах. Брат му се сроди с Алфред от Есекс чрез брак. Ще е чест за всеки дом да приеме такъв викинг. Досега не съм видял равен на него, приятелю.

Регвалд потръпна, стана му студено.

— И кога ще пристигне този ирландски викинг?

— Скоро. Разбира се, за женитба ще стане дума чак след години.

Регвалд отново потръпна от студ. Не можеше да се стопли.

— Години, доста години. Вие сте прав, тя е още дете — съгласи се той. — Дете, което се превръща в съблазнителна девойка, но все пак дете...

Графът се засмя.

— Регвалд, няма да ме убедиш в противното. Сигурен съм, че съм прав.

— Моля се да е така — съгласи се Регвалд.

И двамата погледнаха към пламъците на камината. Въпреки че беше топло, Регвалд усещаше студ.

Какво ли ги очакваше? Звездите не го бяха предупредили за опасност. Навярно напразно се притесняваше.

Той погледна с благодарност към графа. Радваше се, че приятелят му се върна. Графът му отвърна с усмивка.

— Колко е хубаво човек да си е у дома.

— Наистина — потвърди Регвалд.

И двамата не предполагаха, че това е последната им нощ заедно.

Графът не беше прав.

Плановете им щяха да бъдат променени от съдбата, която им носеше смърт.

И Мелизанда щеше да се омъжи преди рождения си ден.

Тя щеше да бъде омъжена, преди да изтекат дори двадесет и четири часа.

ГЛАВА ПЕТА

— Татко!

През нощта Мелизанда спа неспокойно и стана в ранни зори. Облече се бързо и изтича от върха на кулата към наблюдателницата. Крепостта се пробуждаше в краката ѝ за новия ден. Тя потрепери от студ. Все още беше хладно. Край портите стражите клюмаха, уморени от нощното бдение. По-нататък хлебарите започваха работа. Сладкият аромат на пресен хляб се смесваше с не толкова приятните миризми, идващи от конюшните. Вече се чуваха ударите на ковашки чук и песента на млада дючка. В крепостта започваше един обикновен ден.

Мелизанда се обърна на изток. С учудване забеляза самотен конник в полето. Там бяха владенията на Жерар. Подвита вежди в недоумение, когато позна самия Жерар. Той ги посещаваше често по време на бащиното ѝ отсъствие. В появата му нямаше нищо странно и все пак това я разтревожи. Тя не го харесваше, а големият му син, Жофроа, направо мразеше. Той беше двайсетгодишен, но въпреки разликата във възрастта им, Мелизанда се чувстваше по-голяма от него. Жофроа беше един нехранимайко и основното му занимание бе да гони хрътките и да тормози по-малките си братя и сестри. Всъщност той бе хубав младеж — висок и строен, но присъствието му ѝ беше неприятно. В очите му имаше хищен блясък, устните му бяха винаги подигравателно свити. Това я дразнеше. Майка му беше починала отдавна. В дома им се чувстваше липсата на силна женска ръка. Навсякъде цареше безпорядък. Слугите се чудеха коя ли ще бъде новата стопанка. Говореше се, че това ще е Мелизанда.

Момичето потръпна при мисълта за такава съдба. През последните месеци личната ѝ прислужница, Мари де Трес, се опитваше да я подготви за съпружески живот, като ѝ обясняваше по интимните отношения между мъжете и жените, а и тя самата беше наблюдавала често животните с техните любовни игри. Мисълта, че може да стане жена на Жерар, я ужасяваше. Беше се успокоила едва след снощния разговор с баща си. Мелизанда вярваше, че той няма да я омъжи за този ужасен човек, въпреки че един брачен съюз между тях

би бил изгоден и за двата рода и щеше да ги направи по-силни срещу набезите на датчаните. Мечтите ѝ за бъдещето изключваха такава възможност.

Не можеше да понесе и мисълта да стане съпруга на сина му. Дивашките маниери на Жофроа и лошото му възпитание бяха всеизвестни. Тя не би понесла да наблюдава как по време на вечеря той подхвърля кокали на любимите си хрътки, които обикалят около масата.

Татко никога няма да допусне това, опита се да се успокои сама.

Приближаването на конника поднови тревогата ѝ. Дали идването на Жерар сега, когато баща ѝ се беше прибрал, не засягаше и нея? Отказът на баща ѝ да му угоди би предизвикал война между двамата владетели.

Мелизанда се отдалечи от наблюдателницата и се затича към покоите на баща си. Искаше първа да му съобщи вестта. Спалнята на графа беше огромна. В средата се издигаше леглото му, покрито с балдахин. Наблизо имаше камина, а в единия ъгъл бяха разположени маса и столове. Там баща ѝ посрещаше гостите си. Графът вече беше станал и в момента запасваше меч на кръста си.

— Татко! — връхлетя момичето върху него, като едва не го събори.

— Съобщиха ми, че имаме посетител. Отивам да го посрещна.

— Татко, нали няма да ме омъжиш без мое съгласие — помоли го Мелизанда.

Графът се засмя, спря и я целуна по челото.

— Никога, мила — засмя се той. — Но пусни ме да вървя. Бог ми е свидетел, че най-ценното, което притежавам, си ти и тази крепост. — Усмихна се. Отново стана сериозен и погледна внимателно в очите на дъщеря си и бащински я погали по бузата. — Всъщност ти си ми най-скъпа. Аз те отгледах и ти си моята първа помощница. Харесва ми грижовността ти към хората тук. Ние сме техни господари и трябва да им помагаме и да ги защитаваме. Живеем в трудни времена. Отвсякъде сме заобиколени от опасности. Ти цениш хората и аз се гордея с теб. Човекът, който ще те вземе за жена, трябва да докаже, че е достоен за теб, че ти е равен.

Мелизанда се повдигна на пръсти и прегърна баща си, целувайки го по бузата.

— Обичам те! Ти си най-умният и най-милият баща на света.

После се обърна и видя, че зад тях е застанал Филип, капитанът на крепостта. Той гледаше очаквателно баща й.

— Долу пред портите чака Жерар, но настоява да разговаряте само двамата и то извън крепостта. Каза, че носи тревожни вести.

Зад гърба на Филип се обади Регвалд:

— Не ми харесва това, граф Манон.

Манон въздъхна тежко.

— Трябва да разбере за каква опасност става дума.

Той тръгна, но се сети за нещо, обърна се и целуна нежно дъщеря си.

— Запомни добре какво ти казах, Мелизанда.

Той изтича надолу по стълбите. Слугите бяха приготвили коня му и графът с лекота скочи на седлото. Извика да отворят вратите.

Мелизанда се върна на наблюдателницата, за да вижда добре какво става отвън. Всички в крепостта следяха с тревога срещата на двамата владетели.

Мелизанда погледна и веднага видя опасността, която грозеше баща й.

От изток идваха още конници.

Беше късно да направи каквото и да било. Жерар беше отдалечил баща й от портите. Самият той беше послужил за примамка.

Нищо неподозиращ, граф Манон го беше последвал. Сега конниците се спускаха стремително към него. Грозеше го смъртна опасност. Нападателяте бяха много. Мелизанда гледаше втрещена. Забеляза, че не всички бяха хора на Жерар. Имаше и викинги. Носеха шлемове с формата на конуси и кожени ботуши. Това ги отличаваше от сънародниците й. Да, това бяха викинги. Същите, които плякосваха крайбрежието и бяха нападали, макар и неуспешно, и тяхната крепост. Викингите се бяха съюзили с Жерар.

Нито те, нито Жерар поотделно можеха да победят баща й. Но заедно можеха да се справят с всеки. Жерар се ползваше с доверието на много владетели, а викингите бяха отлични воители. Сам и в честен бой Жерар не можеше да победи Манон. В състояние бе само да послужи за примамка.

Викингите можеха да победят Манон, като си послужеха с Жерар.

Мелизанда изкрещя. Баща ѝ се обърна и я погледна. В този момент и стражите видяха опасността. Те се хвърлиха на конете и полетяха на помощ на господаря си.

Закъсняха. Мелизанда виждаше ясно, че баща ѝ е загубен. Жерар извади меч си и го нападна. Графът отблъсна първия удар.

В този момент конниците ги заобиколиха. Десетки остриета блеснаха на слънцето в сребристоразно.

Мелизанда отново изпищя и се свлече безпомощно на колене. Техните войници вече влизаха в бой, но твърде късно. Тя видя баща си да пада от коня. Всички годни да носят оръжие мъже се изсипаха през вратите на помощ.

Но графът бе повален.

Мелизанда видя как Воин се прибира сам срещу потока от хора, отиващи да се бият.

Сърцето ѝ се сви, усети, че баща ѝ е мъртъв.

Бавно се изправи, подпирайки се на стената. Не можеше да си поеме дъх. Болката беше непоносима, загубата — жестока. Нищо на света не можеше да я нарани повече от тази загуба. Бяха убили баща ѝ. Животът ѝ без него беше невъзможен. Сълзите ѝ се стичаха по бузите. Зарида на глас като дете.

Беше съвсем сама. Регвалд бе слязъл в двора. Той изглеждаше по-объркан от всички. Не беше очаквал толкова коварно предателство.

Мелизанда стоеше като парализирана — мъката от загубата я беше сломила. Единствено мисълта за баща ѝ я накара да се изправи. Трябваше да провали плановете на Жерар. Да отмъсти. Той беше убил нейния баща и искаше да превземе крепостта. Смяташе, че след смъртта на Манон хората му ще се объркат и няма да има кой да ги поведе. Оказа се прав. Филип беше добър пълководец, но не можеше да замести господаря си.

Години наред Мелизанда беше изучавала история и бойно изкуство заедно с Регвалд. Усилията ѝ не бяха отишли напразно. Научила беше, че завоевателите често се опитват да убият водача. Настъпваше паника и това им помагаше да победят. И Жерар беше постъпил така. Бе подмамил баща ѝ и го беше убил. Сега вратите бяха отворени, а нападателите — готови да влязат почти без бой. Войните на Жерар в съюз с датчаните бяха могъща сила.

Останали без граф Манон, защитниците безпомощно се опитваха да се бият.

Мелизанда виждаше, че Жерар вече е победител. Първо уби баща ѝ и сега щеше да вземе всичко, което поиска. Нямаше кой да го спре. И двамата с баща ѝ бяха васали на краля, но никой нямаше да му потърси сметка. Действаше законът на по-силния.

Тя търсеше изход. След убийството на баща ѝ я очакваше ужасна съдба. Беше в ръцете на Жерар. Той щеше да притежава крепостта и нея.

Реши да не допусне това. По-добре мъртва, отколкото в ръцете на един убиец.

Мелизанда се обърна с лице към двора и го огледа. Видя бащиния си кон край конюшнията.

Трябваше да спаси крепостта и да погребее баща си с почестите, които заслужаваше.

Сега трябва да се справи сама, да намери начин да надхитри проклетия Жерар.

Мелизанда впери поглед в небето, търсейки помощ от всевишния.

— Мили боже, помогни ми да го убия. Моля те, предателството трябва да бъде възмездено. Или той, или аз.

Най-после решението беше взето. Бързо се обърна и се втурна към стаята си. Спомни си за позлатената ризница, подарена от баща ѝ.

Облече я и коленичи отново да се помоли. „Боже, ти си справедлив! Помогни ми да го победя. Днес Жерар трябва да умре, дори да горя вечно в ада.“

Тя стана решително и стисна малкия си меч. Страхуваше се и ръцете ѝ трепереха. Не искаше да умира, но баща ѝ беше мъртъв и животът без него нямаше смисъл. Трябваше да отмъсти и да спаси крепостта и хората в нея.

Спомни си последните му думи: „Ти обичаш народа ни. Тези хора разчитат на нас“.

Каква ли награда беше обещал Жерар на хората си, ако превземат крепостта? Сигурно щеше да ги остави да грабят и изнасилват. Нямаше съмнение каква участ ще сполети жените и девойките! Всичко щеше да бъде плячкосано. Ще убият мъжете, а останалите живи ще

превърнат в роби. Мелизанда не искаше дори да мисли за собствената си съдба. Жерар беше безмилостен.

По-добре смърт. С тази мисъл тя се изправи. Мразеше Жерар и реши да се бори докрай с него и съюзниците му. Дори и да не успее, по-добре да падне покосена на бойното поле.

Други бяха мислите на Регвалд долу до портите. Битката вземаше нов обрат.

Далеч в морето се появиха кораби. Носовете им бяха във формата на дракони с отворена паст и оголени зъби. Викинги!

Корабите сякаш подскачаха от вълна на вълна, носовете им се повдигаха и спускаха. Сутринта денят беше тих, а сега се надигаше буря. Тъмни облаци закриваха слънцето. В далечината проблесна светкавица. Сигурно Один и синът му Тор се бяха развилнели и хвърляха огнени копия.

Носове с форма на дракони. Регвалд се втренчи в идващите кораби. Кой ли бяха? Без да обръща внимание на битката, той се спусна в двора и извика да му оседлаят коня. Бързо възседна жребеца си. Нареди да отворят вратите и препусна безстрашно през множеството биещи се воители. Стигна до брега и слезе от коня. Стоеше самотен и необезпокояван от никого като древно божество. Морският вятър развяваше посребрената му коса. Той гледеше мъдро в далечината и сивите му очи се опитваха да отгатнат бъдещето.

Боговете вече не му се доверяваха. Звездите не му подсказаха нещастията, които ги сполетяха. Първо Жерар, а сега тези викинги.

Корабите се приближаваха застрашително. Драконовите носове плашеха с хищността си. Платната бяха в червено и бяло.

Дали има надежда, след като граф Манон беше вече мъртъв? Разкъсан от мечовете и боздуганите, почти обезглавен. Такова нещастие. Жерар се беше съюзил с датските разбойници, които бяха оплячкосали цялото крайбрежие на Франция. Хората на Манон скоро щяха да разберат какво ги очаква.

Жерар беше далечен братовчед на Манон и отдавна се стремеше към неговите владения. Крепостта бе разположена на чудесно място — високи скали обграждаха тихото пристанище. Морският пясък се превръщаше в плодородна земя. Манон хвърли много усилия и от дървената крепост направи каменна. Замъкът се виждаше отдалеч, открояващ се на синия фон на морето и небесата.

Регвалд отново хвърли поглед назад. Всичко беше загубено. Хората им бягаха в паника. Нямаха водач да ги поведе. Мъжете бяха храбри и верни, но все пак носеха човешки сърца.

За какво да се бият, когато Манон е мъртъв? По-добре да се скрият в крепостта и да се опитат да спасят жените и децата си, ако могат да избягат с тях на безопасно място.

Хората се нуждаеха от водач, който да ги поведе, за когото да се бият и ако трябва да умрат.

Регвалд пое дълбоко въздух при мисълта за Мелизанда, наследницата. Впери поглед в морето, опитвайки се да открие изход. Ако Жерар превземеше крепостта, дори корабите да бяха приятелски, това нямаше да спаси защитниците. Значи трябваше да намери начин да спре Жерар.

Той скочи на коня, обърна го бързо и препусна към крепостта.

Защитниците бяха останали малцина. Нямаше друг изход, освен да се предадат. Щяха да станат плячка на Жерар или на идващите викинги.

Единственото спасение за всички беше Мелизанда.

— Къде е Мелизанда? — извика Регвалд към стражите. — Намерете я!

Никой не му отговори. Предположи, че момичето е в покоите си, съсипано от скръб в прегръдките на вярната Мари де Трес. Но Регвалд я познаваше по-добре от всеки друг. Тя щеше да го послуша. Щеше да поведе хората си.

Откъм кулата една пребледняла прислужница, разбрала намеренията му, извика:

— Не можеш да изпратиш в битката едно дете!

Когато мъжете са мъртви, остават децата, помисли той. За него Мелизанда не беше вече дете.

Неочаквано чу гласа ѝ — мелодичен, женствен и въпреки възрастта ѝ — решителен.

— Отворете вратите!

Беше яхнала коня на баща си и стоеше пред портите. Някой махна преградната решетка и вратата се отвори. Тя цялата трепереше. Обичният ѝ баща беше мъртъв, по бузите ѝ обаче нямаше сълзи. Регвалд я погледна и си помисли, че е прав. За няколко часа тя беше пораснала. Седеше на коня изпълнена с достойнство. Носеше

ризицата, на която се бяха възхищавали предишната вечер. Златните нишки проблясваха при движението на коня. Гъстата ѝ коса падаше на вълни до коленете. Изглеждаше величествено. Регвалд беше преценил правилно положението. След нея щеше да тръгне всеки, дори и на смърт.

— Графът е мъртъв! Да живее графинята! — извика високо той.

Долната устна на Мелизанда потрепери. Във виолетовите ѝ очи напиреха сълзи. Тя тръсна глава. Нямаше да се разплаче точно сега.

— Поведи хората! Напред! Ти си единствената ни надежда! — продължи Регвалд. — Очаква те велико изпитание!

Мелизанда се страхуваше, но бързо успя да се овладее. Повдигна гордо глава. За момент се поколеба. Ужаси я нечовешкият вопъл на умиращ воин. Повдигна още по-високо главата си:

— Аз съм графиня Мелизанда! Следвайте ме! Напред!

В очите на Регвалд се появиха сълзи. Сърцето му тревожно подскочи. Пред него стоеше красивото дете, за което се грижеше и което възпитаваше, но ако днес загубе битката, съдбата ѝ щеше да е жестока. Тя беше на прага между детството и моминството. Бе невинна, нежна и обичлива.

Истината беше, че и той, и тя нямаха друг избор.

Спомни си малките битки, които водеха помежду си, дребните вражди. С мъка в сърцето я подкани:

— Напред, графиньо! — извика той и ѝ се поклони. — Поведи воините!

Двамата препуснаха напред, там, където хората им бягаха накъдето им видят очите.

— Трябва да ги събереш, говори им — насочваше я Регвалд, но видя, че помощта му е ненужна.

— Приятели! Трябва да се бием! Няма да оставим крепостта на убийците на баща ми. Трябва да ги победим!

Думите ѝ спряха бягащите. Най-смелите се хвърлиха отново в битката. Капитан Филип кръстоса меч с един от враговете и го повали. Той изтича към Мелизанда и посочи морето.

— Графиньо! Ние сме загубени. Идват още негодници!

Мелизанда най-после видя корабите. Очите ѝ се разшириха от ужас. Регвалд беше решил да ѝ спести поне това.

— Те не идват да се бият с нас! — чу се да казва старият учител и се учуди сам на себе си. — Някой трябва да ги посрещне. Ще молим за помощ, ако трябва — ще ги подкупим. Ако не са шведи или датчани, а норвежци, може би ще застанат на наша страна.

Само той можеше да преговаря с викингите. Мъка обхвана сърцето му. Дълги години беше служил вярно на граф Манон. Опитен в дипломацията, бе сключил не малко мирни споразумения.

Мелизанда трябваше да остане и да продължи битката. Трябваше да се държат, докато дойде помощ. Да, викингите трябваше да им помогнат.

— Колко странно изглеждат! Погледни там, на руля! — извика внезапно Филип.

В този миг Мелизанда видя Конар Мак Олаф за първи път в живота си. Почувства и привличане, и неприязън към него. Тя никога не беше виждала такъв мъж.

Започваше буря. Небето бе сиво, вятърът ураганен. Морето бушуваше застрашително, но той стоеше непоклатим на носа на кораба си. Стъпил с кожен ботуш на руля, Конар не откъсваше поглед от брега, ръцете му бяха скръстени на гърдите. Златисторусата му коса светлееше на фона на тъмното небе. Над ризницата му се вееше мантия, закрепена на рамото с келтска емблема. Облеклото му бе необичайно — като на викинг и все пак различно. Корабът му пореше водата, сякаш с нагорещено желязо. Гледката беше неописуемо дива и сурова — устременият дракон и мъжът, застанал като древно божество на носа му.

Внезапно Мелизанда разбра, че той гледа нея. Естествено не може да види очите ѝ, както и тя неговите, но бе уверена, че я гледа и вижда едно безпомощно дете.

— Странен викинг — каза Регвалд. После простена: — О, боже! Какъв съм глупак. Това е той!

Мелизанда го изгледа учудено. Какво искаше да каже?

— Конар Мак Олаф, синът на Вълка и внук на Ард-Рий от Ейре. Роднина по майчина линия на Алфред от Есекс!

Мелизанда се опита да вникне в чутото. Алфред беше най-великият крал, за когото бяха чували от другата страна на морето. След дълги войни той бе обединил хората и земите си. Наскоро пропъди и датчаните.

И мъжът на кораба му беше роднина?

В този миг Филип извика, за да ги предупреди за надвисналата опасност. Сочеше на юг, където бяха владенията на Жерар.

— Идва самият Жерар! Предател! Страхливо псе! Измами баща ти, уби го, изчака края на битката и сега идва с още хора да ни довърши. Няма кой да му се противопостави!

— Мелизанда! — предупреди я Регвалд. — Отново събери хората. Отивам за помощ.

— Помощ от тези езичници? — извика тя.

— Момиче, не мога да ти обясня сега, но те ще ни помогнат.

— Регвалд!

Нямаше нито миг за губене.

— Графиньо, напред! Трябва да се бием докрай!

Мелизанда се почувства страшно сама, въпреки че беше заобиколена от стотици хора — мъртви и живи — на бойното поле. Но тя наистина беше сама. Баща ѝ беше мъртъв.

Нима е истина?

Не бе възможно да е мъртъв. Нейният защитник — висок и силен. За нея той беше непобедим като боговете, а сега дори не смееше да погледне лобното му място.

Хората от крепостта зависеха от нея.

Сега тя беше графинята. Колкото и да трепереше вътрешно, трябваше да поведе Воин напред.

Жерар се правеше на приятел, но предаде баща ѝ. Целта му беше да завладее крепостта и да притежава нея. Само господ знаеше какво ще стане с всички тях, ако не отбият атаката на Жерар.

Мелизанда отвори уста, готова да нададе боен вик. Нещо я възпря. Устата ѝ пресъхна. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Навсякъде около нея лежах мъртъвци, бездиханни като баща ѝ. Трябва да поведе хората. Трябва да победи.

Няма да остави баща си неотмъстен.

Тя извади малкия меч от ножницата на кръста си. Вдигна го високо във въздуха:

— С бога и за правото дело! Приятели, напред! За баща ми, за всички убити, за нашите деца, напред!

ГЛАВА ШЕСТА

В този миг неочаквано и за Мелизанда, старият боен кон Воин подскочи и препусна в галоп. Устреми се право към центъра на битката. За разлика от момичето, той беше свикнал с дрънченето на оръжията и стоновете на ранените.

Мелизанда си проправи път напред като кален в многобройни битки воин, а след няколко дни навършваше едва тринайсет години. Сърцето ѝ мъчително се сви от страх и ужас. Прилепи се към шията на коня, търсейки опора. Не искаше да убива. Не искаше да чува хрущене на кости под меча си и да мушка в жива плът. Но най-вече не искаше да усети студено желязо до гърдите си или безмилостният удар на боздуган.

Воин застина, очакващ командите ѝ. Тя стоеше с впити в меча пръсти. Не знаеше какво да прави. Видя как един от хората на Жерар полита към нея с дива ярост. Извика и насочи меча си към него. Някой се опита да я предпази, но тя го изпревари. Врагът падна прободен от острието на Мелизанда. Очите на врага се разшириха, вперени в нейните. Издъхна така, с отворени очи. И след смъртта му в тях се четеше учудване.

Ужасеният стон заседна в гърлото ѝ. Не биваше да показва колко е потресена.

Вдясно от нея Филип крещеше:

— Заповядай да отстъпим! Трябва да те отведем на безопасно място! Остави Жерар да превземе крепостта.

— Никога! — извика Мелизанда и осъзна, че сълзите ѝ отново напират. Жерар беше предал всички и бе убил баща ѝ! Коварството му беше довело до толкова много кръв. Той се стремеше към власт на всяка цена.

Гастон Орлеански се приближи до Филип и се опита да помогне.

— Трябва да отведем графинята! Сега тя е господарката. Виж как я следват хората. Трябва да я спасим!

— Единственият изход е да се предадем! Опитахме всичко. Те ни превъзхождат.

Гастон беше по-възрастен и по-мъдър от Филип. Бе видял и преживял много тежки битки. Той се приближи още повече до Филип, старейки се Мелизанда да не чува разговора, но не успя.

— О, боже, не виждаш ли, че Жерар иска да убие това дете! Тогава всичко ще е негово. Трябва да я спасим.

— Да я убие? — като ехо повтори Филип и тръсна глава. — Не, той я желае, точно толкова, колкото и земята. Трябва да се предадем и тогава той няма да посмее да я убие.

— Но ако тя продължи да се сражава... — Гастон ѝ хвърли бърз поглед и млъкна.

Мелизанда прехапа долната си устна, за да прикрие страха. Осъзна, че са обречени.

Хората я бяха последвали, но неприятелят ги превъзхождаше. Сега забеляза и нова опасност. Тя, Гастон и Филип бяха отрязани от останалите.

Погледна към Жерар. Стана ѝ мъчно — та нали бяха роднини! Той и баща ѝ бяха втори братовчеди. Толкова години Жерар се бе ползвал от щедростта му. Въпреки това го уби.

Нов прилив на омраза лумна в погледа ѝ.

Жерар беше едър като баща ѝ, висок и мускулест, но малко по-възрастен. Устните му винаги бяха презрително свити и това често я плашеше. Усмивката му я безпокоеше още от дете, затова мразеше да го целува по бузата, когато това се налагаше. Правеше го бързо и се отдръпваше.

Сега разбра, че вътрешното ѝ чувство не я е лъгало.

Искаше ѝ се да вие и скимти при вида на триумфа, изписан на лицето му.

Стресна я настъпилата тишина. Нямаше викове и дрънчене на оръжие.

Всички бяха замрели, вперили очи в нея и Жерар. Гледаха и чакаха.

Изправен на белия си жребец, Жерар се усмихваше тържествуващото.

— Предай ми детето, Филип. Сложете оръжие и сте свободни.

— Ти уби баща ѝ с измама, нима очакваш да ти предадем едно безпомощно дете? — възпротиви се смело Гастон.

Жерар посочи Мелизанда.

— Това безпомощно дете вдигна оръжие срещу моите хора и вече уби един. Освен това забравяш най-важното: просто нямате избор!

— Нима искаш още кръв, нима това не ти е достатъчно? — извика внезапно Мелизанда.

Беше видяла обезобразеното тяло на баща си на земята и сълзите отново рукохна от очите ѝ. Опитваше се да не гледа натам, но този път не успя. В момента ѝ беше все едно дали ще умре. Трябваше да избодне очите на предателя.

Тя смушка с пети коня си.

Постъпката ѝ беше детинска, но така и така всичко бе загубено. Тя беше добър ездач, по-добър от врага си. Стигна го с един скок на коня. Всички зяпнаха от удивление. Яростта и мъката ѝ даваха сила. Тя се хвърли от своето седло върху Жерар и успя да го събори. Той изруга гневно. И от двете страни на бойното поле се чуха смаяни възгласи. Това момиче успя да повали могъщия воин!

Мелизанда впи нокти в гърлото му и гневно започна да го души.

— Помогнете ми, дявол да го вземе! — извика Жерар.

Той я гледаше слисан. Мелизанда го удари отново, но в това време, някой я сграбчи за ръцете и успя да я отдели от предателя. На лицето на Жерар липсваше обичайната презрителна усмивка. То беше опръскано със собствената му кръв. Избърса се озлобен.

— Ще ми платиш за това, скъпа ми братовчедке — обеща ѝ той. — Нещастна малка вещица!

Жерар с усилие успя да се изправи. Пречеше му тежката ризница, която го притискаше към земята.

— Убийте всички — заповяда на хората си. — Да не остане нито един жив от тази пасмина.

— Ти се закле, че ще ги освободиш, ако се предам — извика Мелизанда.

Кафявите му очи ѝ хвърлиха бърз поглед, изпълнен с подигравка. Усмихна се.

— Сега няма да се пазарим, малка проклетнице. Ти сама се хвърли в обятията ми. Всички да минат под ножа! Всички! — Той я посочи с пръст. — А ти ще се научиш да ми се подчиняваш, иначе те чака бавна и мъчителна смърт.

— Няма да посмееш. Кралят ще те обезглави!

— Ще видим! — Той я сграбчи за косата и я привлече към себе си. Беше по-силен. Преди момичето да се усети, той я метна на коня си и сам скочи на седлото зад нея.

— Хубаво дете! — подигра се той. — А може би трябва просто да те оставя на датските си приятели? Дали ще те оставят да пораснеш, или ще предпочетат да се забавляват с теб веднага? Мисля, че не са свикнали да чакат. А и каква е разликата между хубавата жена и сладкото дете? — Той отново се засмя. — Баща ти не пожела да те даде на мен или някой от синовете ми. Все ми е едно дали си жена или си още дете. — Жерар повиши глас: — Всички сте свидетели, че момичето е мое! — извика той триумфално. — Бъдете свидетели — момичето е мое и крепостта е моя!

Внезапно настъпи тишина. Мъртва тишина, изпълнена с очакване.

Мелизанда усети как земята се залюля под нея. Ръцете на Жерар, които я притискаха здраво, ѝ пречеха да се обърне. Въпреки това беше сигурна, че нещо става.

Земята се тресеше от конски тропот. Приближаваха конници.

След миг ги видя на хребета. Той беше начело.

Яхнал черния си жребец, Конар Мак Олаф препускаше към тях. Човек и животно бяха изваяни като древна статуя, устремени напред. Мъжът седеше на седлото гордо и естествено. Падащият плащ подчертаваше широките му рамене. Отдолу се виждаше желязната ризница, която предпазваше гърдите му. Върху нея проблесна самотен слънчев лъч, пробил тъмните облаците.

Носеше островръх шлем със сребрист цвят. Под него се виждаха само проблясващите очи и брадичката, от която струеше воля и устременост. Изглеждаше ядосан.

Очите му искряха зад шлема. Бяха изключително красиви — дълбоко сини като безоблачно лятно небе, сини като безбрежния океан. Синьо, което пронизва и търси, което преценява и завладява. Очи, които забелязваха всичко и умееха да го преценят.

Момичето потръпна, когато той спря на петдесет стъпки от нея. В този момент се страхуваше повече от него, отколкото от Жерар. Да, убиецът на баща ѝ бе жесток, но не притежаваше тази огромна сила на характера. Викингът излъчваше нечовешка мощ, която завладяваше, покоряваше и пречупваше всяка съпротива.

Въпреки това и преди сме побеждавали викинги, помисли си тя разтревожена. Всеки френски граф щеше да се справи с малобройното му войнство.

А може би нямаше да може? Мелизанда прехапа долната си устна. Мразеше всички викинги. Откакто се помнеше, датчаните ги нападаха постоянно. Убиваха, грабеха, пленяваха, изнасилваха и плякосваха. Сега се бяха съюзили с Жерар, за да убият баща ѝ. Не знаеше какво щяха да получат. Те всички бяха сган.

Но с този викинг трябваше да внимава. От него трябваше да се пази повече, отколкото от останалите!

Никога не беше виждала толкова силен и пленяващ викинг. И тази руса коса. Яздеше естествено, сякаш се е родил на кон. Изправената му стойка беше безупречна. Той я привличаше. Ако трябваше да опише норвежкия бог Тор, великия покровител на битките, достатъчно бе само да си спомни за него.

— Кой си ти, дявол те взел? — заплашително изгърмя гласът на Жерар.

Очите под сребърния шлем изпуснаха син пламък.

— Конар Мак Олаф от Дъблин. Приятел на Манон де Бувил, убит на бойното поле. Отсега нататък твой враг.

Мелизанда усети как ръката на Жерар се стяга още по-силно около нея. После той я блъсна напред, за да извади меча си.

— Още един враг, така ли? — попита той. — Ти сам реши съдбата си. Ще умреш заедно с френската свиня, която си избрал за приятел.

— Пусни момичето! — заповяда Конар и Мелизанда усети как очите му я вледениха.

Жерар я стисна още по-силно.

— Само през трупа ми, пирате!

За миг всичко стихна. Чуваше се дори движението на вятъра, сякаш беше живо същество. Викингът се усмихна, ала в очите му нямаше топлина. Заговори тихо, но тонът беше суров и заплашителен:

— Искаш да използваш момичето като щит, така ли?

— Ако аз умра, и тя ще умре.

— Лъжеш, предателю!

Викингът полетя към тях с учудваща бързина изпълнен, с гняв и застрашителна решимост.

Жерар дори не успя да посегне към гърлото ѝ. Опита се да се брани с нейното тяло, държейки я като щит пред себе си. Мелизанда виждаше ръцете му, с които я притискаше през гърдите. Бяха зачервени от напрежение и ярост. Задушаваше го собственото му безсилие. Тя разбра, че е настъпил моментът да действа. Цялото му внимание сега беше насочено към викинга. Успя да забие зъби дълбоко в дясната му ръка. Жерар извика и неволно разхлаби хватката. Мелизанда се освободи бързо от другата му ръка, скочи от коня и хукна. Чу се предупредителен вик. Тя се обърна и видя как един от хората на Жерар насочи камата си към нея. Не успя дори да я хвърли. С учудваща бързина викингът отсече ръката му.

И все пак мъжът на огромния черен кон не се поколеба и нападна Жерар, застрашавайки живота ѝ.

Жерар нададе боен вик, смуща коня си и препусна към Конар. Студена, безучастна усмивка разкриви устните на викинга. Сините му очи се заковаха във врага и той посрещна нападението.

Схватката им изглеждаше като сцена от Валхала. Беше притъмняло и двамата се сблъскаха в облаци сива мъгла. Изглеждаха сами на бойното поле. Тропотят на конски копита едва се чуваше. Кръстосаха се мечове, конете се удариха гърди в гърди.

Мелизанда затвори очи, не издържайки на напрежението. Чу се вопъл на ужас и вик на победа. Тя се опита да се обърне, но в този момент верният Филип я грабна от земята и двамата хукнаха към крепостта.

— Какво стана? Искam да видя! — извика тя.

— Недей да гледаш! Ужасно е!

— Кой победи?

— Викингът — каза Филип и след кратко двоумение продължи:
— Жерар е обезглавен.

— О! — Мелизанда въздъхна с облекчение. Повдигна ѝ се. Запуши устата си с ръка. След всичко, което преживя този ден, това ѝ дойде много. Трябваше да е горда и силна. Домът ѝ беше спасен.

— Бързо, графиньо, качвайте се на Воин! — Филип ѝ помогна да яхне жребца.

Побиха я тръпки. Обходи полето с поглед. Хората на Жерар чакаха края на двубоя чак на хребета. Страхуваха се дори да избягат.

Викингът не беше сам. Воините му стояха строени зад него. Чакаха командите му. Там бяха и нейните хора. Противниците също чакаха. Не се чуваше тропот на копита. Дори и конете сякаш се страхуваха да мръднат!

Всички бяха обвити във валма сива мъгла като в приказка. Мелизанда си помисли, че сега вражеските войници са им в ръцете и могат да ги избият до един. Изкушението беше голямо.

Мъглата продължаваше да се стеле на талази. Земята беше постлана с трупове. Някъде там беше и тялото на баща ѝ. Сърцето ѝ се сви от мъка. Останките от касапницата я ужасяваха.

От мъглата изплува Конар. Огромният му жребец изцвили победоносно. Викингът размаха меча си и даде сигнал да се приберат в крепостта. Това се оказа достатъчно. Нападателят — и датчаните, и хората на Жерар, като един обърнаха конете си и хукнаха да се спасяват.

Викингът спря, размаха високо меча си, търсейки сила от бога на Гръмотевиците. Конят му се изправи на задните си крака и острието сякаш докосна небето. След това животното се завъртя и викингът се озова лице в лице с Мелизанда.

Тя изтръпна цялата. Почти не виждаше лицето му под шлема, но и така викингът бе по-различен от останалите мъже. Въпреки разстоянието и мъглата очите му искряха и я привличаха.

Какво бяха направили Регвалд и хората ѝ, за да получат тази победа? Дали се бяха продали на дявола? Дали се бяха съюзили с варварите?

Каква ли е цената, която ще заплатят?

Конар се приближи. Изгарящият му поглед се спря върху нея и я прикова на място.

Тя изправи рамене. Спомни си, че баща ѝ е мъртъв. Сега тази земя беше нейна. Преглътна с усилие, опитвайки се да не трепне пред този решителен мъж. В жилите ѝ течеше благородническа кръв.

Беше достойна дъщеря на баща си.

— Благодарим ви за помощта, приятелю, приветстваме ви с добре дошъл и ви предлагаме нашето гостоприемство.

Той не отговори веднага и Мелизанда си помисли, че не я разбира, защото не говори езика им. Но нещо трепна в погледа му, сякаш се забавляваше.

— Вие ни приветствате? Но коя сте вие? — попита той.

— Графиня Мелизанда! — осведоми го момичето. — Благодаря ви за помощта и ви приветствам с добре дошъл.

— Заслужавам нещо повече.

— И какво е то?

— Подчинение, момиче.

Той я оглеждаше жадно и сините му очи заблестяха. Мелизанда избухна:

— Подчинение, на вас? Какво нахалство! Дори не ви познавам и никога не бих се подчинила на един викинг!

Филип се опита да я възпре.

— Мелизанда, спомни си моля те какво направи той!

— Той е викинг! — изсъска тя.

— Милорд! Милорд! — викаше Регвалд, приближавайки се на кон. Мелизанда знаеше, че старецът мрази да язди. Изглеждаше странно на бойния кон. При всяко движение мантията му рязко подскачаше в синхрон с дългата коса и бялата брада.

— Регвалд! — възкликна викингът.

Мелизанда усети, че двамата се познават добре. Спомни си, че Регвалд го посрещна и помоли за помощта му.

Мелизанда си помисли, че двамата ги свързва и друго нещо. Сигурно Регвалд знаеше нещо за него, което не ѝ беше известно.

— Мелизанда! — предупреди я той. — Този мъж е принц Конар Мак Олаф от Дъблин. Ние сме му безкрайно задължени.

— Тогава да му платим — отговори тя.

Викингът с християнското име се направи, че не я забелязва. Той гледаше право в Регвалд.

— Тази значи е графиня Мелизанда! — Изглеждаше направо поразен.

— Да, така е, милорд. Вижте колко е хубава!

— Но тя е още дете! — възкликна викингът.

Това вече беше непростимо. Дете! След всичко, което видя и направи днес! Първо, убиха баща ѝ пред очите ѝ. След това поведе воините си в битка на живот и смърт.

Е, все пак, се беше справила добре.

— Както казах, милорд, ще ви се отплатим достойно — продължи тя.

Но той не я гледаше. Зяпаше объркано Регвалд.

— Дете! — повтори замислен.

Регвалд се намеси бързо:

— Желанието на баща ѝ беше да се съюзите. Разбира се, той имаше предвид в бъдеще. Вярваше, че ще я харесате. За съжаление, сполетелите ни нещастия промениха нещата. Тази крепост се нуждае от господар.

— Какво? — възкликна Мелизанда, но никой не ѝ обърна внимание. А само преди малко всички вярваха в нея и я следваха.

Регвалд продължи:

— Милорд, сватбата трябва да стане веднага, но моля ви да изчакате известно време с брачната нощ. Нека съпругата ви поотрасне. Вижте, земята ще е ваша. Погледнете крепостта, тя е истинско съкровище. Земята е плодородна, уверявам ви.

— Крепостта е моя! — извика Мелизанда. Задушаваше се. Погледна Регвалд — луд ли беше! Та те бяха победилите! Защо учителят се опитваше да задържи този викинг тук?

И двамата я погледнаха.

— Моя е! — повтори тя. — Регвалд, аз съм графинята!

— Това дете е невъзпитано! — обърна се викингът към Регвалд.

— Какво! — извика Мелизанда.

— Да, вярно, че все още е дете, но вече е красавица! — продължи да се пазари Регвалд.

Сините очи я огледаха с безсрамна безцеремонност. Почувства се гола и обладана.

— Да, и си представям какви неприятности ще ми донесе! — възкликна викингът примирено.

— Милорд, уверявам ви...

— Е, поне да видим крепостта — студено отсече варваринът.

Застинала върху коня, Мелизанда почувства яростта чак в петите си. Регвалд се опитваше да я омъжи за този дивак. Предлагаше му нея и цялата крепост. Викингът не я беше харесал и сега искаше да се убеди дали поне крепостта си струва.

— О, не мога да повярвам, това е невероятно! Какво безочие...

— Наистина — прекъсна я меко викингът, — поведението ти е непросримо, девойче. — След това се обърна към Регвалд: — Аз ще се

погрижа за по-нататъшното ѝ възпитание. Зная къде могат да я опитомя поне малко.

— Регвалд! — извика Мелизанда тихо. Чак сега забеляза, че са заобиколени от много хора. Тук бяха и нейните войници. Всички се бяха били за Конар Мак Олаф.

Тя не можеше да си позволи да се разправя пред тях.

— Никога няма да се съглася, чуваш ли? Никога! Бъди проклет! — тихо изсъска тя на Регвалд, обърна коня си и подкара Воин към крепостта.

Не беше успяла да измине и половината път, когато чу конски тропот зад гърба си. Обърна се точно когато една мускулеста ръка се пресегна и я сграбчи. Опита се да се задържи на коня, но в миг се озова на седлото пред викинга. Той я прегърна здраво, при което Мелизанда пребледня и цялата пламна. Усети топлината на гърдите му дори през двете ризници.

Портите тържествено се отвориха. Двамата влязоха заедно в крепостта.

Викингът препусна към конюшната.

— Ти, варварин такъв! — извика тя, опитвайки се да се освободи от прегръдката му. — Нямаш право! Пусни ме, иначе ще те ухапя! Измъкнах се от Жерар, на теб ли няма да избягам!

Внезапно млъкна. Той беше скочил на земята, протегна ръце към нея и я задържа във въздуха. Краката ѝ висяха безпомощно.

— Ухапи ме, девойче, и обещавам, че ще те натупам здравата.

— Как смееш да ми говориш така!

Той присви очи и се усмихна.

— Какъв съм глупак! Да се сгодя с едно дете! — възкликна той.

— Никога няма да стане! — закле се Мелизанда. — И не смей да ми посягаш, защото...

— Въобще не съм сигурен, че си заслужава — промълви той тихо. — Колкото до годежа, ще си помисля.

И я пусна на земята. В това време пристигнаха и останалите.

Мелизанда си спомни за баща си. Той лежеше мъртъв някъде отвън.

— Пусни ме — помоли тя. — Можеш сам да разгледаш крепостта. Аз трябва да...

— Какво?

— Трябва да се погрижа за баща си — каза тя тихо, едва сдържайки сълзите си.

Конар я пусна.

— Върви!

Тя тръгна, но той отново я спря:

— Мелизанда! Независимо от чувствата ти, няма да допусна още веднъж да ме излагаш пред хората ми.

— Аз съм господарката тук! — извика тя.

Той направи крачка към нея.

— Нека опитаме отново, графиньо! Ако не се държиш както подобава на положението ти, аз ще се погрижа да усвоиш подходящи маниери.

Очите ѝ се свиха и тя прехапа устни.

— Няма да допусна да ме поучава един викинг!

— Не се заблуждавайте, малка госпожице! Кълна се, че ще те накарам да се държиш прилично.

— Нямах права над мен!

Златните му мигли трепнаха. Огледа замъка.

— Е, тогава ще се наложи да се сгодим и ще имам всички права — обясни ѝ той с усмивка.

Мелизанда понечи да тръгне. Той я хвана за ръката и я задържа.

— Сега върви, но все пак мисля, че годежът ще се състои. А след това...

— След това какво? — попита тя предизвикателно.

— Ще бъдеш моя. Напълно. И ще се научиш как да се държиш, независимо дали по собствена воля или чрез моите методи.

Тя се отскубна и побягна, заклевайки се никога да не му се подчини. За нищо на света.

ГЛАВА СЕДМА

Мелизанда излезе от крепостта и започна да търси тялото на баща си сред трупите, пръснати по бойното поле. Никъде го нямаше. Изглежда някой вече се беше погрижил за него. Тя обикаляше покрусена и смазана из печалното поле. Някой нежно я докосна по рамото. Зад нея бе застанал Регвалд.

— Занесоха го в параклиса — успокой я той. — Ще те придружа до там.

Мелизанда го погледна с презрение, както се полага на един предател, и се освободи от ръцете му.

— Не ме докосвай! Мога да отида и сама.

Старият учител въздъхна тежко и се опита да я настигне.

— Мелизанда, спри! Изслушай ме!

— Ние победихме! Върнахме си свободата, а ти се спазари с този викинг. Аз го мразя и никога няма да се омъжа за него. Сега, когато баща ми е мъртъв, аз съм господарката тук. Аз съм графиня Мелизанда. Никой не може да ми заповядва.

— Моля те в името на баща ти, не прибързвай.

— Жерар е мъртъв. Викингът го уби. Нищо друго не ни заплашва.

— Да. Жерар е мъртъв, но ти си само едно слабо момиче! Не можеш да управляваш тази земя, не можеш да защитаваш сама хората, които днес бяха готови да умрат за теб. Този викинг, както го наричаш така презрително, беше избран от баща ти за твой съпруг.

— Избран от баща ми! — Мелизанда не повярва на ушите си.

— Само с негова помощ можем да победим датчаните. Той ги познава добре, защото и те са викинги. Освен това може да получи, ако се наложи, помощ отвъд морето, от своите братя. Мелизанда, ти си още млада да поемеш властта. Сега, когато баща ти го няма, аз съм единственият, който може да ти помогне да вземеш правилното решение.

— Тогава осуети тази сватба — настоя тя.

Регвалд я погледна тъжно.

— Когато баща ти ми съобщи решението си за този брак, аз бях против, но сега мисля, че това е единственият начин да оцелееш и да управляваш владенията си дълго и щастливо.

— Чуй ме добре, тази женитба няма да се състои — настоя тя, настъпвайки към него. — Никога няма да се съглася! А мисля, че е необходимо и моето съгласие. Знай, че когато двамата дойдете да подпишете съглашението си, мен няма да ме има.

Самата мисъл за съвместен живот с един викинг я караше да настръхне цялата. Конар показва ясно, че не я харесва, нито пък я желае. Единственото, което със сигурност искаше от нея, бе да му се подчинява. Тя добре усети това. Крепост — това го интересуваше. Беше прекалено оскърбително.

— Ще избягам... — започна тя, но спря, чувайки стъпки зад гърба си. Обърна се и видя, че двамата с Регвалд са заобиколени от хора на викинга. Те представляваха пъстра смесица от норвежци и ирландци — някои бяха сламеноруси, други червенокоси, трети с черни коси; едни бяха облечени като викинги, други носеха келтски украшения и наметала, срещащи се само в Ейре. Тя бързо ги преброи. Бяха десетима. Когато ги погледна, те ѝ се поклониха смирено.

Един мъж излезе напред. Беше висок почти колкото господаря си, с широки рамене и кестенява коса.

— Погрижихме се за баща ви, графиньо. Ако искате да се помолите, елате с нас. Той е в параклиса. Гадателю, господарят иска да се посъветва с вас.

Очите на Мелизанда се напълниха със сълзи. Тя с мъка се удържа да не ревне с глас. Надмогна мъката си и гордо вдигна брадичка. Опита се дори да ги предизвика:

— Нима ще ме придружите до един християнски параклис?

— Графиньо, в нашата родина християнството е на почит. Ако ни посетите, ще се уверите сама. — Човекът, който се обърна към нея, не искаше да я засегне.

— Да, вие живеете на остров! — присмя се Мелизанда. — Кажете ми, тези кораби с драконите на носа, там ли се правят?

— Мелизанда! — упрекна я Регвалд.

— Точно така, милейди. Научихме много нови неща от крал Олаф и заедно с онова, което ние умеем, построихме тези прекрасни кораби.

Човекът се усмихна спокойно. Регвалд отново хвана ръката на Мелизанда и я поведе към крепостта.

— Учих те много години. Често се сърдех, когато баща ти се стремеше да ти вдъхне възвишени идеали, защото познавам живота и извън тази крепост. Там цари бруталност и насилие. Трябва да знаеш това, Мелизанда. Ти си умна и добре възпитана въпреки младостта си. Днес бях свидетел как се хвърли в смъртен бой, за да спасиш хората си, а ето че сега не виждаш колко е необходим този съюз на графството ни. Нима ти е безразлично какво ще стане с нас? Нима искаш непрекъснато да сме прицел на неприятелски нападения, да ни убиват и да разграбват земята ни само защото се страхуваш от един мъж — ти, която излезе срещу стотици мъже?

— Да се страхувам от Конар? — учуди се тя.

— Ами тогава...

— Той просто ме отвращава.

— Това не е причина да го отхвърлиш като съпруг! — възкликна ядосано Регвалд.

— Няма да се омъжа за него...

— Знаеш съдбата на благородниците. Някои ги женят още в люлката. Помисли по-трезво. Дори да се омъжиш, дълго време ще бъдете разделени! Той има прекалено много задължения в родината си. В замяна ще управляваш своя град и никой няма да те безпокои, нима не разбираш? — Той още повече сниши глас. — Нима не уважаваш паметта на баща си? Нима ти липсва достойнство? Точно сега не можеш да се държиш като дете!

— Но аз съм дете! Всички ми напомнят колко съм млада. Дори Конар.

— Не се дръж като глезла! Това е подигравка с мъртвия ти баща.

Думите му я нараниха. Тя още не можеше да възприеме тази смърт. Самата мисъл ѝ беше непоносима.

Мелизанда влезе в крепостта заедно с Регвалд. Двамата стигнаха до средата на двора, тя се обърна и го погледна право в очите.

— Постъпи както си решил, гадателю! Ти ме постави в това положение. Моля те само за едно, никога повече не ми натрапвай съветите си.

Тя се обърна рязко и го остави сам. Нищо не я интересуваше. Забърза към параклиса, който се намираше в северната кула. Наоколо

се бяха събрали много хора. Очите им бяха пълни със сълзи. Направиха ѝ път.

Влезе вътре. Спря за миг до вратата. Необходимо ѝ беше малко време да привикне към сумрака и бледата светлина на свещите. Параклисът бе малък, с груби дървени пейки, наредени в две редици.

Баща ѝ беше положен върху една пейка, застлана с мантия. Някой бе измил кръвта от лицето му и бе прикрил раната на врата му с шарф. Очите му бяха затворени, пръстите стискаха дръжката на меч. Мелизанда осъзна, че той все още изглежда млад и красив.

Сега, пред тялото на мъртвия си баща, тя можеше да изплаче на воля сълзите, които толкова дълго беше сдържала. Заплака с глас, без да се интересува кой я гледа. Коленичи пред убития и го докосна.

Смъртта сякаш не беше го променила, но на допир беше скован и леденостуден.

— Не! — проплака Мелизанда. Сълзите ѝ потекоха по вкочанените му ръце. Тя отново почувства допира на мъртвата плът. Опита се да избърше сълзите си. Не можеше да повярва, че вече го няма. Тя искаше да чуе отново гласа му, смеха му. Чак сега осъзна колко кратък е животът, колко уязвими са хората. Сега беше съвсем сама на този свят. Плачеше, прегръщаше най-любимия си човек и се опитваше да го стопли в прегръдката си. Покри го с тялото си, за да му вдъхне от своя живот.

Внезапно някой нежно, но силно я прегърна. Мелизанда се опита се да се освободи, но нямаше сили. Гледката на мъртвия ѝ баща, изстиващото под ръцете ѝ тяло, я бяха довели до пълна изнемога. Не можеше дори да се изправи сама.

Усети, че някой я повдига. Озова се срещу дълбоките сини очи на викинга. Той беше отмъстил за смъртта на баща ѝ, но сега искаше да заеме мястото му.

— Остави ме! — помоли тя.

— Не можеш да го последваш. Ти трябва да живееш! — промълви топло Конар.

Сълзите ѝ отново потекоха.

— Стига! — Той нежно повдигна главата ѝ и тя усети твърдостта на гърдите му до себе си. — Зная, че мъката ти е дълбока, но времето ще те излекува.

— Никога! — прошепна тя.

Той я понесе нанякъде. Не разбра къде. Само усети, че напускат параклиса. Хората правеха път на викинга, който я носеше на ръце.

Навън вече беше тъмно, а от смъртта на баща ѝ я делиха само няколко часа. Той вече изстиваше. И се сковаваше. Мъртъв...

Отново я разтърсиха ридания. Пръстите на Конар погалиха лицето ѝ и се опитаха да отмахнат мокрите кичури от бузите ѝ. След малко той я постави в едно дълбоко кресло пред огъня в голямата зала.

Беше тихо, макар че имаше много хора. Мелизанда ги виждаше от мястото си. И Регвалд беше тук. Очите му бяха изпълнени с болка. Червенокосият приятел на викинга стоеше редом с Филип, Гастон и другите ѝ воители.

Червенокосият се приближи с чаша вино. Конар коленичи пред Мелизанда, взе чашата и я сложи в ръцете ѝ.

— Изпий това. Ще ти помогне.

— Нищо не може да ми помогне.

— Само времето.

Тя изпи чашата до дъно. Наоколо цареше гробовна тишина. Мелизанда чувстваше топлотата и силата на мъжа пред себе си. Той я наблюдаваше как пие виното. Не ѝ беше за първи път. Дори като малко дете ѝ наливаха по малко по време на ядене.

Виното ѝ подейства. Беше силно, баща ѝ го донесе от Бургундия. При мисълта за това очите ѝ се изпълниха със сълзи. След моментното отпускане почувства отново сковаващата болка на скръбта.

Мелизанда се вгледа в хладните, изпитателни сини очи на непознатия, който сега ръководеше живота ѝ.

— Намерихме документите на баща ти — съобщи ѝ той. Изчака реакцията ѝ, но тя не помръдваше. — Там има сватбен договор с неговото съгласие. Искаш ли да го прочетеш?

Мелизанда замря. Не можеше да повярва. Нима баща ѝ е искал да я омъжи за този човек? Той винаги ѝ беше обещавал, че тя сама ще си избере съпруг.

Обхваналото я вцепенение ѝ попречи да отговори. Почувства се предадена. И баща ѝ, както всички останали, се съмняваше в умението ѝ да управлява сама.

Разбра, че няма изход. Не можеше да се остави да я манипулират и в бъдеще. Нямахше да се подчинява на този викинг. Ще избяга.

Изправи се, въпреки че краката едва я държаха. Зарадва се, че дори и на тези години, беше по-висока от някои мъже.

Но не по-висока от Конар. Той беше най-високият мъж, когото познаваше.

Не се страхувам от него, опита да увери сама себе си тя.

— Няма нужда да преглеждам документите — отвърна студено.
— Ще изпълня волята на баща си!

Конар се приближи отново към нея. Сините му очи не се откъсваха от лицето ѝ.

— Ще се оженим в параклиса.

— В параклиса?

— Да, Мелизанда. Всичко трябва да бъде както му е редът. Пред бога и пред хората.

— Но там изстива тялото на баща ми!

— Точно затова. Трябва ли ти време да се съвземеш?

— Не мисля, че имаме време — промърмори Регвалд.

Викингът се обърна към него.

Регвалд продължи, поглеждайки към Мелизанда:

— Едва ли трябва да оставяме Мелизанда сама с мъката ѝ.

— Защото ще избяга, така ли? — попита викингът.

Регвалд не отговори. Конар се усмихна и поклати глава.

— Никой не е успял да избяга от мен, Регвалд. Аз съм по-бърз от другите, ще се увериш. Тя трябва да реши сама. Отново те питам Мелизанда, нуждаеш ли се от още време?

Тези очи. Никой не може да избяга от него. Ако тя се опита, той ще я настигне. И животът ѝ ще стане още по-тежък. До днес той дори не знаеше, че тя съществува. Но сега е взел решение и то е закон. Защото той е господарят.

Ще дойде ден и аз ще избягам от теб, помисли си Мелизанда.

Дъхът ѝ секна. Всъщност Конар се опитваше да ѝ каже, че сега те ще отидат в параклиса и ще се оженият над трупа на баща ѝ.

Граф Манон щеше да присъства на сватбата на дъщеря си.

Тя стисна палци. Нейните поданицы! Тя трябваше да го направи заради всички, които ѝ вярваха. Селяните, ковачите, занаятчиите, доячките. Сега те бяха в опасност.

— Готова съм. — Тя се взря в Регвалд. — Няма да избягам. — Погледът ѝ обходи един по един всички мъже в залата. Усмихна се

предизвикателно. — Но моето мнение едва ли има значение. Решили сте да ме омъжите дори само с подписа на баща ми, нали?

— Църквата иска и твоето съгласие — увери я червенокосият викинг.

Мелизанда вдигна ръце и поклати глава.

— Така се казва, но досега не съм видяла някой да иска съгласието на жената. Дори си спомням как една моя братовчедка не даде съгласието си в църквата и въпреки това съпругът ѝ я принуди да кимне в необходимия момент. Нима не ме очаква същото?

— Сигурен съм, че не е така, милейди... — започна червенокосият.

— Да, права си. И това е възможно. — Конар Мак Олаф се разхождаше пред нея, скръстил ръце. — Ако се наложи.

— Но защо постъпваш така? — възропта тя. — Та ти не искаш да имаш за жена едно дете?

— Всяко дете рано или късно пораства — намръщи се Конар. — Сега аз ще бъда господар на тази хубава земя. Струва си да почакам да пораснеш, повярвай ми.

Мелизанда се опита отново да го нарани поне с думи:

— Единствената ми надежда ще е да загинеш в някоя битка, докато чакаш. Така дори няма да имаш и наследник.

— Ти си умно дете — отвърна той. — И може би няма да се наложи да чакам твърде дълго. — И нетърпеливо се отправи към голямата маса, където бяха пръснати документите на баща ѝ. — Тук и сега приемам честта, оказана ми от граф Манон, да взема дъщеря му за жена, заедно с нейните владения, да ги управлявам и пазя до края на живота си.

Конар взе перото от масата и бързо подписа документа. Някой подаде свещ и капна малко восък. Конар свали пръстена от малкия си пръст и го притисна във восъка. Така документът беше вече валиден.

След това се обърна към Мелизанда.

— Готова ли си?

— Нима е необходим и моя подпис? — попита тя.

Той поклати отрицателно глава.

— Този документ е подписан от баща ти.

Мелизанда кипна. Баща ѝ не би могъл да постъпи така. Не и граф Манон. Не може да ѝ е подготвял живот, в който нейните мисли и

желания не значат нищо.

Тя стисна зъби. В този свят желанията на жената нямаха стойност. Дъщерите бяха под опеката на бащите си. След сватбата мъжът им ставаше господар.

Ала Мелизанда се закле в себе си, че никога няма да се подчини на викинга. Той ще трябва да приеме, че тя е в състояние да мисли и да управлява собствената си съдба. И ако не е съгласен, тогава животът и на двамата ще бъде ад.

— Да тръгваме — каза на глас Мелизанда, обърна се и излезе от залата. Стисна зъби. Не искаше да плаче пред никого, най-вече пред викинга. Въпреки това сълзите напиха да рукнат от очите ѝ.

Навън вече се бе стъмнило. Не се чуваха вече гласовете на оплаквачките. Мъртвите бяха погребани, а ранените — превързани. Дворът на крепостта се осветяваше само от светлината на факлите. Нощта беше безлунна.

Мелизанда почувства как Конар я хваща за лакътя.

— Смятам, че е редно да вървим заедно, аз съм бъдещият ти съпруг — обясни ѝ той тихо.

— Ти не си моят съпруг, а този, който баща ми е определил.

— Не искам да се препирам точно тази вечер.

— Тогава по-добре млъкни.

Той не искаше да я нарани, но пръстите му я стиснаха по-силно. С този жест само ѝ напомняше, че ако трябва, насила ще я застави да потвърди пред всички брака им.

— Аз също съм уморен — прошепна той.

— Но не твоят баща лежи студен там в параклиса — напомни му Мелизанда.

— Наистина, съжалявам за случилото се, то дълбоко покрусил и мен. Затова ти простих и толкова предизвикателства тази вечер.

— Значи от утре — никаква прошка?

— От утре е по-добре да внимаваш с думите и постъпките си. Колкото повече те слушам, толкова повече се убеждавам, че си твърде умна за годините си, прекалено самоуверена, безразсъдна и дръзка.

Тя рязко се обърна към него.

— Така съм възпитана и баща ми искаше да съм точно такава.

Най-после бяха в параклиса. Зад тях застана Регвалд и започна да чете брачния договор. Той оповести съюза на двамата благородници и

съобщи на всички, че предвид обстоятелствата сватбата ще се състои веднага.

— Надявам се, милейди, да живееш достатъчно дълго, за да осигуриш наследник на това прекрасно графство — прошепна викингът. — И тъй като за това ще е необходимо известно време, отсега нататък ще се погрижа да не си толкова безразсъдна и дръзка.

— Къде, по дяволите, е свещеникът? — мърмореше Регвалд.

— Тук съм.

Мелизанда видя отец Матео като в мъгла. По време на битката той не се беше мяркал в крепостта. Не беше от най-смелите ѝ поданици. Най-вероятно бе прекарал деня, скрит на безопасно място.

Сигурно викингът вече беше уговорил с него церемонията. Знаеше, че отец Матео би я венчал и без нейното съгласие, ако това се налага. Духовникът имаше бяла коса и малки тъмни очи. Погледна я само за миг и отмести поглед. По свой начин той беше внимателен и грижовен към хората. Може би съжаляваше, но щеше да направи каквото му заповядат.

Вечерта бе хладна. Металната ризница на Мелизанда стана студена като лед. Момичето затвори очи и почувства полъха на вятъра. Отец Матео извика името ѝ и титлата ѝ на всеослушание. После стори същото с викинга. Титлите му бяха много. Той беше син на краля на Дъблин, внук на краля на Ейре.

Да, един викинг победи враговете ѝ.

— Мелизанда!

Регвалд я подкани да даде съгласието си. Мелизанда осъзна, че е пропуснала част от ритуала.

— По собствена воля ли влизате в този съюз? — повтори отец Матео.

— Не!

Отецът се закашля, но викингът повтори думите му нетърпеливо:

— По собствена воля ли сключвате този съюз? — попита той властно.

Всеки момент щеше да я сграбчи и натисне главата ѝ в знак на съгласие. Не се съмняваше в това.

Мелизанда с мъка помисли, че такава е волята на баща ѝ, а тя се съгласи да я изпълни. Правеше го в името на хората, които обитаваха крепостта.

— Да — потвърди тя. — Влизам в този съюз по собствена воля.

Норвежецът я гледаше студено, но в очите му за първи път се четеше и уважение.

— Пръстенът — прошепна Регвалд на викинга. — Обичаят тук е да сложите пръстен на ръката ѝ, преди да влезете в параклиса.

Викингът свали пръстена от ръката си, същия, с който беше подпечатал брачния договор. Надяна го на средния ѝ пръст, но той се оказа голям. Опита на палеца. Мелизанда сви пръсти, за да не падне на земята. Това не биваше да става, защото всички щяха да си помислят, че ги чакат нови нещастия и датчаните ще се върнат още утре, за да избият дори и децата. А може би ги заплашваше чума.

Пръстенът не падна. Отец Матео оповести, че церемонията започва.

— Нима ще влезеш в параклиса? — попита Мелизанда саркастично.

— Това е една възможност — увери я той.

Мелизанда отвори уста, за да му отвърне, но в последния момент реши да се въздържа. Баща ѝ лежеше там вътре. Тя почти припадна, но две здрави ръце я подхванаха навреме.

— Не мога да го направя — прошепна тя.

— Трябва. Гледай от мен.

Това беше последният ѝ спомен от церемонията. Отец Матео говореше за баща ѝ, за неговата доброта и как коварно го бяха убили. Спомена и за силата, която трябва да имат, за да се справят с враговете си, а също и за необходимостта от тази прибързана женитба. Припомни, че Конар Марк Олаф беше отмъстил на убиеца на Манон и следователно е справедливо да заеме мястото му. Когато свърши, пристъпи към бракосъчетанието.

Мелизанда трябваше отново да потвърди съгласието си. В този момент беше съгласна да се омъжи и за двадесет горски джуджета. Накрая коленичиха пред олтара и отец Матео обяви брака за сключен. Те бяха мъж и жена пред бога и хората.

Краката вече не я държаха. Само ръцете на Конар я крепяха да не рухне. Той я целуна по двете бузи.

Нямаше радостни възгласи и благопожелания. Върнаха се обратно в южната кула.

Там я очакваше Мари де Трес. Тя помогна на булката да се качи в стаята си.

Минаха през покоите на баща ѝ. Мелизанда спря. Искаше да пипне възглавницата му.

— Не — прошепна Мари нежно, — не сега.

Мелизанда млъкна, чувстваше се премръзнала и уморена. Мари я подкрепи до стаята ѝ, помогна ѝ да съблече ризницата и момичето падна на леглото. Виждаше само баща си. Сълзите потекоха по бузите ѝ.

Мари се приближи и ги избърса.

В този момент влезе Регвалд и Мелизанда се обърна сърдито на другата страна. Регвалд хвана Мари за ръката и я изведе навън.

— Остави я сама. Нека поплаче на воля.

Вратата се затвори. Мелизанда остана сама. Днес стана съпруга и остана сираче.

Никога около нея не е имало толкова много хора. И никога не се бе чувствала толкова самотна.

ГЛАВА ОСМА

Едва на другата заран Конар за първи път се замисли как да постъпи с младата си жена. Съвет за това получи от Брена.

Тя му помогна да види истинското положение на нещата.

Брена беше дъщеря на най-близкия приятел на баща му, а майка ѝ бе първата придворна дама на неговата майка. Двамата с нея бяха наследници едновременно на смелите защитници на Ейре и на войнствените норвежки мореплаватели. Съдбата им беше отредила да се родят в една и съща седмица. Израснаха заедно и се обичаха като брат и сестра.

Конар имаше много братя и сестри. Най-голям беше Лейт, престолонаследникът. След него идваше Ерик, с когото много си приличаха. Другите му братя и сестри — Брайън, Брайс, Конан, Елизабет, Меган и Дария — бяха по-различни. Семейството им беше голямо. Всички бяха жизнерадостни и трудолюбиви. Брена се чувстваше като една от тях.

Тя пътуваше навсякъде с Конар и беше дясната му ръка, макар че не обичаше войната. Когато предстоеше сражение, тя оставаше на корабите. Брена бе още малко момиче, когато Мергуин, старият гадател, я хвана за ръката и я обяви за своя ученичка.

Напоследък Конар разбра, че Мергуин пръв беше открил невероятните способности на момичето. Тя познаваше кога някой лъже и кога казва истината. Четеше мислите на хората и проникваше в мотивите за действията им. Хвърляше и руни, но това го правеха мнозина. Конар гледаше на предсказанията като на забавление и много не им вярваше. Той беше католик като баща си, който беше приел християнската вяра, за да се ожени за майка му.

Все пак понякога вярваше на гадателите. Предсказанията на Мергуин често се сбъдваха и това знаеше цялото му семейство. Мергуин виждаше в бъдещето и всички му вярваха. Той ги съветваше и ги предпазваше от опасности, когато беше възможно. Често предсказваше какво ще им се случи, но ги предупреждаваше, че съдбата им е в техни ръце. Силните духом и телом успяваха да

преодолеят препятствията, заложи в бъдещето. Дълбоко в сърцето си Конар вярваше в рая и ада, независимо кой бог ги управляваше. Беше му безразлично дали хората отиваха на небето или в полята на Валхала. Той често се съветваше с Брена, но не го интересуваше дали тя хвърля руни, или гадае по звездите. Може би дарбата ѝ да бе от бога, може би виждаше бъдещето, следвайки древните друидски ритуали, на които я бе научил Мергуин. Каквото и да бе, Конар ѝ вярваше.

Първата сутрин в крепостта той се събуди уморен. Главата му пулсираше от болка, мускулите му бяха сковани, наболяваше го и раната на рамото от предишния ден. Обхвана го и тъга за убития граф Манон, в чието легло лежеше. Той бегло познаваше графа. Бяха се срещнали само веднъж, когато Конар беше твърде млад. Тогава той още усвояваше изкуството да плава и беше само помощник на вуйчо си. Графът много му хареса — бе интелигентен, силен и честен мъж и имаше тънко чувство за хумор. И Манон го хареса. И когато Конар получи вестта да дойде, беше сигурен, че Манон е в опасност. Не бе допускарал обаче, че ще доплава толкова късно и че няма да успее да предотврати предателството.

Първото нещо, което видя като си отвори очите, беше Мелизанда. Конар имаше лек сън и може би нейното присъствие го събуди. Тя стоеше на прага и го гледаше. Лицето ѝ беше бледо, изглеждаше измъчена. Очите ѝ го поразиха и дълбоко го развълнуваха, както първия път, когато я видя. Много особени на цвят, те бяха големи и подчертани от гъсти, дълги мигли.

Момичето всъщност искаше да поседи в покоите на баща си. Не беше очаквала да го види.

Конар се надигна и седна в леглото. Тя пребледня още повече, след това бързо се обърна и избяга.

— Мелизанда! — извика той, но тя беше вече далеч и не го чу.

В същия момент осъзна, че беше гол. Раните на рамото му биха изплашили и най-смелия воин. Всъщност това момиче никак не го харесваше. Спаси я от смърт или изнасилване, а тя демонстрираше неуважението си към него. Той я избави от участието да бъде робиня на Жерар — човекът, който закла баща ѝ. В замяна получаваше само капризи и лошо възпитание. Но той е неин съпруг и тя ще се научи да го слуша. Конар се надигна, нахлузи панталона и ботушите, а отгоре

си сложи вълнена риза и светла туника. Днес нямаше нужда от бойно облекло. Въпреки това никога не ходеше без своя нож, скрит в ръкава, и без меч на пояса си. Едно момче донесе леген за миене и младият викинг наплиска лицето си с надежда да се ободри.

Излезе от покоите на графа и огледа с радост крепостта. Харесваше му архитектурата и разположението ѝ. Най-отдолу бяха избите, отгоре залата и над нея спалните. Всичко се проветряваше добре и отвън влизаше свеж въздух с дъх на билки. Конар беше изучавал чертежи на римски крепости и виждаше, че тук бяха взели най-хубавото от римляните. Липсваше опасващият крепостта ров с вода, от който често се разнасяха неприятни миризми. Имаше само изкоп с натрупана пръст, който при нужда можеха да напълнят с вода от морето.

В приземната зала завари Свен — червенокос, с дребни лунички по лицето, типичен ирландец въпреки норвежкото си име. Той седеше на масата, а до него се беше облегла Брена. Бяха сами. Животът в крепостта обаче продължаваше да тече в нормалното си русло въпреки смъртта на графа. Масата бе отрупана с красиво украсени дървени чинии, чаши с бира и купи с различни ястия — пушена змиорка, пресен хляб, риба, птиче месо и големи порции сърнешко. Конар изведнъж усети вълчи глад. От вчера сутринта не беше се сетил за ядене. Събитията се развиха толкова бързо.

Брена веднага му наля малко бира.

— Е, как мина нощта, милорд? — учтиво попита тя.

Той я погледна въпросително и отмести поглед към Свен, който сви рамене. Отпи от бирата.

— Е, милорд, не смятате да останем тук, нали?

Конар поклати глава.

— Няма да оставаме! Близките ни са в опасност.

— Тази крепост също е в опасност! — възрази Брена. Тя продължи да му прислужва, като сложи пред него пълна чиния с месо. — Но домът ти сега е тук, Конар. Погледни наоколо. Виж колко е хубаво. Баща ти ще се гордее с теб.

— Баща ми би ти казал, че крепостите се напускат. Струва ми се, че тукашният капитан ще се справи добре, докато ме няма, въпреки че още не съм обсъждал този въпрос с Регвалд. Още повече, че отсъствието ми няма да е продължително.

— Никой не е в състояние да удържи крепостта, ако жена ти е тук — каза Брена.

Конар се намръщи и остави хляба. Облегна се, скръсти ръце на гърдите си и погледна очаквателно Брена.

— Кажи какво мислиш? Какво значение има къде ще е момичето?

— Нима си сляп? — попита Свен невярващ.

— За какво говорите и двамата? — възнегодува Конар.

— Нима не си видял какво съкровище е девойката? — меко попита Брена.

Конар ги изгледа един по един.

— Манон те повика, защото виждаше в каква опасност се намира крепостта. Дъщеря му расте, а ти сам видя каква хубавица е.

— Но тя няма още тринайсет години — възкликна Конар.

— Твоята жена е изключително хубава — повтори Брена.

Конар се ядоса. Удари с чаша по масата.

— За мен тя е дете. Съгласих се на този брак, защото Регвалд много настояваше и защото това беше единственият начин да се защити населението на крепостта. Разбира се, така получавам невероятно наследство. Но ще чакам хлапето да порасне. Поне по този въпрос всички сме на едно мнение.

— Да — съгласи се Брена. — Тя е много млада, но колко девойки се омъжват на тринайсет години. Ти кога за първи път пожела жена?

— Но, Брена, за какво говориш? — избухна Конар.

Брена се усмихна. Тя знаеше всичко за него. На колко ли години бяха, когато той се озова във вълшебните ръце на младата доячка?

Май бе на повече от тринайсет, но не много по-голям.

— Ще почакам да порасне — каза той твърдо. Погледна втренчено Брена. — Ти ме познаваш добре и знаеш, че не съм способен да изнася едно дете, когато...

— Когато удоволствията и забавленията те очакват навсякъде — продължи мисълта му тя. — Но помни, че други не биха се двоумили. Тук за нея е опасно. Присъствието ѝ ще докара беди на крепостта, когато теб те няма.

— Но ние се оженихме и това е достатъчно, всички да стоят далеч от нея.

— Ако бракът не е консумиран, може лесно да се отмени. Би било напълно законно. Ако някой поиска, ще получи съгласието на папата — предупреди го Свен.

— Тогава какво предлагаш? — ядоса се Конар. — Да спя с беззащитното сираче?

— Не, разбира се — отговори Брена, подръпвайки кичур руса коса от рамото си, — но искам да погледнеш истината в очите и да я вземеш със себе си. Тя трябва да е на безопасно място.

В това време Мелизанда влезе в залата и Конар за първи път наистина видя хубостта ѝ.

Приятелите му бяха прави. Вчера не ѝ беше обърнал внимание. Ризницата скриваше някои неща. Тя беше висока, грациозна и слаба, но вече се загатваха бъдещи женствени форми. Черната ѝ коса се спускаше до коленете. Младо, но изключително нежно лице и особено...

Особено очите. Огромни, виолетови, страстни и много, много красиви. Брена беше права. Мелизанда щеше да се превърне в привлекателна жена и той не трябваше да рискува. Тя можеше да изкуши всеки, дори сега. И много мъже биха я пожелали за съпруга или наложница.

Обзе го странен трепет. Вчера не беше и помислял за собствена земя или жена, дойде в тази крепост да помогне на изпаднал в беда приятел. Но събитията взеха неочакван обрат и сега всичко тук му принадлежеше. Странното момиче също.

И въпреки че сам не искаше невръстно девойче за съпруга, не би допуснал да я притежава някой друг. Красотата ѝ щеше да предизвика беди. Той имаше достатъчно тревоги, за да може да си го позволи. Не, налагаше се да намери някакво решение.

Брена се приближи към него и му прошепна:

— Ти можеш да оставиш тук, в крепостта, половината от хората ни. Но ако зарежеш Мелизанда и заминеш, нападателите няма да имат брой. Непрекъснато ще се опитват да превземат крепостта и ако това стане, докато отсъстваш, после няма да можеш да си я върнеш. Ще ти вземат и съпругата и тогава — край. Мелизанда е връзката ти с крепостта. Чрез брака всичко става твое, но наследницата е тя. Кръвта вода не става. Длъжен си да я държиш далеч от онези, които ще я пожелаят.

Малката графиня се приближи и Конар забеляза колко грациозни са движенията ѝ. Крехката ѝ момичешка хубост отново го възхити и развълнува. Мелизанда се движеше изящно и безшумно с невероятна прелест. Спря се пред него, пренебрегвайки Свен и Брена, въпреки че беше погледнала викингската жена с неприкрита враждебност.

— Нямах право да заемаш покоите на баща ми! — отсече тя и думите ѝ прозвучаха решително и по детски предизвикателно.

— Добре, милейди — промърмори Конар и отново я огледа. Облечена беше в мека бледовиолетова рокля и носеше наметало в пурпурночервено. Този цвят хармонираше с цвета на очите ѝ.

— Той още не е изстинал! — прошепна тя.

В думите ѝ той почувства презрение и се изправи заплашително. Никой не можеше да си позволи да му говори така, особено пред други хора.

— Не смятам, че това е проява на неуважение към баща ти. Мога ли да ти напомня, че съм тук по негова молба, не съм превземал и ограбвал това място, а част от хората ми загинаха, за да те спасят. И те моля за в бъдеще, ако искаш да обсъждаме някакъв семеен проблем, това да става насаме.

— Предлагам ви, викингски господарю, да не ме унижавате публично.

Това преля чашата на търпението му. Той я хвана за едната ръка и я дръпна рязко към себе си.

— Конар! — предупреди го Брена, ставайки.

— Седни, Брена, моля те! — Настъпи гробна тишина и младата жена се отпусна в креслото.

Мелизанда мълчаливо се опита да се освободи. Без да ѝ обръща внимание, Конар се обърна към Брена и Свен:

— Извинете ме, но графинята и аз трябва да поговорим насаме.

— Нямам какво повече да ти кажа — започна Мелизанда, но той я прекъсна:

— Затова пък аз имам да ти казвам много неща!

— Няма...

— Ще!

Той чу как тя пое дълбоко въздух и беше готов за атаката ѝ. Мелизанда заби нокти в ръката му. Усмивайки се на Брена, той метна момичето през рамо, без да обръща внимание на виковете ѝ.

Трябваше да я научи веднъж завинаги.

Понесе я по стълбите към спалните на горния етаж. Влязоха в покоите на графа. Конар седна на леглото и сложи Мелизанда в скута си.

Не беше сигурен какво иска да направи. Не беше истински ядосан, защото я беше видял в параклиса и разбираше мъката ѝ по убийтия баща. Но независимо от всичко, той не можеше да допусне такова поведение.

Намерението му беше да ѝ обясни тези неща. Нужен ѝ бе урок, за да разбере веднъж завинаги кой е господарят. Той отвори уста, но вместо да заговори, изрева. Мелизанда бе забила зъби в бедрото му.

— Малка вещице! — извика той.

Търпението му се изчерпи. Не беше възнамерявал да ѝ причинява болка, но грешката си беше само нейна. Удари я по дупето два-три пъти. Това го успокои и той я пусна. Очите ѝ бяха широко отворени и влажни. В тях обаче не се четеше съжаление. Само ярост и омраза.

— Как смееш!... — изсъска тя.

— Ако не млъкнеш веднага, не отговарям за последствията!

— Милорд!

На вратата се появи Регвалд. Той се спусна към девойката, обгърна раменете ѝ и я притисна до себе си, за да я защити.

— Тя не искаше да ви обиди — започна той.

— Искях да го вбеся... — възрази Мелизанда.

Конар скръсти ръце пред гърдите си, невярващ на това, което ставаше пред очите му. Всичко беше толкова просто. Беше се оженил за едно дете. Тя беше твърде красива и твърде своенравна. Това беше в нейна вреда. Той нямаше време да се занимава в този напрегнат момент с капризите ѝ. Нужно бе да приведе крепостта в добро състояние. Не беше решил и колко хора ще остави да я бранят. Трябваше да прецени и докога може да си позволи да отсъства. Вместо това той се занимаваше с едно капризно хлапе. Страхуваше се да ѝ обърне гръб, защото можеше да очаква всичко.

Тя е моя жена, помисли си Конар и видя колко е странно всичко. Не биваше да влиза в унизителни дразги с нея. Тя трябваше да се научи да се подчинява.

— Момичето е опасно, Регвалд. Яростта ѝ е опасна. Най-добре ще е да ни оставиш сами — каза Конар студено. — И щом свършим, тя ще знае как да се държи.

— Милорд, моля ви, помислете колко неща ѝ се струпаха. Проявете търпимост и я съжалете.

— Не искам да ме съжالياва. Искам да напусне дома ми! Да напусне леглото на баща ми и тази крепост — изстреля Мелизанда.

Конар се насочи към нея с вдигната ръка. Гневът му бе неударим. Сграбчи я за ръцете и я повдигна така, че краката ѝ не докосваха пода. Очите им бяха на едно ниво.

— Сега си моя, графиньо! Моя, нима не разбираш? А сега, гадателю, вземи това нежно и невинно съкровище и го отведи в стаята му, преди да съм го вързал и напердашил, както заслужава.

Дори и в безпомощното положение, в което се намираше, Мелизанда не се подчини на заповедта му.

— Тази стая ще бъде моя. Тя принадлежеше на баща ми и сега аз ще живея в нея.

Конар понечи да изпълни заканата си и да я занесе в стаята ѝ вързана, със запушена уста, за да размисли на спокойствие. Но в този момент нещо в нея го трогна. Това момиче се бореше не толкова с него, колкото със собствената си болка. Тя обичаше баща си и току-що го беше загубила. Дързостта ѝ беше непоносима, но все пак Конар се възхищаваше на куража ѝ. Може би просто бе много млада и глупава. Нима не беше глупост да се хвърля срещу Жерар по този начин. Ако тогава имаше възможност, би я напляскал хубаво.

Конар остави съпругата си на пода и я предаде на Регвалд.

— Ето ти я, драги, погрижи се за нея. Съветвам те да я научиш на малко здрав разум, защото ако продължава така, не отговарям за себе си. — Той се обърна и решително напусна стаята. Още кипеше от възмущение, когато прекрачи прага на залата. Тук бе пълно с хора: Брена и Свен, Филип — капитанът на крепостта, Гастон — съветникът, както и много слуги. На масата бяха разгърнати планове на крепостта и Конар бързо се насочи натам. След като внимателно ги разгледа, отново се възхити от конструкцията на съоръжението. Наистина бе в състояние да издържи дълга обсада. Кулите бяха разположени така, че всяка опасност да се вижда отдалеч.

Единственият недостатък, който забеляза, бяха самите стени. Те можеха да бъдат пробити.

Твърдината можеше да се превземе и чрез измама, както почти беше станало вчера.

— Това е изключителна крепост! — прошепна му Свен.

Конар вдигна поглед. Филип го гледаше с възхищение. Викингът кимна в знак на съгласие. Прецени трезво и реши, че Филип е най-добрият командир за крепостта, защото я познава по-добре от всеки друг. Зад гърба му обаче трябваше да сложи някой от своите хора.

— Свен — каза Конар, — трябва ми време внимателно да разгледам плановете. Моля те иди заедно с Гастон и Филип да видите как върви ремонтът на стената. Всички разрушения трябва да се поправят, и то бързо. Обещах на баща си да бързам. Той ме чака.

Свен кимна, Брена се надигна след него. Конар остана сам пред плановете.

След миг почувства хлад и вдигна очи. Мелизанда се беше върнала. Стоеше на площадката пред вратата на разстояние от него. Той стисна зъби, учуден, че не беше чул стъпките ѝ.

— Извинявай, че нарушавам празника на душата ти — каза тя враждебно, въпреки спокойния си тон. — Но отец Матео попита кога ще бъде погребението. Уверих го, че сега е най-подходящият момент. Отивам в параклиса.

Пръстите на Конар се свиха в юмрук. Какво ставаше пак? Отново неподчинение. Идеше му да я стисне за гърлото.

— Ще отидеш, когато аз реша, милейди.

— Става дума за погребението на баща ми.

— Аз ще реша кога ще бъде.

— Не можеш да отлагаш погребението на моя баща само защото е християнско.

— Нямам такова намерение... — той избухна. Тя отново го въвлечаше детински в спорове.

Не, тя нямаше да успее да го предизвика отново. Конар стана внезапно и ѝ се поклони. Бе овладял чувствата си.

— Сега ли е погребението? Тогава да тръгваме.

И пристъпи към нея. Мелизанда се обърна, за да избяга. Той протегна ръка и я сграбчи за косата. Притегли я към себе си и срещна виолетовите ѝ очи.

— Ще те придружа, Мелизанда. Питам се само дали в бързината си поканила приятелите на баща си?

Тя стисна устни и освободи косата си от ръцете му.

— Регвалд отиде да съобщи на всички, които са в крепостта. Ще го направи от бойниците.

— Отлично! Да тръгваме!

Той я подхвана за лакътя. Мелизанда потръпна от отвращение при допира му, но се въздържа да се отдръпне или да каже каквото и да е. Дватама закряха мълчаливо към северната кула с параклиса. Вътре бе пълно с хора. Филип и Гастон стояха най-близо до дървения саркофаг, където лежеше граф Манон, покрит с тънък бял саван. Регвалд беше коленичил в краката на графа. Мелизанда се освободи от ръцете на Конар и коленичи до него.

Викингът остана прав.

Отец Матео започна опелото. Манон бе един обичан от поданиците си владетел. В думите на отеца имаше много мъка. Той говореше за смелостта и добротата на господаря. Конар видя сълзи в очите на много от присъстващите. Дори най-коравите воители не останаха със сухи очи този следобед. Конар съжаляваше за смъртта на човека, замислил и построил тъй майсторски своята крепост. Този човек го беше поканил тук. Собственият му дядо, Ард-Рий Ирландски, почина наскоро. Конар си спомни собствената мъка от загубата на Ард. Мислите му се върнаха към Мелизанда, малката му булка.

Всичко щеше да е наред, ако тя престане да се бори с него.

Опелото свърши. Най-близките приятели на Манон вдигнаха ковчега и го понесоха към семейната гробница, която се намираше в подземията. Дотам водеше двойна врата. Долу беше тъмно като в рог, въпреки че навън денят още не беше угаснал. Само факлите осветяваха пътя на процесията до мястото, където граф Манон щеше да почива в мир под белия си саван.

По време на опелото Мелизанда сдържаше мъката си. Дори да беше плакала, никой не беше чул. Когато Отец Матео произнесе последните прощални слова и всички се обърнаха, за да напуснат гробницата, момичето спря.

— Филип, дай ми факлата. Ще остана още малко при него.

Това не се хареса на Конар. Беше тъмно и светлината от пламъка хвърляше мрачни сенки. До Манон беше гробът на жена му. Конар

виждаше още няколко гроба. Беше страшно за едно младо момиче да остане тук само.

— Мелизанда — каза той. Всички спряха. Момичето се обърна, сякаш чак сега го забеляза. — Не можеш да останеш тук сама.

Филип се намеси:

— Позволете да остана с нея, милорд. Няма да трае дълго, ще се погрижа за това.

Конар се поколеба и въздъхна.

— Не, скъпи приятелю, аз ще я почакам. Ти върви с другите.

Мелизанда стоеше права до краката на баща си. Отново го поразя колко е стройна, както и тази нейна вродена грация, чувството ѝ за лично достойнство. Тя стоеше с наведена глава и той не виждаше очите ѝ, само дългата черна коса, обгръщаща я като с плащ.

Конар чакаше, факлата догаряше, ставаше късно. Най-накрая той направи крачка напред.

— Трябва да тръгваме.

— Той остава в мрака.

— Очаква го раят.

Тя замълча. Погледна го.

— Раят или в полетата на Валхала?

Отново го предизвикваше. Не мирясваше дори на това свято място. Той се въздържа да приеме хвърлената ръкавица.

— Може би това е едно и също място — студено отговори той.

Мелизанда отново замълча.

— Хайде — настоя Конар, — време е да тръгваме.

— Само още минутка — прошепна тя и той осъзна, че бузите ѝ са облени в сълзи и просто не ѝ се иска той да ги види.

Прегърна я. За първи път тя не го отблъсна. Сгуши се в него ридаеща. Сълзите ѝ намокриха ризата му. Той я изведе решително от гробницата и затвори тежката желязна врата зад тях. Откъм стълбите се процеждаше оскъдна дневна светлина.

Държейки я в ръцете си, изпита странно чувство. След всичко, което се беше случило между тях, нежността, която изпита, го учуди. Поиска му се да я прегърне, за да я защити, успокои и приласкае. Седна на едно стъпало и погали гъстата ѝ, мека коса. Почувства нежното ухание, което се разнасяше от нея. Залюля я, усещайки как

раменете ѝ потръпват от плач. Шепнесе успокоителни слова. Вярваше, че времето лекува болката. Оставаха само спомените.

— Откъде знаеш? — попита Мелизанда.

— Загубих един човек, когото много обичах. Приличаше на баща ти и всички го почитаха.

— Някой викинг? — прошепна тя.

— Не — отговори развеселен Конар. — Ард-Рий, великият крал. Той е баща на майка ми. Беше един от най-могъщите мъже на Ейре. Мирът, който царува в земите ни, е дело на волята и мъдростта му.

Тя замълча, не знаейки какво да отговори.

— Това е друго, ти виждаш смърт всеки ден.

— Не е точно така. Не съм кръвожаден, напротив... — Гласът му замря за миг, задавен от вълнение. Тя го погледна въпросително.

Той въздъхна.

— Майка ми мрази войната. Тя искаше синовете ѝ да останат в Ирландия и да живеят в мир. Но баща ми я научи, че мирът се постига със сила и синовете ѝ трябва да бъдат добри воители, за да живеят в мир. Така и стана. След смъртта на дядо, моя чичо Нийл трябваше да стане крал. Но започна война. Налагаше се да се борим за мира в собствената си земя. Мисля, че това беше най-голямата сила на дядо ми. Той знаеше кога да се бие и кога да преговаря за мир. Знаеше, че мирът не идва от небето.

— И баща ми разбираше от тези неща — прошепна Мелизанда. — Датчаните ни нападат откакто се помня. Норвежци и шведи — също. Затова баща ми построи тази непревземаема крепост. Викингите идват и си отиват, защото не могат да ни победят. Но най-накрая успяха да го измамат. — В този момент осъзна, че седи в неговия скют и се е опряла на гърдите му. Главата ѝ лежеше на рамото му и сълзите ѝ мокреха ризата му. — Вече съм добре. Няма да плача повече.

Изправи се на крака. Отдалечи се заднешком, преглъщайки с мъка. Дори на тази оскъдна светлина очите ѝ бяха светли и красиви.

— Благодаря ти, че почете баща ми, но трябва да ти кажа истината. Не одобрявам избора му и държането на Регвалд. И твоето също, но ти си викинг, докато той е християнин и...

— Мелизанда — започна Конар. — Ирландия е християнска страна...

— Приятелите на баща ми са и мои приятели. Искам да знаеш, че ти благодаря задето ме избави от Жерар, но не мога да се примиря с женитбата, която ми наложихте. Ти си викинг, един от тези, които ни нападат от години, така както баща ти е завладял земите на майка ти. Точно това не мога да приема. Казах каквото мисля, а сега ще се оттегля, докато решиш да си тръгнеш.

Колко нетърпимост имаше в думите й! Той мълчаливо я наблюдаваше, присвил очи, докато тя изтича покрай него и изчезна по стълбите. Можеше да я спре, но реши, че е излишно. Остави я да си отиде.

— О, какъв съм глупак! — прошепна тихо на студените стени, които го заобикаляха.

Закле се, че няма да позволи още веднъж тя да го предизвика по този начин.

След миг стана и я последва навън.

Графът беше убит. Мелизанда бе негова наследница. Хората го оплакваха, но те трябваше да работят, за да преживеят. Деца гонеха гъските по двора, ковачите бяха запалили пещите, отнякъде идваше миризма на печено месо.

Живите трябваше да продължат да се борят.

Конар се отправи към южната кула, за да проучи по-подробно плановете на крепостта.

Спря се, когато видя Мелизанда наведена над един от кладенците, заедно с едно младо момче, навярно страж.

Докато ги гледаше, нещо го бодна в сърцето. Момъкът я утешаваше. Той галеше косата й и тихо й говореше. Мелизанда го гледаше с големите си красиви очи, в които все още проблясваха сълзи, на устните й имаше усмивка, макар и печална. Тя одобрително кимаше с глава. Конар видя нещо интимно в тази сцена. И двамата бяха толкова млади. Младостта им говореше за невинност, но дали беше така, попита се той. Видял беше красотата на девойката, но не и страстта, която беше забелязала у нея Брена. Гласът на Мелизанда беше игрив и приятно мелодичен. Походката й — гъвкава и чувствена.

Конар стисна юмруци и се върна назад към южната кула. Върте масата бе сложена и той седна да се нахрани. По-късно дойдоха Филип, Свен и Гастон. Заеха се да обсъждат състоянието на крепостта и защитата й.

След малко и Регвалд се присъедини към тях. Той гледаше в чинията си и едва се осмели да попита Конар къде е Мелизанда. Тя не бе яла нищо от два дни.

— Когато огладнее, ще дойде — отвърна хладно Конар.

— Но...

— Струва ми се, че тя не желае да седне на една маса с мен. Всъщност дори не иска да ме вижда. Едва ли ще можем да се разберем и в бъдеще. — Говореше така, защото беше усетил как Мелизанда се промъква по стълбите, опитвайки се да мине незабелязано и да се прибере на спокойствие в своята стая.

Или може би в покоите на баща си?

Реши, че сега трябва да изясни кой командва тук. Незабавно.

— Но, милорд — безпокоеше се Регвалд. — Разбрах, че ви чакат в Ирландия. Сега крепостта е в добро състояние и можем да се справим сами, а аз лично ще поема грижата за Мелизанда. Винаги съм го правил.

— Мелизанда заминава за Ирландия. Избрал съм мястото, където ще живее.

Конар почувства, че Мелизанда спря, за да чуе продължението.

— И къде е това място? — попита нетърпеливо Регвалд.

— Една от лелите ми е монахиня. Засега Мелизанда ще остане при нея.

Всички чуха възклицанието на Мелизанда. Тя влезе в залата, но застана далеч от него.

— Няма да позволя да ме изпратиш в манастир! — извика възмутено.

— Мисля, че така ще е най-добре. Всички се съгласихме, че бракът засега няма да бъде консумиран. Затова се страхувам да те оставя тук сама.

— Но тук е моят дом! — настоя тя.

— Вече казах. Отиваш в моята родина.

Шокирана, тя все още не разбираше сериозността на положението си.

— Манастир! — възкликна и се обърна към Регвалд. — Обеща ми, че ако се омъжа за него, той ще замине и няма да го видя много години. А сега какво? Изпращате ме в манастир!

Регвалд виновно погледна първо нея, после Конар.

— Милорд, помислете...

— Няма за какво да мисли — твърдо отсече Мелизанда, гледайки го с прекрасните си очи. Те блестяха непокорно. — Просто аз няма да замина.

Обърна се и напусна залата.

Конар бе забил поглед в масата. По дяволите! Пое дълбоко въздух и бавно го издиша, опитвайки се да потисне гнева си. След това решително стана.

Нямаше да се остави да го командва собствената му съпруга, която беше още дете.

Да, тя е красива и виолетовите ѝ очи закачливо се усмихваха на хубавия младеж.

— Мелизанда заминава утре, Регвалд! — повтори той. — Искам да останеш в крепостта. Нужен си ми тук.

— Но...

— Вие, млади приятели, ѝ се подчинявате твърде много — обърна се той към Филип и Гастон, които го гледаха в очите. — Няма по-мила, грижовна и умна от леля ми, уверявам ви. Тя ще се грижи добре за Мелизанда. Там ще бъде на сигурно място, както ме помоли Регвалд. Иначе всичко ще е загубено. Утре потегля.

Той се обърна и напусна залата. Всички разбраха, че отива при Мелизанда. Тя се беше заключила в стаята на баща си.

Подвоуми се, а след това изруга високо. Удари с рамо вратата. Тя се разтресе, но не поддаде. Знаеше добре, че всички в залата чуват какво става.

Нямаше друг изход, освен да разбие вратата. Отново се засили и я блъсна. Усети, че при следващото усилие ще успее. Мелизанда извика.

Вратата се разклати и се отвори. Мелизанда се беше скрила зад голямото легло и той видя, че се готви да бяга. Беше се наметнала с плащ и носеше торба.

Конар разтърси глава. Това момиче беше трън по пътя му, божие наказание.

— Знаеш ли къде си тръгнала?

— Навън — прошепна тя. — Ще се върна, когато си отидеш. Аз съм графинята на тази крепост.

— Утре заминаваш за Ирландия!

— Никога!

— Заминаваш! — Той тръшна счупената врата зад себе си и седна пред нея, сложил ръце на главата си.

— Какво правиш?

— Ще те пазя до утре. При първи петли ще се качиш на един от корабите ми, дори ако трябва да те занеса на рамо. Ще пътуваш, без да създаваш неприятности, или ще те завържа за мачтата. Няма да се поколебая. Престани да ме предизвикваш.

— Няма да го направиш. Ще викам. Моите хора ще се вдигнат срещу теб.

— Почакай и ще видим кой кого ще слуша.

Конар си помисли, че е крайно време тя да се предаде.

Обаче не позна. Въпреки късния час те дълго стояха неподвижни един срещу друг. Минаха часове, преди тя да остави чантата си и още толкова, преди да се подпре на стената от умора.

През нощта той беше задрямал за малко, но усети как тя се опитва да се промъкне покрай него.

— Ела тук! — извика той.

Тя се върна и отново седна до стената.

— Моля се да умреш от бавна смърт и боговете да те изгонят от полетата на Валхала.

— Може и това да стане, но след време. Аз съм добър воин.

— Но не си всесилен.

— Вярно. Никой не може да накара магарето да замълчи.

— Ще ми платиш за всичко.

— Графиньо, и досега ми струваш твърде скъпо.

— Не искам да замина.

— Вече е решено.

— Промени решението си.

— Никога. Не мога да дочакам утрото.

— Няма да замина.

— Ще заминеш, все едно по какъв начин.

Когато слънцето приближаваше зенита си, Конар стоеше и наблюдаваше отплаването на четири от своите кораби. Той се усмихна и поклати глава.

Мили боже, волята ѝ е от желязо. Но все пак Мелизанда отплава.

Представи си как сега хората му развиват памучния чаршаф, в който я бяха увили, за да я качат на кораба.

Тя толкова му се присмиваше, че е викинг, но по ирония на съдбата Конар беше използвал ирландското си упорство, за да пречупи волята ѝ.

Засмя се. Спомни си как се почувства, когато я видя с момъка до кладенеца. Потръпна и се замисли как ли ще изглежда, когато я види отново.

Какво ли ще му кажат хубавите виолетови очи?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лятото на 884 г.

На път за Есекс

Конар беше застанал с лице към вятъра. Обърна се, когато чу брат си да вика:

— Бряг на хоризонта!

Брайън беше тъмнокок и зеленоок младеж. По време на пътуването бе загорял от слънцето и това му отиваше. Пътуването на изток беше приятно и непрекъснато имаха попътен вятър.

Пред тях вече се виждаше английският бряг. Кралят на Англия, Алфред от Есекс, и брат им Ерик се бяха съюзили и заедно бяха победили датчаните. Сега и двамата се радваха на относителен мир.

Конар очакваше с нетърпение срещата с близките си, но постъпката на Мелизанда го беше вбесила. Въпреки че беше получила известие за пристигането му, тя, вместо да го чака в Дъблин, беше заминала на гости на Ерик.

Конар едва сдържаше гнева си. Никой не можеше да го ядоса така, както Мелизанда. От последната им среща бяха минали години.

Когато я видя за първи път и се ожениха, той наистина искаше да я остави да порасне, но никога не беше и помислял, че раздялата ще е толкова дълга. Мелизанда беше успяла да стои далече от него почти през цялото време.

Не можеше да предположи, че тя ще подчини собственото му семейство на волята си.

Той се прибра в Ейре скоро след като тя замина.

Предполагаше, че детинското ѝ държание ще му създава неприятности. Вярваше, че леля му Биди, с нейния решителен характер и дълбока набожност, ще намери начин да се справи с девойката.

Но когато пристигна в Дъблин откри, че Мелизанда коренно бе променила поведението си. Тя беше очаровала всички, а Биди се възхищаваше от любознателността и острия ѝ ум и я бе завела на

дълго пътешествие в околността. Придружаваха ги брат му Конан с жена си Марина и охрана от подбрани воители.

Нямаше от какво да се опасява. Майка му го увери, че Биди е очарована от девойката.

— Тя е много умна! — каза Иърин.

Наистина Мелизанда притежаваше дяволски ум, помисли си Конар, но запази мълчание, тъй като усети, че майка му е доволна. Те седяха край голямата маса в залата за гости в Дъблин и майка му го беше прегърната през раменете.

— Радвах се, че Мелизанда е при нас и в същото време ми беше мъчно, че е далече от родината си. Разкажи ми за Франция. Тя толкова страдаше за дома си. Там трябва да е чудно хубаво.

Конар с облекчение помисли, че далеч от него, Мелизанда е в добри ръце. Цялата нощ разказва за своите прекеждия на баща си. Кралят го слушаше с интерес.

— Погрижих се да се подсилят някои участъци от крепостта, да се поправят тук-там стените и една от кулите. Оставих и част от моите хора да усилят защитата. Крепостта е добра. Манон е знаел как да строи и какво да вземе от предшествениците си. Научил е много полезни тайни от останките на римската крепост наблизко и умело ги е използвал.

— Но беше предаден — рече замислено Олаф и напълни отново бокала на сина си със силното вино, което той бе донесъл от Франция.

— Човекът, който го предаде, е мъртъв.

— Така е. Но този, когото ти уби, има син. Трябва да се справиш с него. Той е твой враг за цял живот.

— Прав си — замисли се Конар, — затова изпратих Мелизанда тук. Не можех да остана по-дълго във Франция, защото Нийл очакваше помощта ми, а не посмях да я оставя сама. Прекалено голямо изкушение е за враговете ми.

Баща му се наклони напред.

— Никога не смей да я оставяш сама — предупреди го той.

— Сигурно ви е създала много неприятности?

— Неприятности? — Баща му се облегна назад и се усмихна. —

Та тя е един ангел.

— Мелизанда?

— Тя очарова всички тук.

— Татко, искам да те предупредя, преди да е спечелила и твоето сърце, че тя мрази всички викинги, независимо откъде са и какво възпитание имат. Дори фактът, че съм само наполовина викинг, за нея няма значение.

Едва забележима усмивка се появи на устните на Олаф.

— Конар, твоята майка също мрази викингите, но ние живеем заедно толкова години. Корабите, които напускат пристанището ни, са направени по викингски образец и носят викингски знаци. — Олаф замълча за малко и продължи: — Правилно си постъпил да я изпратиш тук, защото тя е добра плячка за много хора. Разбрах, че Жерар ѝ е далечен роднина и сигурно женитбата между нея и сина му е невъзможна. Но в този свят придобитото трябва да се опази, ако искаш да го имаш. Дръж Мелизанда винаги до себе си. Защиатавайки нея, защитаваш наследството, което тя ти носи.

— Другият изход е да я пазя на сигурно място.

— Да, може и така. — Олаф отново се замисли. — Не знам дали разбираш колко много си спечелил, като си се оженил за Мелизанда.

— Мисля, че разбирам — отговори Конар. — Татко, тя е изключително умна. Виждам, че тук се е справила добре.

— Въпреки че не се оставя да я командваш, тя е очарователна млада жена и е безценна дори и без владенията си. — Внезапно Олаф се изправи и с помощта на чашите и купите по масата направи малка карта. — Ето твоята земя, ето Ейре, а тук е Есекс, владението на Алфред. Тук пък са селищата на датчаните — Гент, Бурже. Сега си спомни как беше в миналото. По френските брегове цареше безвластие, докато Шарлеман не пое властта в свои ръце и не създаде мощно кралство. След смъртта на Луи Набожни земята беше разделена между синовете му и това даде възможност на датчаните отново да нахлуят. Да, те са викинги, признавам, но повечето са наемници и се бият за онзи, който им предложи повече пари. Случва се дори да бъдат наемани от хората, които довчера са нападали, когато има размирици в самите кралства. Сега, когато Алфред пое властта в Англия, на тях им остава само да плякосват бреговете на Франция. Затова следващите години трябва да се грижиш добре за защитата на крепостта. И да пазиш жена си от тези, които биха поискали анулиране на брака ви, за да я омъжат отново. Предупреждавам те, че с или без прекрасните си

владения, които са огромни и имат добро пристанище — твоята жена е изкушение за всеки. Грижи се за нея.

— Да, така и ще направя. Но сега тя е получила благословията ти за това пътуване в провинцията.

— Не предполагам, че имаш нещо против.

Конар вдигна ръка примирително.

— Нямам.

Наистина нямаше. Не желаше да я вижда. Но вътрешно бе неспокоен. Искаше да избегне постоянните им дразги и прословутото ѝ непокорство, но усещаше, че постоянно мисли за нея.

Нямаше нужда баща му да го предупреждава за опасностите, от които трябваше да я пази. Той нямаше вече да я изпуска от очи, а сега мислеше, че с Биди е в безопасност.

Щастлив бе да се върне у дома. Непрекъснато се безпокоеше за Мелизанда, въпреки че тя беше под защитата на брат му. След смъртта на дядо му мирът бе несигурен. Чичо му Нийл го извика преди две седмици на помощ, защото враговете му бяха превзели Ълстър.

Всички ирландски крале бяха изпратили воители и нашествениците бяха прогонени. Боевете продължиха дълго, но все пак жертвите бяха малобройни — те знаеха как да се бият и много от тези, които бяха врагове на баща му в миналото, сега се сражаваха на негова страна, защото знаеха, че Олаф е велик стратег в борбата с датчаните. Олаф поддържаше Нийл от Ълстър, който беше брат на жена му и след смъртта на бащата на Иърин беше признат за Ард-Рий. Техният съюз сплоти ирландците. Настъплението срещу датчаните обаче се беше проточило твърде дълго. Баща му от време на време се прибираще вкъщи, но Конар трябваше да остане с Нийл докрай. Краткият му престой на френския бряг вече му се струваше толкова отдавнашен. Той се чувстваше владетел на земите на Мелизанда, но още не можеше да се върне там. Мелизанда беше пристигнала в Дъблин и после беше отишла на север. Нямаше от какво да се страхува. Френската крепост беше в добри ръце.

И Мелизанда бе на сигурно място. Той рядко си спомняше за нея. Беше я видял за последен път преди две години. Държанието ѝ го удиви. Когато се прибра, тя беше в залата с майка му и се държеше тъй спокойно и естествено, че той в началото не я позна. Но когато я

погледна, се учуди на себе си. Почувства, че въпреки всичко, тя му липсва.

Мелизанда се беше променила много. Вече се превръщаше в хубава млада жена. Когато я гледаше, изпитваше желание да я притежава. Тя бе все още твърде млада, но формите ѝ изглеждаха напълно женствени. Всичко, което му бяха предсказали за нея, се превръщаше в реалност. Беше невероятно красива. Цветът на лицето ѝ нямаше равен, снагата съблазняваше. Тъмновиолетовото на погледа ѝ бе станал още по-наситено. Тя го гледаше постоянно право в очите и поведението ѝ беше смирено, но личеше, че не му е простила. Все така не можеше да се примири, че той е викинг.

Спокойното ѝ и естествено държание го забавляваше. Тя подаде и двете си бузи за целувка и в рамките на добрия тон го разпита за преждията му. Но винаги, когато беше възможно, избягваше да се среща с него. Учудването му беше огромно, когато един ден, точно когато се бе отпуснал във ваната, тя влезе в покоите му. Държеше се на разстояние от него и изложи исканията си.

— Тук съм вече две години — заяви тя.

Той беше уморен и се чудеше защо тя го тормози точно сега. Покри се с памучната кърпа, която беше до ръката му.

— Вярно — промърмори той.

— Дойдох тук и останах, както ти искаше.

— Ти дойде, защото нямаше друг избор.

— Бях добра ученичка и безукорна гостенка. Можеш да попиташ майка си и баща си.

— Моя баща, викинга? — пошегува се той.

За негово учудване тя се приближи до ваната. Конар се почувства застрашен и вдигна кърпата от очите си, като внимателно я следеше.

— Кажы какво искаш?

— Искам да се прибера в къщи.

Той затвори очи и се облегна назад. Ето какво било. Чу шума от приближаването ѝ. Развълнуван почувства ръцете ѝ на гърба си, пръстите ѝ, които го разтриваха и отпускаха мускулите му.

— Зная, че имаш задължения, които те задържат тук, но мисля, че е необходимо да се прибера скоро в къщи.

— Моля те, разтрий и врата ми — каза той.

— Моля?

— Разтрий ми врата, моля те.

Пръстите ѝ му поддействаха успокояващо. Отпусна се. Тя го правеше много добре. Помисли си, че сигурно бе масажирала така баща си.

Където и да се бе научила, докосването ѝ го възбуждаше.

Той вече беше забелязал женствеността ѝ. Дъхът ѝ бе сладък. Допирът ѝ — чувствен. Конар стисна зъби и заби поглед във водата, усещайки, че първоначалното отпускане от масажа се заменя от възбуда. Тя го прониза целия и му беше трудно да се овладее. Почти изръмжа от удоволствие. В главата му проблесна мисълта, че много мъже възприемаха Мелизанда като достатъчно зряла, за да бъде истинска жена.

Не, още не! Рано е да изпълни брачните си задължения, няма нужда да променя начина си на живот. Недалеч от дома на баща му, извън крепостната стена, в малка ферма живееше стройна русокоса вдовица на име Бриджит. Тя често му даваше подслон, успокояваше го и не искаше нищо в замяна. Конар не беше готов да промени навиците си.

Но под нежните пръсти на Мелизанда усети надигация се в него огън. И нови помисли, които не беше очаквал да се появят толкова рано.

Рано...

Той можеше да я обладае и сега. Правото беше на негова страна. Тя вече беше пораснала и съзряла.

— И така?

— И така какво?

— Може ли да се прибера вкъщи? Сигурна съм, че някой от близките ти ще иска...

— Не! — твърдо отсече Конар. Току-що разбра каква привлекателна хапка е тя. Последното нещо, което би си позволил, беше да я върне във Франция сама.

— Какво? — Пръстите ѝ спряха да се движат. Тя заобиколи ваната и виолетовите ѝ очи проблеснаха гневно.

— Казах не, Мелизанда.

— Но аз послушно останах тук толкова време. Аз...

— Ти не остана тук и когато пристигнах първия път, тебе те нямаше. И дори наистина да си била послушна, това се дължи

единствено на бдителния поглед на баща ми — викинга.

Очите ѝ отново блеснаха и се присвиха.

— Трябва да се върна вкъщи.

— Не.

— Нима не разбираш, глупак такъв. Аз направих всичко, което трябва. Изучих историята ви, изучих...

— Не и не! И ако не искаш да ме разтриваш повече, можеш да си вървиш.

Тя остана и продължи да го гледа обидено. Конар свъси вежди.

— Или искаш да бъдеш с мен? Винаги съм се въздържал от съпружеските си задължения, за да не накърня сладката ти невинност, разбира се. Ако си решила да ме изкушаваш, ще повярвам, че с нетърпение очакваш да изпълня това си задължение.

Мелизанда се изчерви. Едва успя да се овладее и се извърна. На огъня вреше вода, за да се долее ваната, когато изстине.

— О, остави сега съпружеските задължения! Нека се погрижа за банята ти.

Конар твърде късно разбра намеренията ѝ. Тя вдигна врялата вода и се опита да я излее отгоре му.

Той нададе яростен вик и изскочи точно навреме, за да не бъде попарен.

Мелизанда го гледаше втрещена и очите ѝ се разшириха, изпълнени с паника. Изпусна казана на земята. Обърна се да избяга, но той я хвана за косата и я дръпна към себе си. В този момент всеки от тях откри другия. Конар почувства гърдите ѝ, притиснати в неговите. Усещането беше зашеметяващо. Дори през памучната рокля те бяха вълнуващи.

Разбра, че и тя не бе подготвена за вида на силното му тяло и допира до него. Той я чу да преглъща с усилие, усети ускорените удари на сърцето ѝ. Да, тя също го желаше!

— Ти не си вече малкото сираче — предупреди я той спокойно. — И този път няма да се поколебая. Но тъй като твърде отдавна не сме се виждали, сега само те предупреждавам — не ме предизвиквай. Ще ти го върна тъпкано, мила. Уверявам те.

— Моля те, пусни ме да си вървя — промълви тя с широко отворени виолетови очи. Катраненочерната ѝ коса обгръщаше и двамата и ги задържаше в нежна прегръдка.

Конар я пусна и веднага съжали, защото тя успя да го ритне по пиццала, преди да изчезне. Той започна да брои на глас до сто, за да се успокои.

Това беше в началото.

Следващите седмици Мелизанда стоеше колкото е възможно по-далеч от него. Това не бе трудно. Стаите ѝ бяха над неговите и от там се виждаше реката, която да ѝ напомня за изгледа към морето от собствената ѝ крепост.

Тя слизаше послушно точно в часа за хранене и се държеше учтиво на масата. Дори му отговаряше, когато той я питаше нещо. Разбира се, това беше част от спектакъла, който разиграваше пред семейството му. С всички беше мила и внимателна. Самият Конар се улавяше, че я гледа с възхищение, въпреки че гневът му не беше стихнал. Мелизанда беше изключително умна и научаваше нови неща с невероятна бързина. Когато пристигна, познанията ѝ по ирландски бяха повърхностни. Сега говореше като него, дори без акцент и преминаваше на норвежки само ако целеше с това да го обиди.

Конар, а и братята и сестрите му също, знаеха много езици, говореха дори наречието на съседите си от другата страна на морето, тъй като баща им беше предвидил, че многобройната му челяд ще се пръсне навсякъде. Може би Мелизанда беше научила норвежки, за да може да говори с викингите, когато ги нападат. Големите и могъщи семейства учеха децата си на езика на нашествениците, за да могат, когато се наложи, да преговарят с тях. Освен това много норвежци се бяха заселили на чужди земи като баща му и се бяха захванали с търговия.

Конар често виждаше Мелизанда да се усмихва, защото всички в къщата бяха обичливи и забавни. Лейт, Елизабет, Конан и Меган бяха женени и често ги навестяваха. Къщата се изпълваше с палави деца. Ерик често пресичаше морето и стоеше с Алфред, а най-малката им сестра, Дария, живееше тук. Брайън и Брайс бяха съответно две и четири години по-малки от Конар. Те също се прибираха вкъщи и разговорите им на масата бяха увлекателни и забавни. Двамата бързо обличаха бойните си одежди и отиваха да се бият, когато чичо им ги повикаше. Така протичаше животът им. Майка им се бе тревожила много дълги години за своя съпруг, когато той се сражаваше в името на мира, а ето че сега това се повтаряше със синовете ѝ.

Биди понякога също обядваше с тях. Лелята беше изпълнила дълга си към Конар и бе възпитала добре Мелизанда. Поне така изглеждаше, французойката говореше прекрасно езика им и сякаш наистина бе обикнала майка му и дори баща му.

Беше се сприятелила с Брайс и Брайън. Конар дори забеляза, че тя се веселеше с тях от все сърце. Веднъж, когато я наблюдаваше, той усети върху себе си погледа на баща си. Наистина у Мелизанда имаше нещо омагьосващо и братята му бяха пленени от чара ѝ. Тя беше тъй красива и естествена.

Награда. Плячка.

Скоро обаче един от корабите, пътуващ между Дъблин и Франция, донесе новини от Свен. Приятелят го викаше да се върне веднага. Един от съседите на запад се готвеше за война.

Синът на Жерар беше станал по-дързък и само изчакваше удобен момент, за да ги нападне.

Конар искаше да скрие лошите новини от Мелизанда. Той не знаеше, че тя редовно получава писма от Регвалд и е осведомена за всичко, което става там. Тя също изпращаше писма и описваше живота в Дъблин. Сега беше решила да пътува с него, докато той беше против.

Тя престана да настоява и Конар усети, че го чакат неприятности. За малко Мелизанда щеше да го изиграе. Спаси го случайността. Вечерта преди заминаването той посети Бриджит, която живееше извън крепостните стени и остана до късно, защото връщането в Дъблин беше лесно. Градът бе заобиколен от крепостни стени и вътре пазеха малко стражи. Конар тихо се промъкна в дома си, за да не събуди някого.

И тогава я видя. Тя слизаше по стълбите тихо и предпазливо с качулка на главата и кожена чанта в ръка. Конар я наблюдава известно време и разбра, че тя иска да се качи незабелязано на някой от корабите и да се скрие там. Остави я да стигне до залата за гости. Наблюдаваше я на светлината на огнището и чувстваше надигация се в него гняв. Въпреки това не помръдна. Плениха го красотата и съвършенството ѝ, големия ѝ кураж.

Въпреки, че беше умна, тя не разбираше опасността, на която се излагаше — нима той щеше да изпусне нещо, което смяташе за свое. Свен го беше предупредил за опасността, която ги заплашваше. Конар

сам я беше предизвикал, убивайки Жерар. Опита се да обясни това на Мелизанда, но тя не искаше да го чуе.

Тогава тя се направи, че се подчинява на решението му. Сега тя се обърна и роклята ѝ се залюля около нея, очертавайки формите ѝ. Не виждаше Конар, който се беше скрил в сянката на вратата. Тя пристъпи към него и тогава той изведнъж я прегърна и я притисна към гърдите си. Мелизанда почти извика, но с една ръка Конар ѝ запуши устата и реши тази нощ най-после да я научи на подчинение.

— Къде отивате, графиньо? — попита той тихо, дъхът му докосваше косата ѝ, а тялото ѝ бе притиснато към неговото.

— Искан да се разхода на лунна светлина — отговори Мелизанда. — Ако ме пуснеш...

Тя отново се опита да извика, усещайки, че той я вдига. Конар я хвана здраво и я понесе нагоре по стълбите. Занесе я направо в стаята си, хвърли я на леглото и заключи вратата. Докато се обърне, тя беше скочила, гледайки го уплашено. Решителността ѝ се замени от страх. Следеше всяко негово движение.

Конар се облегна на вратата и скръсти ръце на гърдите си.

— Отново питам, къде беше тръгнала?

— На разходка — упорито повтори тя.

— На разходка до корабите може би?

Мелизанда присви очи и бързо намери начин да го предизвика:

— Липсвахте ми, милорд, и с нетърпение очаквах да се върнете от посещението си при вашата любовница.

Конар направи няколко крачки из стаята ядосан и озадачен.

— Съмнявам се, че това е причината за нощните ти разходки — меко произнесе той и застана от другата страна на леглото. — Не знаех, че се интересуваш къде ходя и какво правя. Струваше ми се, че си най-щастлива, когато ме няма.

Тя сведе поглед и притвори очи.

— Да, така е.

— И все пак толкова искаш да си с мен, че се прокрадваш нощем към корабите ми. Нямах ни най-малка представа, че любовните ми похождения те разстройват. Ако знаех, че е така, никога не бих си позволил да спя извън дома си.

— Не ме интересува, че спиш с друга — изсъска Мелизанда в отговор. Усети, че въпреки закачливия си тон той е уморен и ядосан.

Направи още една крачка назад. — Всъщност искам само да си отида вкъщи.

Конар въздъхна, съблече наметалото си и го хвърли до леглото. Тя подскочи.

— Не може да отплаваш с мен сега, Мелизанда, и това е последната ми дума.

— Ще видим!

Тя се опита да го заобиколи. Той я хвана за ръката и я върна обратно. Мелизанда не успя да се задържи права и падна върху леглото.

— Трябва да почакаш. Просто не може да дойдеш сега.

Тя го гледаше втренчено със здраво стиснати устни. След малко сведе очи мълчаливо, но той много добре разбра, че в момента, в който я пусне да си отиде в стаята, тя ще хукне към кораба, както беше замислила първоначално.

Коленичи до нея и посегна към закопчалката на мантията ѝ. Очите ѝ го проследиха широко отворени и блестящи. В тях се четеше тревога. Конар се усмихна. Това не беше първата безсънна нощ, която щяха да прекарат заедно.

Пръстите ѝ се опитаха да възпрат неговите, но той свали наметалото ѝ.

— Какво правиш? — попита Мелизанда, останала без дъх.

Той я вдигна и без да обръща внимание на протестите ѝ, я хвърли навътре в леглото. Легна до нея.

— Чак сега разбирам колко много те тревожат нощните ми похождения. Съжалявам. Мисля, че е дошъл моментът...

— Не! — възрази тя. Гласът ѝ трепереше. — Ще остана тук, както нареди.

— Наистина ще останеш. — Той се отдръпна и я прегърна с ръка през кръста, привличайки я към себе си. — Казах ти, че ще го направиш — прошепна той.

Измина цяла вечност преди тя да си позволи да помръдне.

— Ако само ми позволиш да се прибера в стаята си...

— Ще спиш тук, Мелизанда. И моля те, не искам повече думи и движения, иначе ще си помисля, че си достатъчно голяма, за да изпълниш съпружеските си задължения.

За първи път тя му се подчини изцяло. Не помръдна цялата нощ.

Но и той не можа да заспи. В тъмнината усещаше свежия дъх на косата ѝ, топлината на тялото ѝ през дрехите.

Когато тя се обърна в съня си, той осъзна, че вече е жена и го привлича. Усети гърдата ѝ, притисната в гърба му и това беше голямо изкушение. Стисна устни, за да потисне надигащото се в него желание.

Той знаеше, че тя денонощно се моли за неговата смърт. Мрази го и се бори срещу него. Няма да си позволи повече да я пожелава, първо ще я укроти. Опита се да си спомни преживяванията с Бриджит, но те бяха избледнели.

Той не дочака зората. Още по тъмно корабите бяха готови за отплаване. Единствената му утеха беше, че я оставя на брега, пазена от брат му Брайс. Баща му също осъзнаваше опасността от едно връщане на Мелизанда във Франция и не би разрешил тя да напусне къщата.

Когато наближи бреговете на Франция, посрещнаха го Свен, Брена, Филип, Гастон и Регвалд. Възрастният гадател беше мрачен и тих. Изглежда уважаваше Конар и разбираше причините да не вземе Мелизанда със себе си. Когато седнаха в залата, Свен му разказа как един от местните графове — Одо, ги беше посетил. Той се ползваше с голямо влияние в околността.

— Разбира се, ние го поканихме да остане и го приветствахме от твое име — продължи Свен. — Това, което ме уплаши беше, че той иска да подпишем мирен договор с Жофроа, наследника на Жерар. Обясних му, че това е невъзможно, тъй като баща му уби граф Манон. Одо обаче иска да те види, защото се опасява от нови нападения на датчаните.

— Добре, да му изпратим покана да дойде.

— Вече съм го направил, като предположих, че ще пристигнеш тази седмица.

Конар кимна одобрително и след това, тъй като се почувства уморен от пътуването, се оттегли до сутринта. Харесваше му, че животът в крепостта си тече постарому тихо и спокойно. Търговията, която развиваха с Ирландия, беше от полза и за двете страни. Оттук корабите отплаваха натоварени със скъпи вина, сол и дрехи. Връщаха се обратно с изделия от желязо, отлични оръжия, вълна и прекрасни ирландски накити.

Той откри, че бяха направени промени в покоите на Манон. Вещите му бяха изнесени. Раклите бяха пълни с негови дрехи. На

раклата лежеше гребенът му от раковина. Някой беше помислил, че той и жена му вече спят в една спалня, и случайно бе оставил една прекрасна четка на Мелизанда и златната ѝ ризница в единия ъгъл.

За съжаление и тази нощ Конар не можа да заспи. Мислеше за Мелизанда. Трябваше да я забрави, защото го чакаха тежки дни. Мислеше и за Одо, и за Жофроа. Стисна зъби и продължи да се върти. Когато на сутринта стана, беше уморен. Осъзна обаче, че никога не е чувствал нещо да му е така скъпо като тази крепост.

Или Мелизанда.

Все още не можеше да реши кое е по-важно за него.

През деня се поотпусна. Беше се затъжил за Брена и Свен. Откри, че и Филип, и Гастон се отнасят с уважение към него.

Минаха няколко месеца, докато Гастон и Регвалд уредят среща между него и Одо. Конар осъзна, че в дома му цари единство, макар че се бяха събрали хора от различни народи и с различни религии. Те бяха решили, че това е техният дом. Щяха да работят и да се бият заедно.

Когато Одо пристигна на срещата, двамата французи Гастон и Филип яздеха непосредствено след Конар, показвайки почитта си към човека, който се беше оженил за наследницата на Манон.

Конар бързо установи, че се възхищава от Одо. Той беше по-възрастен, говореше малко и повече действаше. Беше умен и предвиждаше бъдещето. На ръст бе висок, макар и не колкото Конар, който бе наследник на викинг, а малко хора имаха ръста на викингите. Одо беше як и широкоплещест, очевидно добър воин и впечатляваше с тъмната си коса и светлокафяви очи.

И двамата осъзнаваха, че благодарение на Алфред, който успешно поддържаше мира в Англия, датчаните ще се насочат към тях. Одо повдигна въпроса за мира помежду им и Конар му отговори честно, доколкото това бе възможно.

— В този момент не мога да подпиша мирен договор с Жофроа. Може би той не е виновен за смъртта на Манон и търси примирие, но доверието трябва да се спечели. Баща му измами и уби бащата на жена ми. Може би след време...

Одо кимна и се облегна на масата в голямата зала.

— Може би трябва да се направят някакви постъпки, за да разрешиш противоречията с Жофроа, като най-близък твой съсед.

Конар го слушаше внимателно.

— Може би ти и Мелизанда трябва да повторите брачната си клетва пред епископа на Руан, за да получите признание от Папата и народа.

— Това може да се уреди — съгласи се Конар. — Съгласен съм с предложението ти.

— Вие с Мелизанда ще бъдете мои гости.

Уговориха подробностите. Когато Одо си тръгна, Конар откри, че всеки от приближените му беше подслушвал на някоя от вратите.

Внезапно се оказа заобиколен от Брена, Филип, Свен, Гастон и Регвалд.

— Ти си гадател — обърна се Конар към Регвалд. — Какво мислиш за този човек?

Регвалд погледна Брена. Двамата се разбираха без думи. След нейното мълчаливото съгласие Регвалд се обърна към Конар:

— Мисля, че Одо ще бъде най-могъщият френски барон!

Конар погледна въпросително Брена.

— Дали не е предател?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не самият човек, но... — Тя се спря обезпокоена.

— Но какво? — потърси истината Конар.

— Мисля, че опитвайки се да ни обедини срещу датчаните той може да се довери на някой, който не заслужава това. Но съм съгласна с Регвалд, че съдбата на хората ще зависи от неговото могъщество. Той е добър съюзник.

— Тогава смятате, че мога да извикам Мелизанда, както предложи той? — Конар се усмихна в себе си. Най-последно беше спрял да мисли за нея и бе насочил всичките си усилия да уреди сигурността на крепостта и властта над земята. Случайно беше открил една очарователна вдовица на фламандски барон, която живееше на запад от крепостта, и често я посещаваше. Оттогава си възвърна добрия сън и Мелизанда вече рядко безпокоеше мислите му. Не искаше отново да се вълнува от своенравната си млада съпруга.

Но сега беше необходимо тя да дойде при него. Конар помисли да пише на баща си, който да я прати с кораб, но после реши, че е по-добре сам да я доведе. Ето защо я предупреди с писмо, че се връща. В него не спомена, че ще се приберат у дома заедно.

Нека се поизмъчи малко. Бе сигурен, че макар да се държеше добре, тя не бе станала по-смирена и покорна. Мелизанда беше прекалено горда и независима.

Когато пристигна в бащиния си дом, разбра, че е сбъркал, като не съобщи на Мелизанда намеренията си. Това бе предизвикало много перипетии.

Учуди се, че баща му не го приветства още на пристанището. Майка му го покани в огромната гостна, където нищо не беше подготвено за посрещането му, а Иърин бе известна с ирландското си гостоприемство. На всеки непознат се предлагаше храна и легло, а него го посрещна само луната.

Разстроена, майка му нареди да приготвят ядене. Гледаше го учудено.

— Нямахме ни най-малка представа, че се връщаш — каза тя.

— В писмото, което изпратих на Мелизанда, беше посочена дори датата на пристигането ми.

Иърин се намръщи.

— Трябва да е станала грешка. Мелизанда отплава с Дария и Брайс за Есекс точно преди седмица. Навярно не е получила писмото ти.

Конар се изправи, чувствайки как слепоочията му започват да пулсират от гняв. Всичко му стана ясно. Мелизанда отново му беше избягала.

— Не, майко — успя да произнесе по-спокойно той, — сигурен съм, че Мелизанда е получила известието ми.

— Конар, аз и баща ти й разрешихме да замине. Заедно със сестра ти и Брайс тя отплава при Ерик. Пътят им е далеч от бреговете на Франция.

— Права си, майко. В дома на Ерик тя ще е в безопасност, съгласен съм.

— Съжалявам, Конар. Тя е толкова дълго при нас, че ми е като дъщеря и когато пожела да види Англия, не видяхме в това нищо лошо.

— Сигурно няма нищо опасно в това пътуване, още повече, че брат ми е с нея — увери я Конар. Дори успя да се усмихне.

— Веднага ще изпратим писмо на Ерик и той ще я върне обратно.

Конар поклати глава.

— Не се безпокой. Сам ще отида да я доведа. Бих желал Брайън да ме придружи, ако нямате нужда от него тук. Заминавам утре сутрин.

— Но ние лесно ще изпратим за нея...

— Мисля, че е важно сам да я доведа — каза Конар меко. Той целуна майка си по челото и се отправи към вратата.

Иърин го повика тихо:

— Конар!

Той се обърна.

— Мисля, че грешиш, отнасяйки се с Мелизанда като с малко момиче, сине. Сега тя е жена и трябва да внимаваш.

Конар кимна.

— Да — съгласи се той, — да, майко.

И така, години след като я беше отпратил далеч от себе си, сега се връщаше да я вземе и да я заведе у дома. Но нея я нямаше.

Майка му беше казала, че тя вече е... жена.

Той все още не искаше отношенията им да се променят, но вече нямаше друг изход. Тя беше пораснала.

Бреговете на Есекс се очертаваха в далечината. Ето я земята на Алфред и на брат му.

Ръцете му потръпнаха. В този момент му се искаше да може да прегърне Мелизанда. Не беше получила писмото му, така ли? О, тя го беше получила и му бе отговорила по своя си начин.

От кораба вече се виждаше крепостта на брат му, която беше много близо до морето.

Ерик идваше да го посрещне. Русокосият му брат беше прегърнал Рианон, жена си. Около тях бяха децата им. Брайс също му махаше радостно. И Дария беше на брега да го посрещне. Всички бяха там, дори и децата.

Имаше и много други хора. Стари приятели. Очакваше го огромна тълпа.

Само Мелизанда липсваше.

Кръвта му кипна. Къде, мили боже, беше тази вещица? Той ще я намери. И тогава бог да ѝ е на помощ!

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Конар пристигна, разбра ли?

Мелизанда подскочи. Тя се наслаждаваше на прекрасния летен следобед, седнала до един поток и потопила босите си крака в студената вода.

Не беше сама. Придружаваше я Грегъри от Мерсия — далечен роднина на Алфред Английски, който също беше гост в дома на Ерик. Младежът беше една година по-голям от нея — красив, с червеникавокафява коса. Усмивката му беше приятна и проникателна.

Той гледаше да ѝ угоди във всичко. Заедно ловуваха, язدهа и си приказваха. Беше им приятно, дори когато мълчаха в уединение, както сега край потока. В тишината всеки мислеше за нещо свое. Мелизанда тъкмо се беше замечтала, когато Мергуин, странният старец, най-близък приятел на ирландския Ард-Рий, прекъсна нишката на мисълта ѝ.

Тя мечтаеше Конар да е далеч. Когато не я намери в бащиния си дом в Дъблин, да реши, че е по-добре да продължат да живеят разделени в името на собственото си спокойствие.

Тук за първи път от много години се чувстваше добре.

Радваше се на свободата да излиза до потока. Това място ѝ хареса още първия ден след пристигането ѝ. Намираще се извън крепостната стена. Често идваха тук с Грегъри. Младежът беше образец на благоприличие и дори Ерик не осъди тези невинни разходки. Двамата братя си приличаха като близнаци. Когато видя Ерик за първи път, Мелизанда беше поразена от голямата прилика между него и Конар. Само че Ерик имаше по-мек характер от брат си. Прие я радушно в своя дом и я наблюдаваше с любопитство. Двамата с жена му често я одумваха. Ерик се чудеше как Конар може да изпрати красивата си жена тук, а сам да живее във Франция. Мелизанда побърза да му обясни, че не Конар я е изпратил. Преди време Дария предложи това пътуване. Брайс я увери, че ще е добре дошла и ще се радва да придружи и двете. Когато Мелизанда получи писмото на Конар, тя веднага уреди да заминат. Държеше се мило с Ерик, но

избягваше да спомене истинската причина за гостуването си. Конар ѝ съобщаваше, че е на път за Дъблин. Писмото беше студено и изпълнено с безразличие, припомни си тя.

Ерик се радваше на желанието ѝ да види нови места, още повече, че беше под негова закрила. Олаф и Йърин дадоха благословията си за това пътуване и Ерик не откри нищо нередно.

Отношението му радваше Мелизанда. Постепенно тя откриваше разлики между двамата братя. Конар беше няколко години по-млад и очите му бяха по-светлосини, но иначе страшно много си приличаха по фигура и походка. Бяха се метнали на баща си.

Мелизанда харесваше бащата на Конар. Прекара много месеци и години в дома му и го обикна. Никога не би споделила това с младия викинг. Олаф беше строг, но справедлив. Учудваше я лекотата, с която говореше няколко езика, като без усилие преминаваше от един на друг. Имаше дарбата да изслушва другите с внимание. Еднаквото му отношение към норвежците и към ирландците сплотяваше населението и в кралството му цареше мир. От оная нощ, когато Мелизанда се опита да се промъкне на корабите, за да отплава за дома си, тя знаеше, че свекър ѝ внимателно наблюдава всяка нейна стъпка. Дори при една съвместна разходка се опита да ѝ обясни колко е опасно да попадне във вражески ръце. Тя беше ценна плячка. Това предупреждение я накара да се усмихне предизвикателно и да го попита с преднамерена невинност:

— Опасно за кого? Аз съм наследница на тази земя, аз трябва да се грижа за хората там и да я пазя, а Конар ме заточи чак отвъд морето!

— Това не е заточение — увери я кралят на Дъблин, но от този момент започна да я цени още повече. — Просто обстоятелствата го налагат. Ти скоро ще се върнеш вкъщи — обеща ѝ той. — Вече си пораснала. След време ще имаш синове, които ще те наследят и когато Конар го няма, ти ще управляваш земята, на която толкова много държиш.

При тези думи Мелизанда пребледня. Не можеше да каже на човека, който се отнасяше с нея като роден баща, че последното нещо, което би си пожелала, е да има деца от Конар. Спомняше си само студения син огън в очите му през онази нощ, когато лежаха с часове един до друг; респекта и възбудата, които ѝ вдъхваше.

Тогава Конар беше прекарал нощта при любовницата си и затова се прибра късно.

Тя мислеше, че викингът иска да се върне сам във Франция, за да продължи да живее със стройната блондинка, гадателката, без да го е грижа за нея.

Мелизанда не познаваше всички страни от характера на Конар, но в едно беше сигурна. Той с железен юмрук ръководеше живота ѝ. Тя прекарваше половината от деня да го мрази и в най-смелите си сънища го побеждаваше в открит двубой с меч в ръка, а той на колене я молеше за пощада.

Откакто срещна Грегъри обаче, реши, че би пощадила Конар, ако се съгласи да анулира брака им. В мечтите си тя виждаше как се завръща победоносно във Франция с Грегъри и двамата живеят щастливи заедно, грижейки се за хората и земята според заветите на баща ѝ. Понякога се чувстваше виновна, защото семейството на Конар, макар че следеше с орлов поглед всяка нейна стъпка, я обграждаше с внимание, превръщайки заточението ѝ в удоволствие. Разбира се, тя не можеше да замине за Франция направо от Дъблин. Това беше невъзможно. Но откакто получи писмото на Конар и реши да дойде тук, все мислеше как да намери начин да се върне в родината си.

Жената на Ерик, Рианон, беше русокоса красавица, много внимателна, грижовна и забавна. Мелизанда криеше от нея чувствата си към Конар и внимаваше да не каже лоша дума за него. Рианон ѝ даваше пълна свобода. Гостенката прекарваше голяма част от времето си с Дария, която имаше буен характер като братята си, но въпреки всичките си лудории се ползваше с доверието им. Мелизанда намери в нея най-добрия си приятел.

Напускайки Франция, тя загуби и всичките си приятели. Мари де Трес остана на френския бряг, Регвалд също. Той ѝ липсваше много, макар тя да го смяташе за тираничен настойник. В родината останаха и Филип и Гастон. Мелизанда редовно им пишеше, но откакто пристигна при Ерик, нямаше отговор. Сигурно писмата не се препращаха от Дъблин.

Мелизанда избягваше компанията на Ерик. Това не беше трудно, защото тук всички непрекъснато вършеха нещо. Рианон бе прекрасна домакиня, Дария също кипеше от деятелност. Крепостта приличаше на кошер. Тук, на морския бряг, процъфтяваше оживена търговия.

Постоянно пристигаха и отплаваха кораби. Мелизанда се занимаваше и с малкия син на Ерик, Гарт, и с бебето Алеана, дъщеря му. А и винаги имаше някаква работа в двора на крепостта.

Мелизанда харесваше и Мергуин. Мъдрият старец я очароваше. Той беше висок и много слаб, почти съсухрен. Наметката му вечно се вееше на вятъра заедно със сребристобялата му коса, а брадата му стигаше до коленете. В очите му се четеше мъдрост. Цветът им беше почти сребрист като на косата му. Тези очи виждаха и разбираха всичко.

Той често я поглеждаше с неодобрение, но въпреки това Мелизанда го харесваше. От време на време я порицаваше и предупреждаваше да не върши глупости, но двамата често разговаряха за историята на Ейре, на Англия и дори за нейната родина. Разговаряха и за бъдещето. Мергуин ѝ напомняше за Регвалд и чрез него тя се чувстваше свързана с родината си. Единствен старият гадател не намираще приятелството ѝ с Грегъри за невинно.

— Отново повтарям, милейди — каза Мергуин твърдо, — той е тук.

Грегъри се намръщи и отмести поглед от внезапно пребледнялата Мелизанда към Мергуин. Извади краката си от водата и се усмихна любезно.

— Кои е тук?

— Конар Мак Олаф — избърза да отговори Мелизанда.

— Нейният съпруг — добави внимателно Мергуин и се поклони ниско на Грегъри.

Мелизанда махна с ръка и се опита да обясни.

— Всъщност не съпруг, а настойник.

— Братът на Ерик? — учуди се Грегъри.

Мелизанда бавно пое въздух, задържа го и после издиша.

— Няма от какво да се страхувам — каза тя, гледайки Мергуин.

— О, разбира се! — възкликна Мергуин с усмивка. — Милейди не се страхува от нищо, нали така?

Мелизанда стисна зъби, без да сваля очи от него.

— Точно така — увери го тя. Не, не се страхува, повтори си отново сама. Само беше силно разочарована и ядосана. Конар толкова решително се отърва от нея и я изпрати далеч от дома ѝ. И сега, когато най-после тя се радваше на малко свобода, той се появяваше отново. Е,

добре, тя не е вече дете. Той не може повече да ѝ заповядва. Тя ще се срещне с него, когато сама пожелае.

— Надявам се, че се прибирате в крепостта — предположи Мергуин притеснено. — Сигурен съм, че корабите вече са пристигнали и съпругът ти ще се зарадва, ако го посрещнеш.

— Не виждам защо трябва да бързам.

Грегъри стана, погледна я, но си личеше, че е учуден.

— Навярно...

— Навярно какво? — извика тя. — Мергуин, ако искаш можеш да отидеш и да го посрещнеш. Предай му поздравите ми, а аз ще се прибера след малко. Аз... — Тя замълча за миг и потръпна при мисълта, че пристигна тук под лъжлив предлог и че Конар е дошъл специално за нея.

Ако преди години я бе оставил у дома ѝ, както тя желаше, сега нямаше да се налага да я търси.

— Ще предам на Конар извиненията ти и ще му кажа, че скоро ще се присъединиш към него — каза Мергуин. — Много скоро!

— Аз не искам... — започна Мелизанда, но Мергуин си беше тръгнал. Тя разбра, че за него няма значение какво мисли тя. Той беше служил вярно на Ард-Рий, след това на дъщеря му и съпруга ѝ. Щеше да служи вярно и на Конар. Той очакваше Мелизанда да се вслуша в съвета му.

Въздъхна дълбоко, гледайки след отдалечаващия се старец. Обзе я безпокойство. Трябваше да го последва. Не! Тя няма да се върне в крепостта. Не иска да вижда Конар. И няма да се крие зад извиненията на гадателя.

С цялото си сърце съжали, че не успя да избяга от викинга през всичките тези години.

Никога не намери такава възможност. Искаше да се върне като господарка на земята си, при своето наследство.

Грегъри все още стоеше, бос и смешен, гледайки я покорно. Младото му лице беше хубаво и открито.

— Мелизанда, ти ми каза, че със съпруга ти почти не се познавате и че той не те иска. Сега мисля, че трябва да отидеш при него. Само ще влошиш положението си. Дължна си да си с него, нали си негова съпруга.

Тя се приближи към Грегъри, поклащайки отрицателно глава. Постава ръце на раменете му. Търсеше в него опора. Тя изпитваше топли приятелски чувства към този младеж.

— Може би не трябва да се връщам! — каза тя твърдо и с нотка на отчаяние.

— Но...

— Да, женена съм за него, но това беше единственият начин да спася крепостта си. Току-що бяха убили баща ми, враговете ни превземаха замъка. В последния момент пристигна Конар — силен и непобедим. Помощта му ни беше нужна, но веднага след женитбата се разделихме. Аз бях много млада. Никога не сме били наистина мъж и жена — сподели тя откровено. — Той ми е закрилник, нищо повече. Сега нещата се промениха. Аз съм достатъчно голяма, за да реша сама. Имам прекрасна земя, Грегъри. И тя е моя, не негова. Може би...

Младият благородник въздъхна измъчено. Тя видя страстта в очите му. Дали иска нея или богатото наследство, не й беше ясно, но мигът беше прекрасен. Земята миришеше упойващо на цветя и треви, ромоленето на потока сякаш възпяваше живота. Устните на Грегъри бяха толкова близо до нейните.

Мелизанда се наклони леко напред и, все още неуверено, какво прави и какво иска, докосна устните. Неговите бяха нежни и податливи. Тя не чувстваше никакво желание, само нежна топлина и все пак беше прекрасно. Внезапно той погали раменете й, бузата й, повдигна лицето й към себе си и отново я целуна.

И тогава тя чу името си и в миг се почувства заобиколена от ледена стена.

— Мелизанда!

Гласът беше строг и язвителен. Не трябваше да се обръща, за да почувства студенината на човека, който я зовеше. Обзе я ужас.

Едно беше да отиде при него, когато реши. Друго бе той да я завари в такова положение, когато дори не бе виновна за току-що случилото се.

Конар стоеше зад нея. Тя не се обърна.

Грегъри го гледаше. Полека се отдръпна от нея. Тя едва не падна. Видя широко отворените очи на младежа, изпълнени със страхопочитание и ужас. Слисана наблюдаваше как Грегъри коленичи на няколко стъпки от потока с ниско склонена глава.

— Милорд! Простете ми.

После бързо се изправи и най-сетне Мелизанда посмя да се обърне.

Там стоеше Конар.

Това я учуди. Очевидно, той не можеше да дочака тя да отиде при него — не ѝ се вярваше, след толкова много време. Викингът яздеше Тор и бе облечен с яркочервена мантия с емблемата на баща му, а дръжката на меча му беше украсена с келтските кръстове на Ейре. Стоеше мълчалив и застинал, втренчил в тях пронизващо сините си очи, изпълнени с огън и лед.

Не се страхувам от него, прошепна Мелизанда сама на себе си. Тя бе обидената и пренебрегнатата. Държаха я насила далеч от дома ѝ. Викингът си живееше както си иска, без дори да се сети за нея. Тя не му дължеше нищо. Реши, че сега е моментът да му поиска анулиране на брака.

Навлажни устни, ужасена от силната уплаха на Грегъри. Вярно, че Конар изглеждаше твърде заплашителен така на коня си, твърд и неумолим като излят от желязо. Тя преглътна с мъка, повтаряйки си, че никога повече няма да му се подчинява.

— Ето те и теб! — подхвърли небрежно тя, решена да го уязви. Не беше направила нищо лошо.

Конар подкара жребеца си към водата. Грегъри се опитваше да извади меча си от ножницата, но преди да успее, Конар беше насочил своя към ръката му.

— Хвърли го, момче.

— Не го наранявай! — помоли Мелизанда, но викингът я погледна строго и за неин ужас гласът ѝ замря в гърлото.

— Не, няма да го нараня. Не се бия с хлапаци.

Грегъри отново застана на колене и целуна ботушите на Конар:

— Благодаря ви, милорд. Аз...

— Грегъри! — възмути се Мелизанда от покорството му.

— Е, Грегъри. Тя мисли, че си готов да умреш за нея. Но аз не бих убил роднина на брат си заради глупостта на една жена. Прибирай се в крепостта, момче. Веднага!

— Милорд! — Грегъри чевръсто се изправи.

Мелизанда видя колко бързо може да бяга той. Изхвърча като стрела към коня си, скочи отгоре му и бързо изчезна от погледа ѝ.

Тя остана сама с Конар, своя съпруг, този непознат, който ѝ налагаше волята си.

Той я гледаше твърдо и изпитателно. Потта, която се стичаше преди малко на тънка струйка по гърба ѝ, сега потече като река. Тя не помръдна и само го гледаше със същия студен поглед, който бе втренчил той в нея. И двамата мълчаха. Мелизанда чуваше ромона на водата, шепота на листата и тревите. Тук беше толкова красиво. Във въздуха цареше сладко спокойствие. Малки камъчета преграждаха пътя на водата. Една птичка запя наблизо, ала Конар продължаваше да мълчи.

— Е? — отрони се най-последно от устата му.

Мелизанда се опря на едно дърво и се опита да спре треперенето си.

— Какво, милорд?

Той слезе от коня. Приблужи се към нея и тя осъзна, че няма накъде да бяга. Подпряна на дървото, не можеше да отстъпи нито крачка назад.

— Нима не знаеш колко ми е неприятно, че си избягала чак в Англия, за да не ме срещнеш. И сега, вместо да ме посрещнеш като всички останали и да се опиташ да ме омилостивиш, тебе те няма.

Мелизанда забеляза как пулсират вените на шията му. Да, тя е глупачка. Досега нищо не бе постигнала, предизвиквайки го.

Но преди беше още дете. Сега не можеше да позволи да ѝ заповядва.

— Милорд, надявам се да ми простите — отговори тя спокойно с високо вдигната брадичка, — но не можех да се подчиня на заповедите ви. Преди години вие ме изпратихте тук, увита в чаршаф. Затова не повярвах, че искате да ме видите.

— Повярвай ми — промълви той заплашително, — бих искал да те видя вързана в чаршаф и сега.

Мечът му проблесна светкавично и се насочи към гърлото ѝ.

— Всеки мъж би се почувствал оскърбен от поведението ти. Ти не само ме предизвикваш, но се опитваш пред очите ми да съблазниш едно бедно момче в гората.

Мелизанда спря да диша, чудейки се дали не е отишла твърде далеч и дали той няма да я промуши. Най-последно пое бързо въздух, търсейки да открие в очите му някакво чувство. Беше го засегнала.

Тя допря пръст до меча и го отдалечи от себе си.

— Значи много мъже биха се оскърбили? А ти не ме ли обиждаше толкова пъти? Сега се учудваш, че не се хвърлям в краката ти за прошка? Не ти е приятно, че семейството ти ме харесва и твоите близки са ми приятели? Трябва да моля за прошка, защото не треперя от страх. От какво да се страхувам? Как ще ми отмъстиш? Ще ми откраднеш земята и всичко, което притежавам? Ти вече си го сторил.

— Внимавай, Мелизанда!

— Е, добре. Но ако ми прережеш гърлото, няма да ти е от полза. Умра ли, наследството ми ще отиде у най-близкия роднина на баща ми. Той прибра меча си и продължи да я гледа студено.

— Не мога да повярвам, Мелизанда. Времето не е променило лошите ти маниери.

Искаше ѝ се да не е притисната между дървото и него. Близостта му спираше дъха ѝ. Обземаха я същите противоречиви чувства, както през нощта, когато се срещнаха за последен път. Той я вълнуваше и плашеше едновременно.

Опита се да се измъкне. Повдигна вежди.

— Ти ме остави на грижите на семейството си, докато порасна. Е, сега вече съм голяма.

— Да, наистина. Жалко, че не бях тук да се порадвам сам на израстването ти!

Ръцете му се опряха в дървото зад нея. Тя усети, че краката ѝ се подкосяват. Опита се да се освободи.

— Всички те чакат в крепостта.

— Не е вярно — каза той. Приблужи се още една крачка. Премести ръката си по-близо до главата ѝ. Мелизанда откри, че иска единствено да избяга. Желанието ѝ, да го победи се изпари, но успя да се овладее и да срещне очите му. — Мисля, че мястото ми е до теб. Ти си моя жена. Запомни това, Мелизанда. Така и ще бъде отсега нататък.

Тя овлажни устните си и отклони поглед, усетила отново вълните на възбудата по гърба си.

— Но това е само един формален брак. Той не значи нищо.

— Напротив, значи всичко. Много скоро ще го научиш.

— Е, да, за тебе той е твърде важен. Крепостта...

— Ти си само едно глупаче, любов моя. Съобразих се с чувствата ти. Това, че не ме харесваш...

— Да не ви харесвам, милорд? Колко меко казано! Аз ви мразя — заяви тя студено.

— Прости ми, Мелизанда, че не разбрах дълбочината на чувствата ти. Искам само да знаеш, че единственото, което спаси това момче одева, бе младостта му. Едва удържах мечата си.

Страстта и гневът му я уплашиха, не толкова за себе си, колкото за Грегъри. Тя искаше приятелят ѝ да я защити от Конар, но сега се страхуваше. Съпругът ѝ беше по-възрастен, по-твърд и с голям опит. Той беше смел воин, обигран в безброй битки — твърд като желязо и много ловък.

— Нищо не се е случило между нас с Грегъри! — прошепна тя сърдито. Искеше ѝ се да му изкрещи. Изведнъж ѝ хрумна изход. — Ако наистина си толкова загрижен за мен, моля те да анулираме брака си. Бъди сигурен, че...

— Значи нищо не се е случило? — запита той намръщен.

— Нищо! Ако поискаш, Грегъри ще се закълне пред бога. Той е християнин и благородник.

— Моите поздравления! Виждам, че това момче притежава всички качества, които ми липсват!

Не ѝ хареса студенината в гласа му. Личеше, че е вбесен.

— Ако не ми вярваш, говори с него.

— Нямам намерение да говоря с бедното влюбено хлапе.

— Ако имаш някакви съмнения...

— И да имам съмнения, сам ще ги разсея, скъпа.

Боже, той вече почти я докосваше. Сега ѝ се искаше да беше останала в къщата на Ерик, заедно със семейството му, за да се срещнат сред много хора. От тялото му се излъчваше жизненост и топлина. Усещаше дъха му, виждаше яростта в очите му...

Имаше и някакво напрежение в самия него. Стоеше почти неподвижно. Не я докосваше, не посягаше към гърлото ѝ, не я заплашваше и не я удряше. Тя го гледаше в очите и чувстваше взаимното привличане и същевременно яростта му.

Гръбнакът ѝ се вдърви и не можеше да проговори.

— Значи бракът ни бил само формален, така ли? — Гласът му звучеше меко. Чак сега Мелизанда осъзна, че Конар я е чул да казва на Грегъри, че изобщо не се смята свързана с него. В този момент единствено дървото я спаси да не падне. Не можеше повече да издържа

на близостта му. Присъствието му я възбуждаше. Искаше ѝ се да крещи, дори да го удари.

— Не е възпитано да се подслушват чужди разговори.

— Бракът е недействителен и аз съм само твой настойник, така ли?

Тя се изчерви.

— Не трябваше да подслушваш.

Мелизанда пое дъх, търсейки накъде да избяга. Възпря я мисълта, че при първото ѝ движение той щеше да я хване, а тя се страхуваше от допира му.

— Казах само онова, което мисля — побърза да заяви тя. — Земята е моя. През всичките тези години ти ми показва, че не ме харесваш. Ако и двамата сме съгласни, лесно можем да анулираме брака. Тогава ще си свободен и ще можеш...

— Да. Земята е твоя. Аз рискувах живота си за нея, но тя е твоя.

— Наследството...

— Спри!

— Проклет да си...

— Спри!

Той бе просто един тиранин. Осъждаше я за една безобидна среща с Грегъри, докато сам имаше много любовници, да не говорим за Брена. Изведнъж тя постъпи по най-глупавия възможен начин — замахна с ръка и го удари по бузата.

— Пусни ме! — извика тя, когато той хвана ръката ѝ. Отблъсна се от дървото и се опита да се освободи. Ноктите ѝ се впиха в дланта му, но той сякаш не усети нищо. Гледаше я твърдо и студено.

— Дадох ти достатъчно време да се налудуваш, Мелизанда — промълви със суров и дрезгав глас. — Дадох ти време да пораснеш. Да поживееш. Толкова често ми казваха, че си вече жена, но аз ти давах още време. Е, сега, любов моя, времето за игра свърши. Ти искаш да си свободна и това твое желание ще бъде изпълнено.

Тя успя да освободи ръката си.

— Аз искам да се върна в моя свят, в моя дом, при моята земя, но без теб!

— Домът и земята вървят заедно с мен, защото съм твой съпруг, Мелизанда.

— Аз ще успея да получа анулиране на брака, независимо дали искаш или не.

За момент настъпи тишина. Конар беше стиснал устни, очите му бяха като от лед.

Вдигна крак и стъпи на един камък. Мелизанда не знаеше какъв дявол се е вселил в нея, но усещаше, че неговото присъствие я кара да се държи така глупаво и безразсъдно. Тя се хвърли отгоре му и успя да го събори. Това я изпълни с ликуване. Великият принц Конар — повален в потока с изкаляна мантия. Тя се обърна, готова да избяга, но усети пръстите му да се впиват в края на синята ѝ памучна туника, която носеше върху роклята си.

— Пусни ме! — извика Мелизанда, дърпайки туниката.

— Никога няма да те пусна — отвърна той.

След миг тя се намери във водата заедно с него. Дъхът ѝ секна в прегръдката му. В следващия момент скочи на крака и отново хукна.

Затича през потока запъхтяна, молейки се да успее да му избяга. Трябваше да намери някакво убежище, където да успокои сърцето и духът си.

Удари си крака в един речен камък и се забави за момент. Помисли, че той я догонва, обърна се, но зад нея нямаше никой. Заобикаляше я само гъста зелена гора. Тук-там между клоните проникваха слънчеви лъчи. Мелизанда присви очи, опитвайки се да го съзре сред дърветата, след това се обърна и продължи да бяга.

Изведнъж го видя. Той беше пред нея. Изпреварил я беше на гърба на Тор. Мелизанда простена и се втурна обратно. Бойният жребец продължи по реката, за да ѝ отреже пътя. Тя отново промени посоката и той пак се оказа пред нея.

— Какво виждат очите ми! Великият Господар на вълците се нуждае от кон, за да хване собствената си жена?

— Запомни, скъпа, аз използвам всички средства, за да получа своето. И отново ти напомням, че никога няма да те пусна да си отидеш.

Той скочи от коня, под ботушите му шуртеше вода. Мелизанда успя да се отдръпне, но се удари в един камък и политна към водата. Конар я сграбчи точно преди да се удари и я изнесе от потока. Тя цялата трепереше от студената вода и от допира на ръцете му.

Той я остави на земята и се надвеси над нея.

— Пусни ме да си вървя — прошепна Мелизанда.

— Казах вече, че никога няма да те пусна.

Тя се опита да го спре, като опря ръце в гърдите му, но беше твърде късно. Взря се в тези дълбоки сини очи, търсейки истината. Прехапа устни, когато той се наведе още повече над нея, повдигна ръцете ѝ и ги прикова високо над главата.

Почувствала бе същия студ при първата им среща. Сега усети всички огньовете на ада в себе си. Дишаше учестено, сърцето ѝ биеше лудо. Въпреки вътрешния огън, трепереше. Погледна тези изсечени викингски черти на лицето му, особените очи, релефните мускули на ръцете.

Мислеше, че винаги го е мразила. За свое учудване разбра, че не е точно така. Негодуваше срещу онова, което беше направил с нея. Той я провокираше и тя изпитваше нужда да го предизвиква.

Сега, когато той беше отгоре ѝ, тя се уплаши, но не както друг път. Всъщност не се страхуваше от него, страхуваше се от себе си, от начина, по който той я караше да се чувства. Тя разтърси глава.

— Най-умното е да анулираме този брак. Ти винаги си държал повече на собствената си страна и винаги първата ти мисъл е за нея. Има толкова други неща, които желаяш — успя да изрече Мелизанда.

— Не желая нищо друго, освен теб — възрази той.

— Време е да се връщаме. — Мелизанда за последен път се опита да се измъкне. — Всички ни чакат. Не са те виждали толкова време.

— Чак сега ли се сети, че трябва да се прибереш в крепостта?

— Моля те, ако...

— Твърде късно е да се молиш. — Промърмори той и сините му очи проникнаха в сърцето ѝ и в душата ѝ. — Страхувам се, че за анулиране на брака ни и дума не може да става.

Сега тя го разбра съвсем ясно.

— Не! — опита се да го отблъсне. Думите ѝ замряха в целувката му.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато тръгна да търси Мелизанда, Конар бе твърдо решен да я накаже.

Тя не го посрещна заедно с всички останали и първото му желание беше като я намери, силно да я дръпне за косата. Искаше да ѝ причини болка.

След като я видя обаче, бързо промени намерението си.

По време на дългата им раздяла тя коренно се беше променила. При последната им среща приличаше на ранно напълна роза и всички се досещаха, че ще се превърне в хубавица. Но промяната беше невероятна. Сега Мелизанда беше висока, стройна и грациозна жена. Заоблените ѝ форми внушаваха съдържана чувственост. Детските бузи вече ги нямаше. Под дългите гъсти мигли светеха най-красивите виолетови очи, които Конар бе виждал. Мелизанда нямаше равна по хубост. И беше негова съпруга.

Това момиче беше невероятно. Не само го предизвикваше, но искаше и да го победи. Високо вдигнала брадичка, с блеснали очи, вперени в неговите, тя бе убедена, че няма никаква вина към него.

Поиска да се анулира брака им.

Конар разбра, че трябва да я притежава. Сега! Това беше единственият начин да ѝ докаже, че бракът им е действителен. Ожени се за нея и зае мястото на граф Манон. Земята бе негова, крепостта — също, сега беше ред на Мелизанда. Съдбите им бяха свързани.

Той я желаше с неизпитвана досега страст. Тя лежеше под него, студена и мокра — плътта ѝ като мрамор, устните ѝ като рози. Той целуна тези устни.

— Моля те! — прошепна тя. — Разполагаме с толкова много време. Та аз дори не те познавам. Не съм свикнала...

— Да се целуваш? — попита нежно той, отново докосвайки устните ѝ. — Със саксонца, изглеждаше доста уверена.

Мелизанда се опита да се отдръпне, но гърдите му я притиснаха.

— Нямах никакво право...

— Наистина ли?

Срещна искрящите виолетови очи.

— Толкова години ме пренебрегваш и се забавляваш с други жени.

— Съжалявам, че съм те пренебрегвал. С това вече е свършено.

Устата му отново докосна нейната, ръката му я погали по бузата. След това се спусна по съблазнителните извивки, чувствайки мекотата на плътта ѝ. Тя го отблъсна с ръце. Извиваше се и се дърпаше, но той не отстъпи нито инч. От нея се разнасяше дъх на хубаво вино и прясна трева. Той я целуна по-дълго, жаден, възбуден, търсец езика ѝ. Сърцето му биеше лудо. От гърлото ѝ се откъсна стенание и той освободи устните ѝ, очарован от влажната им сладост. Устата ѝ остана леко отворена, а в очите ѝ се бореха проклятие и копнеж.

— Нима искаш това тук, в гората?

— Обичам поточета и дървета. Люлеенето на клоните, приятният полъх на вятъра. А мисля, че това е любимото ти кътче за срещи с мъж.

Мелизанда поклати отрицателно глава.

— Беше просто изблик на сърдечност...

— Аз също обичам сърдечността, милейди — увери я той с твърд глас.

— Един жест на приятелство...

— Аз също чакам такъв жест.

— Беше само приятелска целувка...

— Дори не беше целувка — изсмя се Конар подигравателно.

— С теб е друго — извика Мелизанда.

— Така е — промърмори той. — И вярвам, че ти оценяваш разликата.

— Но мечът ти ще ръждяса в тази вода!

— Скоро ще го прибера в ножницата.

Мелизанда пребледня. Това доказа на Конар нейната невинност.

— След толкова много време! — прошепна тя, усетила колебанието му. — Не тук, не сега, не по този начин!

За първи път в очите ѝ имаше само молба. Това трогна дълбоко сърцето му и той усети студената вода, която просмукваше дрехите им.

— Ако не сега...?

— Моля те!

Той поклати бавно глава, чудейки се какво иска да спечели Мелизанда с отлагането.

— Какво ще получа в замяна? — попита той меко. — Ти просто искаш да ми избягаш, Мелизанда.

— Ще бъда готова довечера — обеща тя. — Всичко ще бъде както пожелаеш.

— Защо искаш да спечелиш време?

Страстен пламък блесна в очите ѝ, когато му напомни:

— Чакала съм години, милорд, не виждам какво значение имат няколко часа.

— Мелизанда, за мен е от значение. Чудя се само дали наистина трябва. Може би ще си намериш друг млад нехранимайко и ще тръгнеш с него.

— Как смееш... — започна тя ядосана, но замълча като се сети в какво положение я бе заварил. — Не е имало никой друг.

— Е, тук са моите братя.

— Те са твоя плът и кръв — промърмори тя тъжно.

— Струва ми се — каза той, — че ще умра, ако сега те пусна. — В гласа му звучеше присмех над самия себе си.

— Толкова пъти си ме изоставял без никакво съжаление.

— Да, но сега всичко е различно. Ти си се променила.

— Ще се опитам да не те разочаровам — побърза да обещае тя, опитвайки се да се измъкне. Усети поредната си победа.

Това няма да ѝ се отдаде толкова лесно, реши Конар. Надвеси се отново над нея.

— Искам жена ми да ме желае, любов моя — заяви ѝ той. — Да е изкъпана, благоуханна и тръпнеща от страст.

Тя замълча, чакайки да я освободи от прегръдката си.

— Обещай ми, Мелизанда.

— Да, обещавам.

Конар знаеше, че нещо в него ще умре, ако сега я пусне, но стисна зъби и потисна желанието си. Тя му обеща...

Какво ли щеше да стане? Дали го очаква върховна наслада или измама?

Той скочи и ѝ подаде ръка.

— Мисля, че е по-добре да яздим заедно, твоят кон ще ни следва.

Мелизанда винаги се противопоставяше на всяко негово предложение, но този път замълча и той усети, че тя цялата трепери от студ. Потеглиха нагоре по потока. Намериха коня ѝ, той хвана юздата и го поведе с тях към крепостта.

Мелизанда мълчеше, опитвайки се да не се допира много-много до него. Когато стигнаха крепостта, влязоха през портите и спряха пред замъка. Тя го попита с подозрение:

— Какво те накара да дойдеш?

Конар не отговори и тя се обърна да го погледне в очите.

— Ще ти кажа довечера, скъпа — обеща той.

Тя се опита да скочи от коня сама, но Конар я задържа. Слезе пръв и ѝ подаде ръка.

— Мога и сама!

— Моля те, Мелизанда. Нека не се караме.

Тя го погледна, поклати глава и очите ѝ заблестяха.

— Искаш мир, така ли? Не, не съм съгласна. Твърде дълго ме пренебрегваше и обиждаше.

Конар нежно се усмихна. Хвана я през кръста, притисна мокрото ѝ тяло към себе си и я повдигна над земята. Без да иска, тя постави ръце на мокрите му рамене, за да се задържи.

— Повече няма да те пренебрегвам — обеща ѝ той. — Но ако не ме слушаш, ще си получиш наказанието.

— Конар! — повика го брат му Ерик. Конар остави Мелизанда на земята.

Тя рязко се обърна и кичури мокра коса го удариха през лицето.

Той избърса мокрите си бузи и я привлече отново към себе си. Ерик се намръщи.

— Виждам, че си намерил жена си, но какво става? Добре ли сте?

Въпросът беше логичен, тъй като и двамата бяха мокри до кости.

Конар се усмихна, повдигна кичур от черната коса на Мелизанда и я погали нежно с пръсти.

— Наистина, Ерик. Чувстваме се отлично. Срещата ни беше толкова бурна, че паднахме в потока.

Мелизанда потръпна при допира му, изопната като струна, но не отрече казаното от него. Той усети, че ѝ е студено и я подкани да влезе в къщата да се стопли.

Мелизанда изтича покрай двамата и Ерик постави ръка на рамото на брат си.

— Ела да опитаме виното, което ми донесе.

— Съжالياвам, но целият съм мокър...

— Тогава ще наредя да ни поднесат виното в покоите ти.

Влязоха заедно в залата. Рианон подреждаше масата и ги погледна учудено. Ерик ѝ обясни как Конар и жена му паднали в потока.

— Да — каза Рианон, — изпратих жена ти да си вземе вана. — Тя се подвоуми за момент, поглеждайки с любопитство към Конар. — Тя е в най-отдалечената стая, вляво от стълбите. Твоите вещи са в съседната стая. Под гоблена на стената има тайна врата. Това устройва ли те?

Конар я прегърна през раменете и я целуна по бузата, като внимаваше да не измокри синята ѝ рокля.

— Чудесно — увери я той.

— Вече приготвят топла вода и за тебе.

— А също и... — започна Ерик.

— ... и вино, господарю мой — допълни Рианон досетливо.

— Благодаря ти, любима — каза Ерик. Той я привлече към себе си и я целуна нежно. Конар ги наблюдаваше с мъка в сърцето и за първи път усети, че завижда на брат си. Не точно защото е дошъл тук и се е установил здраво на тази земя, а защото го е сторил... и е щастлив. Беше васал на велик крал, управляваше добре домакинството си и имаше красива жена, която го обичаше. Синът му беше вече голям и силен, дъщеря му — още бебе. От домашното огнище струеше топлина и от всяко ъгълче извираше смях и радост.

Конар осъзна, че досега не е търсил топлина. Дори не знаеше, че я желае. Беше твърде зает да се бие в Ейре, след това у дома, за да запази земята си. Земята на Мелизанда. Сега Мелизанда го обвиняваше, че я е пренебрегнал, но нима имаше друг избор? Когато се запознаха, тя беше дете. Трябваше да ѝ даде време да порасне.

Той благодари на Ерик за грижите и избърза пред брат си нагоре по стълбите. Когато се качиха в стаята, Конар завари слугите да наливат гореща вода в дървената вана. Той бързо съблече мокрите си дрехи и с въздишка на удоволствие се потопи в коритото. Ерик му подаде чаша с вино и Конар се усмихна.

— Ти си избра чудесна жена, Ерик. Достойна вълчица.

Ерик се намръщи, но след това прие шегата и се засмя.

— Така е, братко. — Той седна в креслото до камината и вдигна краката си на малкото столче пред нея, после вдигна чашата си.

— За твое здраве, братко.

— И за твоето също — отвърна Конар и замълча. — Като си помисля, трудно бих могъл да променя нещо в миналото си и все пак остава някаква празнота.

Ерик вдигна ръка, облегна се удобно и отвърна:

— Не разбирам от какво не си доволен. Вече ти викат Френския вълк, великия спасител. Ти спечели славата си, биейки се с баща ни за чичо Нийл. Победи датчаните още в първата битка и те все още говорят за подвига ти.

Конар се облегна назад и потопи главата си във водата. После изчака водата да се стече по лицето му.

— Да завладееш земя е по-лесно, отколкото да я задържиш — каза той уморено. Забарабани с пръсти върху ваната и погледна към Ерик. — От първия ден, когато стъпих на френския бряг и победих датчаните, чувам слухове за огромна датска армия, която иска да превземе Франция и да стигне до Париж.

— Аз също чух нещо такова — каза му Ерик. — Алфред отблъсна датчаните тук на юг и те се насочиха към френския бряг. Френските благородници са твърде разпокъсани след разделянето на земята между Лотар и братята му, наследниците на Шарлеман. Властта е в ръцете на владетели като теб.

Конар сбърчи чело и въздъхна.

— Сигурно. Аз сключих съюз с граф Одо и вярвам, че заедно можем да защитим земите си. Но имам и врагове.

— Да, знам, Жофроа, синът на Жерар.

Конар отново се намръщи.

— Какво си чул?

— Разни певци, свирачи, фокусници — цялата пътуваща измет говори, братко. Да не споменавам и голямото ни приказливо семейство. Чухме дори една поема за това как си спасил жена си от ръцете на един злодей.

— Хм. За това ли се разказва в поемата?

— Да — отговори Ерик, изправяйки се да долее чашата на брат си. — Това е основното. Но чух Мелизанда да влага друг смисъл в нея — че е сменила един дявол с друг.

Конар се вгледа в Ерик, за да разбере дали брат му не се шегува. С мъка овладя гнева си. Първият му импулс беше да изскочи от водата и да се хвърли към Ерик — както се биеха като деца. Но вече не бяха малки.

Разбираше, че брат му го предизвиква към откровеност. Затова се облегна удобно във ваната и покри очи с кърпата за баня.

— Доколкото си спомням — промърмори Конар дълбокомислено, — когато се запознахте, жена ти не беше влюбена в теб. Дори — ако паметта не ме лъже — говореше се, че веднъж те е пронизала със стрела!

Усети ръката на Ерик да го притиска към дъното на ваната. Сам се потопи дълбоко и когато се изправи, хвърли кърпата към брат си, като намокри ризата му.

— Това е неудобството на голямото семейство — промърмори Ерик.

Конар се намръщи и после продължи мислите си:

— Мелизанда смята, че съм жесток с нея.

— Трудно е да се разбере какво мисли. Тя е внимателна и учтива, но се държи на разстояние от мен. Предпочита да е с Рианон и Дария — и с Брайс. Обича да си играе с децата и това ѝ е приятно. Но мисля, че въпреки близостта си с Дария и Рианон, тя не споделя и с тях. — Той се размърда. — Все пак Дария ти е сестра, твоя кръв. Всички виждат, че сме задружно семейство и жена ти не е глупачка да издаде мислите си пред някой от нас. Всъщност тя е прекалено умна млада жена и притежава много дарби. Видях как Брайс я учеше да се бие с меч, но всъщност учителят беше тя, уверявам те.

Конар поклати глава раздражен.

— В деня, когато я срещнах, носеше позлатена ризница и предвождаше войниците си. Падна право в ръцете на врага. Сега надявам се разбираш, защо исках да я държа на безопасно място.

Конар хвърли изпитателен поглед към Ерик.

— Тя се учи и на други неща, не само да върти меча. Край потока я заварих как се опитва да прелъсти Грегъри.

— Грегъри?

— Учеше го на любовни игри.

— Грегъри? — повтори учудено Ерик.

— Не се безпокой. Сигурен съм, че се опитваше да го накара да я отърве от мен. От негова страна нямаше нищо. Той дори ми се извини. Но той е само момче...

— Да — въздъхна Ерик. — Но на неговите години и ти, и аз вече се сражавахме с баща ни. Татко знаеше какви трудности ни очакват и ни подготви за тях. Сега Алфред знае много неща. Той се би достойно и постигна победа. Прекарва много време с математици и други учени. Мисля, че идеята Грегъри да стане свещеник е негова, макар че съм сигурен, че ще остави момчето само да реши. Все пак те моля за извинение, Конар, защото това е станало в дома ми.

— По нейно желание, Ерик. Мелизанда дойде тук въпреки волята ми и повярвай, познавам я по-добре отколкото можеш да си представиш. Ти нямаш никаква вина, братко. — Конар се поколеба за момент. — Още веднъж се уверих, че Мелизанда ме смята за чудовище. За нея аз съм викинг, а всички викинги са злодеи. Знай, че никога не съм се държал грубо, въпреки че тя много пъти ме е предизвиквала. Нещата са толкова сложни. Жерар уби баща ѝ, въпреки че му бе роднина. Виждам, че синът му се стреми да завладее земята му и Мелизанда.

— Сигурен съм, че църквата никога не би подкрепила един брак между Мелизанда и Жофроа, дори тя да беше свободна.

Конар поклати глава:

— Не съм сигурен, че разбираш ситуацията. В Ирландия има много крале, но те се подчиняват на Ард-Рий. Тук Алфред се би дълго и не му беше лесно. Той се бори не само за власт, но и да създаде закони. Докато във Франция, както казваш, земите са разпокъсани и кралската власт е слаба. Бароните укрепват замъците си, за да се предпазят от нападения, но издържат само най-силните.

— Такъв е светът, братко — съгласи се Ерик.

— Но Жофроа иска да отвлече собствената ми жена! Той я иска за себе си. И съм сигурен, че ако за него е по-изгодно тя да е мъртва, той няма да се поколебае да ѝ пререже гърлото.

— Не вярвам, че може да го направи!

— Не мога да се закълна, че съм прав, но знам, че той би я хванал при първа възможност.

— Но няма другите барони ще допуснат това?

Конар бавно поклати глава.

— Затова съм дошъл. Трябва да отидем заедно на гости на граф Одо в Руан. Там ще подновим сватбения си обет пред избрани гости. Одо вярва, че това ще укрепи властта ми над Мелизанда и земята ѝ. Тя е наследницата — призна Конар огорчено.

— Наследница — съгласи се Ерик, — но ти плати достатъчно за правото си да притежаваш тази земя. А и забравяш още нещо.

Конар го погледна въпросително.

— Ти самият си велик принц, внук си на великия Ард-Рий от Ирландия и син на краля на Дъблин.

— И какво от това? — попита Конар.

— Ако датчаните те нападнат, братко, трябва само да ни повикаш и всички ще ти се притечем на помощ.

Конар се усмихна и се облегна удобно. Погледна брат си.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Сега разбирам, че няма да останеш дълго тук.

Конар кимна.

— Мисля, че е крайно време двамата с Мелизанда да поемем грижата за крепостта. Колкото по-бързо нашият брак бъде одобрен от свещениците, толкова по-лесно ще ни бъде. Знам, че ни очакват големи преめждия. Жофроа се съюзява с датчаните. Не мога да го оставя да се домогва до Мелизанда и това да подхранва амбициите му. Мелизанда трябва да бъде моя.

— Прав си — отвърна Ерик. — Тогава трябва веднага да отплаваш с отлива. Може ли да те посъветвам нещо? Ако ти се роди наследник, това решава напълно въпроса със земята.

— Знам това, братко.

— Доста се забави обаче.

— Повярвай ми, няма да отлагам повече този въпрос.

— Добре тогава — продължи Ерик, крачейки из стаята, — ако през нощта чуем викове, ще успокоя жена си, че не прерязваш гърлото на Мелизанда.

Конар изръмжа.

— Ако искаш да ме тормозиш...

— Отивам си, Конар. Ще ви чакаме в залата, когато сте готови. Побързайте, обядът е сервиран. Надявам се да се позабавляваме.

Ерик напусна стаята с весела усмивка. Конар се загледа в гоблена, под който се намираше тайната врата.

Чудеше се дали Мелизанда знае за нея. Сигурен беше, че не.

Голямо изкушение бе да провери веднага, както си беше мокър от банята, но беше чакал толкова дълго, че сега не си струваше да разваля нещата с нетърпението си. Той беше получил обещание и очакваше Мелизанда да го изпълни.

Конар сложи както обикновено риза и туника и препаса меча на кръста си.

Когато слезе в залата, завари там семейството си — Брайс, Брайън и Ерик. Всички бяха празнично облечени. Сестра му Дария, малко по-ниска от Мелизанда, но елегантна и с горда осанка, беше облечена в рокля и мантия в златистожълто. Сините ѝ очи контрастираха прекрасно с одеждите. Тя си приказваше с Брайън и Брайс и Конар забеляза колко са хубави всички. Брайън и Брайс бяха тъмни като майка им, Ерик и Дария — руси като баща им. Бяха задружно семейство, може би защото се различаваха от всички със своя смесен произход.

До огъня Брена и Мергуин бяха потънали в сериозен разговор. Те отдавна не се бяха виждали и имаха да обсъждат много неща.

Конар си помисли, че може би точно сега проникват в неговото бъдеще.

Свен дойде при него, размениха шеги с Брайс и Брайън. Рианон стана, за да го посрещне, целуна го по бузата и отново го поздрави с добре дошъл. След това го хвана под ръка и му каза:

— Сложила съм те до себе си, скъпи пътешественико. Мелизанда е от другата ти страна, а до нея Брайс.

Конар се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— А къде е любимата ми?

— Мисля, че всеки момент ще дойде — сви вежди Рианон. Но Мелизанда не слизаше. Рианон забави поднасянето на обяда и след това изпрати една слугиня да я потърси.

— Лейди Мелизанда моли да започнете без нея — каза момичето, когато се върна. — Тя не се чувства добре и ще си легне.

Настъпи неочаквана тишина. Всички погледи бяха приковани в Конар.

— Не мисля, че Мелизанда наистина иска да пропусне обяда — каза той с ведра усмивка и се поклони на Рианон. — Извинете, трябва да проверя как е и дали няма нужда от помощ.

Взе стълбите на един дъх. Когато стигна до вратата ѝ, помисли да я избие с един удар на рамото си, но се въздържа и помоли Мелизанда да отвори.

— Не мога да стана, лошо ми е.

Конар се замисли за миг. Не искаше да разбие вратата в дома на брат си. Ако си беше у дома, не би се поколебал.

Не искаше да се връща в гостната без нея. Отиде в стаята си и бързо намери тайната врата, за която му спомена Рианон. Наведе се и тихо я отвори.

Отначало Мелизанда не го забеляза. Тя седеше в края на леглото, облечена в сребриста мантия върху синя рокля, и реши дълга си коса. Гледаше вратата в тревожно очакване какво ще направи той.

Конар се изправи със скръстени на гърдите ръце и я загледа. След миг тя се изправи и прекоси стаята. Приблужи един от прозорците и погледна надолу към двора. Слънчевите лъчи запалиха синкав огън в косата ѝ и хвърлиха чудни сенки върху лицето ѝ. Конар почувства как в тялото му да се надига неописуемото желание, което изпита днес край водата. Нещо в нея привличаше и предизвикваше мъжете, някаква вълнуваща чувственост.

Тя беше негова жена.

Настроена е враждебно и то повече от всякога, помисли си Конар. И въобще не смяташе да изпълни обещанието си за тази вечер. Страните ѝ бяха бледи просто от страх.

Мелизанда се обърна и го видя. Понечи да извика, изглеждаше съвсем объркана.

— Какво ти е, мила? — промълви Конар.

Тя се изчерви.

— Сигурно е от студената вода, съжалявам. Прости ми отсъствието тази вечер...

— Разбира се. — Той се приближи до нея и докосна бузите ѝ. — Да, любов моя, благодаря на бога, че нямаш треска. Но нека ти помогна да се съблечеш. Ще изпратя да съобщят долу в залата, че ще остана при теб.

— Не! Няма нужда! Иди при семейството си, толкова отдавна не сте се виждали...

— И да те пренебрегна сега, когато си болна?

— Ти ме пренебрегваш толкова години! — възнегодува тя незабавно, забравяйки, че се преструва на болна.

Конар се усмихна.

— Е, добре, жено, виждам, че се чувстваш добре. Имаш две възможности. Или слизаме на обяда с останалите, или веднага се събличаш и си лягаме заедно. Аз предпочитам втория вариант.

— Ти си непоносим! Нима се съмняваш в думите ми?

— Да, така е!

— Казвам ти, че не се чувствам добре...

— Сигурен съм, че казваш истината. Присъствието ми тук ти причинява главоболие. Но ти обещавам, че ще се погрижа за това по-късно. Какво избираш, Мелизанда?

Тя профуча покрай него и на вратата видя, че резето, което беше спуснала, е непокътнато. Изглежда го въпросително.

— Разбира се, скъпа, има врата между двете стаи. Това е къщата на брат ми, нали помниш?

Мелизанда отвори вратата.

— Почакай малко, скъпа! — повика я той.

Тя се спря и се обърна към него.

Конар се приближи и повдигна брадичката ѝ. Тя искаше да го отблъсне, но се въздържа, кипейки от гняв.

— Какво искаш?

— Даде ми дума, жено, че тази вечер ще изпълниш брачните си задълженията. Ти обеща, Мелизанда.

— Не се чувствам добре — настоя тя.

— Ще изпълниш обещанието си дори и мъртва.

Тя повдигна по-високо брадичка, за да се освободи, очите ѝ блестяха от гняв.

— Толкова си груб — прошепна тя възмутено. — Държиш се като...

— Като викинг?

Мелизанда замълча.

— Сега се държа просто като съпруг — ни повече, ни по-малко.

— Ще видим! — изсъска тя.

Той се засмя, но без радост, отвори вратата и ѝ се поклони ниско.
— Нека бъде както бог пожелае. Но независимо от всичко ти ще изпълниш обещанието си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Конар успя да настигне Мелизанда преди стълбището. Хвана я за лакътя.

— Милейди, хайде да влезем заедно.

Мелизанда наведе леко глава и гъстите ѝ тъмни мигли скриха очите ѝ. Не се противопостави, макар че това явно ѝ струва много усилия. Опита се да го предизвика с мек и подигравателен тон:

— Нима трябва да се правим на влюбена двойка? Всички знаят, че едва се познаваме.

— Всички знаят, че нещата са се променили — възрази Конар. — Брат ми ме увери, че ще се радва да чуе нощните ни страсти.

Мелизанда се изчерви и отново притвори очи.

— Нима обсъждаш всичките ни проблеми със семейството си?

— Ти си тази, която ме уверява, че сме просто двама непознати — продължи той и се усмихна. Погледите им отново се срещнаха. — Моля те да се държиш прилично — предупреди я той, когато стигнаха до голямата зала, където ги очакваше цялото семейство.

— Мелизанда? — Рианон бързо стана и ги посрещна загрижена. — Сигурна ли си, че се чувстваш по-добре? — Тя докосна с ръка челото ѝ. — Да нямаш треска?

— Приключението край потока ѝ се е отразило зле — вместо нея се обади Конар, — но тя реши да обядва с нас.

Мелизанда му хвърли изпълнен с неприязън поглед, но се усмихна на домакинята.

— Тук сред всички, ще ми е по-добре, Рианон. — Пръстите на Конар бяха здраво склучени около китката ѝ.

— Чакаха ни достатъчно, хайде да сядаме.

Той я поведе към местата им на дългата маса. Мелизанда побърза да се усмихне на Брайс, настанен от другата ѝ страна. Конар усети, че завижда на приятелските ѝ отношения с по-младия му брат. Дори усети и малко ревност, въпреки че вярваше безпределно на братята и сестрите си. Би им поверил своя живот и живота на жена си, без да се замисли.

Мелизанда му обърна демонстративно гръб и започна дълъг разговор с Брайс за коне. В началото Конар се опита да следи какво си говорят, но след това погледна Рианон, която седеше от дясната му страна.

— Трябва да имаш търпение — каза тя меко, като му хвърли подозрителен поглед със сребристите си очи. — Мили братко, ти имаш славата на голям деспот.

Той свъси вежди, но снаха му се усмихна още по-широко и весело.

— Толкова много ми напомняш Ерик и баща си. Дразни те непокорството на жена ти и затова се ядосваш. Ти много я харесваш.

Конар се отпусна и ѝ отвърна с усмивка:

— Никога не съм казвал, че не я харесвам. Всъщност съм пленен от нея.

— Чак пък пленен... — подразни го Рианон, но той не се разсърди. Тя отдавна беше съпруга на брат му и се считаше за член на семейството. — Важното е не да си пленен. Тя е толкова очарователна, че дори мъртвец би я пожелал. Исках да ти кажа, че трябва да обичаш жена си. Не ми се сърди, Конар. Скъпи сте ми и двамата.

Той погали ръката ѝ.

— Мила сестро, не се обиждам. Аз обичам жена си. Тя е тази, която не ме харесва, и за нея съм само един викинг. А в устата ѝ това е по-лошо и от дявола.

Рианон посегна към чашата си, отпи глътка вино и продължи да го гледа внимателно.

— Дори не можеш да си представиш какво значат северняците за хората тук. Дори мисълта те да са ни съюзници ни ужасяваше.

Той се втренчи в нея и тя продължи:

— Конар, трябва да признаеш, че викингите нападат безпричинно, гаврят се с убитите, плячкосват градовете, крадат и изнасилват.

В този момент се намеси Ерик.

— Пак ли приказвате за мен?

Конар поклати отрицателно глава.

— Не, този път аз съм на мушката — отговори той развеселен. Рианон побърза да се усмихне. Ерик я целуна леко по устните и Конар се обърна на другата страна, за да не им пречи. Той посегна към

чашата поставена между него и Мелизанда, от която трябваше да пият и двамата. Такъв беше обичаят. Пръстите му докоснаха нейните. Тя го погледна и той видя, че не говори вече с Брайс, нито слуша него и Рианон.

Наблюдаваше Мергуин и Брена, които разговаряха в дъното на масата.

В момента, в който погледите им се срещнаха, тя отдръпна като попарена пръстите си.

— Заповядай, ти си първа — покани я той.

— Не, милорд — отказа Мелизанда, — винаги втора.

Той вдигна чашата и ѝ я подаде.

— Пийни, Мелизанда, сигурно ще ти подейства добре.

Тя пое чашата и я изпи на един дъх. Върна му я празна.

— Мисля, че ще ми дойде добре — примири се тя.

— Сигурно — съгласи се Конар, — сега ще донесат още. — Млада девойка се приближи бързо и напълни отново чашата.

Мелизанда се обърна на другата страна, но Брайс в това време го попита:

— Ще останеш ли при нас, Конар?

Конар се канеше да отговори, но се сети, че Мелизанда не знае, че е дошъл да я вземе и отговори неопределено.

— Все още не знам. Зависи от вятъра.

Брайс повдигна учудено вежди. Той знаеше майсторството на Конар като капитан и макар че плаването зависеше и от вятъра и от приливите, това не би го спряло. Той не настоя да научи плановете на брат си, но му каза, че ще се радва да остане за по-дълго.

— Радвам се, че си тук. Мелизанда те очакваше с нетърпение. Тя се чувства толкова самотна без теб.

Мелизанда премести поглед от съпруга си към Брайс.

— Да, радостта ми е огромна — потвърди тя.

Конар веднага разбра, че тя мисли точно обратното. Той се усмихна и разряза парче месо с ножа си. Масата беше отрупана с глиганско, сърнешко, заешко и няколко вида птиче месо. Всичко беше отлично приготвено и опечено на жарава. Това му хареса и помисли, че жената на брат му се справя добре с домакинството. Искаше му се Мелизанда да бъде също така добра домакиня в собствения им дом. Но

знаеше, че тя иска да властва, да му се налага и да ръководи собствената си съдба без него.

Сам разбираше, че не е достатъчно справедлив към нея. Мелизанда беше откъсната от дома си дълго време и то благодарение на него.

Рианон го съветваше да я обича. Но той наистина я обичаше. Тя често го вбесяваше, но враждебността ѝ беше открита и честна. Предизвикваше го както рядко някой мъж се беше осмелявал. Беше смела и тази смелост го плашеше. Тя можеше да ѝ донесе много беди.

Мелизанда забеляза втренчения му поглед и се обърна към него. Изчерви се и посегна отново към чашата.

— Надявам се да изпълниш обещанието си тази вечер — внимателно каза той, вземайки чашата от ръката ѝ.

— Никога няма да се чувствам щастлива с теб! — съобщи му тя гневно.

— Тогава ще трябва да се научиш поне да показваш, че си щастлива — отвърна Конар, опитвайки се отново да потисне надигания се в него гняв.

В това време в гостната зала влезе млад мъж и се запъти към Ерик и Рианон. Говореше на саксонски, но с лек акцент, който показваше, че е ирландец. Представи се като Уилям, син на Патрик, управител на замък и разказвач в дома на Ерик Мак Олаф.

Поиска да почете другия Мак Олаф, граф Конар, който им гостува сега.

Появи се и свирач с лютня, за да акомпанира. Той започна разказа си как Конар винаги е защитавал родината си и нейните богатства. Той изброи подвизите му — и как е помогнал навремето на младата си жена близо до брега на Франция. Спомена, че Конар е отмъстил за смъртта на домакиня си и е спасил живота на дъщеря му и как я е утешил в обятията си. Накрая се поклони и отвсякъде заваляха аплодисменти.

Само Мелизанда не ръкопляскаше. Седеше неподвижна. Ръцете ѝ стояха в скута със стиснати пръсти. Тя гледаше втренчено певица.

Внезапно се изправи, заобиколи масата и помоли свирачът да ѝ послужи с лютнята.

— Сигурно иска да те поздрави — предположи Брайс. Конар се намръщи, а Брайс се усмихна и продължи: — Тя често ни пее. Гласът ѝ

е ангелски, ще видиш. Наистина, Конар, ти отсъства твърде дълго.

Брайс не беше излъгал. Гласът на Мелизанда наистина приличаше на ангелски. Силен и мелодичен. Тя пееше така естествено, както говореше, а пръстите ѝ подръпваха струните на лютнята. Мелодията беше прекрасна и Конар късно се заслуша в думите.

Тя пееше за злочест воин, роден да плава цял живот по моретата и да се бие. Той беше намерил смъртта си в бурното море.

Конар съобрази, че тя пееше за нападенията на Алфред върху датските кораби и за всички слушатели в думите на песента нямаше нищо нередно. Но тя наричаше нападателите викинги, вместо датчани и песента прозвуча като за естествения край на един викинг.

Той знаеше, че тя пее за него.

Когато Мелизанда свърши, отново екнаха аплодисменти. Колко просто, помисли Конар. Тя пееше като чучулига, красива, в косата ѝ се отразяваше огъня от камината и блестеше в синьо-черно. Виолетовите очи бяха широко отворени, заобиколени от черни мигли. Тя се усмихваше и извивката на устните ѝ канеше и подкупваше.

Мелизанда върна лютнята на собственика ѝ и се спря да поприказва с Дария на другия край на масата.

Конар видя как Мергуин наблюдава жена му с недоумение, смръщил вежди.

В това време започна истинското представление, което Мелизанда беше подготвила. Както говореше, тя се хвана за корема с една ръка, а с другата допря челото си. Леко изохка. Конар се облегна напред и внимателно я погледна.

Брайс беше вече скочил на крака, за да ѝ помогне. Дария ѝ подаде стол да седне и търсеше кърпа със студена вода за челото ѝ. Рианон вече я държеше за ръката.

— О, нищо, нищо — увери ги Мелизанда с успокояваща усмивка. Конар стана свъсил вежди, но внезапно тя скочи. — Моля да ме извините, чувствам се много уморена. Съжалявам, че това се случи първата вечер, когато Конар е тук с мен.

— Конар? — Рианон се обърна към него, внушавайки му да не безпокои жена си в това състояние.

— Да, мисля, че Мелизанда трябва веднага да си легне — любезно се съгласи той. Заобиколи масата и застана зад стола на Мергуин.

— Аз ще я придружа, Конар, можеш да останеш да се повеселиш с останалите — предложи Дария услужливо.

Мили боже! Нима собствената му сестра вярва, че Мелизанда е загрижена за него? Единственото нещо, което я интересуваше, бе да стои далеч от съпруга си.

Той постави ръце на раменете на Мергуин.

— Наистина ли е болна? — поиска да знае Конар от стария друид.

— Сигурно е изтощена от многото преживявания през деня... — започна Мергуин.

Пръстите на Конар стиснаха по-силно стария човек.

— Искам да знам дали е болна?

— Не — призна Мергуин.

— Благодаря ти — промърмори Конар и закрачи към нея. Видя тревогата, която изпълни очите на Мелизанда, когато внимателно я прегърна.

— Ако си болна, няма да позволя да се качиш сама нагоре по стълбите. Може да паднеш и се нараниш, а това би ми причинило много мъка.

— Но ти току-що пристигна! — извика тя. — Нямах време да се видиш с братята и сестрите си.

— Те ще ме разберат, сигурен съм.

— Разбира се, Конар — бързо отвърна Рианон. — Ако ви трябва нещо горе, само извикай.

— Мисля, че Мелизанда е права — потвърди Конар решително впил очи в нейните. — Ще се погрижа за нея тази нощ и ще излекувам треската ѝ. Най-искрено ви благодаря за всичко и лека нощ! — Той я поведе към стълбите с широки, твърди стъпки. Мелизанда мълчеше, здраво стиснала ръкава на ризата му, гледайки го с гневни очи. Конар искаше тя да изпълни обещанието си. Тя обеща.

Той влезе в стаята ѝ, където тя се беше барикадирала преди вечерята, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Хвърли я върху леглото и тя извика. Конар я остави и отиде да сложи резето на вратата. Когато се обърна, тя стоеше изправена на краката си, търсейки мястото, от което той влезе преди малко, за да го използва за бягството си.

Конар направи крачка към нея.

— Ти ми даде дума — припомни ѝ той.

Тя направи крачка назад, овлажни устните си и полузатвори клепачи.

— Болна съм! — опита се да се защити тя. — Много съм уморена...

Конар изсумтя, показвайки, че не ѝ вярва.

— Ти си толкова уморена, колкото препичал се на слънцето вол, скъпа.

— Как смееш! — възмути се тя. — Мислех, че поне малко ме познаваш, че ме разбираш? Нямах никакви права над мен. Ако само посмееш да ме приближиш, повярвай ми, ще викам за помощ.

Тя извика, но звукът заглъхна в прегръдката му. Той я повдигна от земята и заедно с нея се хвърли на леглото.

— Викай, Мелизанда! Викай колкото сила имаш и колкото дълго можеш да издържиш. Нека всички те чуят. Никой няма да се бърка в работите на семейството ми. Ти си моя жена. Нека всички чуят. Това е най-лесният начин да разберат, че вече си наистина моя и никога няма да си отидеш.

Мелизанда лежеше бледа, поразена на леглото. Дишаше тежко, без да помръдне. Чу се изтерзания ѝ шепот.

— Зная, че всичко, което искаш, е консумирането на брака ни. Това е гаранцията, че си граф и че владенията ми са твои.

Проклетата да е! Конар се ядосваше на близките си, които лесно се бяха поддали на чара ѝ. В гласа ѝ имаше нещо, което го развълнува. То предизвика в него, ако не съжаление, то поне нежност въпреки гнева му, въпреки изгарящото го желание, въпреки взетото решение.

Погали я по бузата. При допира усети нежната плът под огромните си, изхабени в битките ръце. Очите ѝ бяха широко отворени и влажни, с виолетов блясък.

— Трябва да разбереш, Мелизанда. Грещиш. Искам и търся само теб.

Тя притвори очи.

— Не ти вярвам.

— Тази нощ ще разбереш.

Тя отново го погледна.

— Ти ми даде дума, Мелизанда. И си длъжна да изпълниш обещанието си.

— Не мога! — заплака тя безпомощно, миглите ѝ отново трепнаха.

Той усещаше силните удари на сърцето ѝ. Нима се страхуваше наистина? Мелизанда?

— Колко странно — продължи той, — мислех, че дъщерята на Манон държи на думата си.

Тя отново го погледна. Конар разбра, че е намерил думите, които ще я трогнат. Усети, че тя трепери цялата под него. Тя го докара до лудост тази вечер и дори преди малко около масата. Ако е необходимо, той щеше да използва сила, но тя щеше да му принадлежи.

А сега искаше да я спечели. С нежност.

— Желая те чиста и благоуханна, тръпнеща и искаща — подсети я той тъжно.

Тя не отговори. Той се изправи с вперени в нея очи.

— Ще ти дам време, Мелизанда. Когато се върна, искам да изпълниш обещанието си.

Обърна се и напусна стаята през тайната врата към своята стая.

Внимателно затвори вратата зад себе си. Какъв глупак съм, самообвини се той гласно. Приблужи се към камината и протегна ръце да ги стопли на жарта. Какво ли щеше да се случи? Дали Мелизанда вече не бе побягнала надолу по стълбите, търсейки Рианон с някое невероятно обяснение за тежката си болест и нуждата от някой прислужник край леглото ѝ през нощта?

Да, няма друг изход, скъпа! Това ще стане сега, тази нощ, прошепна той на себе си. Продължи да чака изморен и измъчен, молейки се всичко да е наред.

Лицето му се зачерви от топлината на пламъците. Най-накрая той откъсна очи от светлината и се запъти към тайната врата. Сигурно беше избягала, но той щеше да я върне. Не знаеше какво би направил по-нататък, но никога не би позволил да му избяга още веднъж.

Сърцето му биеше тревожно в очакване и за момент сякаш спря, когато влезе в нейната стая. Мелизанда беше вътре.

Облечена в тънка къса нощница с цвета на очите ѝ. Стоеше с гръб към него и гледаше в огъня на камината. Беше разпуснала разкошната си коса, току-що сресана, мека като най-ценната коприна, която можеше да се намери по средиземноморието. Тя се увиваше и спускаше на вълни във величествен черен водопад по гърба ѝ, а под

късата прозрачна нощница се загатваха чудните ѝ форми. Той виждаше извивката на гърба и бедрата ѝ.

Приблужи се бавно и сложи ръце на раменете ѝ. Повдигна косата ѝ и почувства желанието ѝ. Докосна с устни нежната шия и усети ускорения ѝ пулс.

На врата нощницата беше прикрепена с виолетов шнур. Той го изтегли, отстъпи една крачка и нощницата падна с лек шум на земята. Мелизанда издаде слаб звук, но остана с гръб към него. Той докосна раменете ѝ с устни, пръстите му се спуснаха по гърба изучавайки го.

— Мислех, че пак ще избягаш — произнесе той с дрезгав глас и я завъртя към себе си.

Тя се задъха, усетила зърната ѝ да опират в гърдите му. Почувства допира на кожата му по цялата дължина на голото си тяло.

— Винаги държа на дадената дума — прошепна тя.

— Нима? Или се страхуваш, че ще те намеря, където и да си и тогава всичко ще бъде по друг начин?

Мелизанда повдигна очи и го погледна. Във виолетовите ѝ очи горяха бурни страсти.

— Моля те, да свършваме.

— Както желаяш, скъпа. Както желаяш.

Той отново я повдигна с лекота и почувства желанието, което тя предизвикваше у него, да се надига отново. Положи я на леглото, легна до нея и почувства отново как трепери. Тя копнееше да скочи и да избяга и едва успяваше да се пребори с желанието си да го направи. Не затвори очи. Впери поглед в тавана, опитвайки се да избегне погледа му. Пръстите му изучаваха гърдите и кръста ѝ и се спускаха надолу. О, боже господи, тя е великолепна! Плътта ѝ беше гладка като мрамор и мека като коприна. Имаше големи твърди гърди с прекрасна форма. Зърната изпъкваха, щръкнали като пурпурночервени рози. Талията ѝ беше тънка, устните деликатно извити. Спускайки се надолу по гладкия корем усети привлекателния окосмен триъгълник, който търсеше. Пръстите му се задържаха там и той чу слабо стенание, което тя се опита да сподави.

Усмихна се отново и се надвеси над нея. Впи устни в нейните. Тя стисна устни за момент, но той успя да ги разтвори и езикът му потърси нейния. Той я освободи и тя пое няколко пъти въздух.

— Не мога да дишам.

— Няма нужда да дишаш.

Устните му отново потърсиха нейните, горящи от желание и търсеци, даващи и намиращи удоволствие. Ръцете ѝ лежаха отпуснати край тялото със свити пръсти. След малко ги усети на раменете си. Дали искаше да го отблъсне? Пръстите ѝ не мърдаха. Той продължи да я целува, докато не почувства цялата сладост на устните ѝ, след това се отдели и срещна възбуждения ѝ поглед. Продължи да я гледа, хвана в дланта си едната ѝ гърд, като леко я стисна и погали, палецът му възбуждащо кръжеше около зърното ѝ. Тя замря, застина, преглътна с мъка, гледайки го втренчено.

Продължавайки да я гали, той я гледаше неотклонно в очите, дори когато ухапа другото зърно с уста, галейки го с върха на езика си. Започна нежно да го смуче, докато то се втвърди като камък под влажния му допир.

Отново чу стенанието ѝ. Мелизанда затвори очи, лицето ѝ отново пребледня. Тя продължаваше да потръпва, но вече не беше така стегната под него. Той прехвърли устни на лявата ѝ гърда като я дразнеше и възбуждаше. Започна да я гали упорито с двете ръце по цялото тяло. Тръгна от гърдите и се спусна надолу към бедрата, като искаше да опознае всяка извивка на тялото ѝ и да намери най-чувствителните ѝ точки. За края остави съблазнителния триъгълник под корема. Когато се насочи към него, пръстите му нежно го докосваха само с върховете си, а след това с длани. Отново се изправи върху нея, улови замъгления ѝ от възбуда поглед, навлажни пръстите си с език и ги зарови отдолу в мекия като коприна черен триъгълник и потърси венчелистчето на секса ѝ.

Тя се задъха, повдигна колене и главата ѝ потръпна конвулсивно. Той се притисна с цялото си тяло към нея. Разтвори бедрата ѝ и нежно я погали, потърси най-чувствителните места, прониквайки все по дълбоко в нея с уверени удари. Тя беше учудващо стегната. Възбуждащо влажна, но стегната.

Допирът и топлотата на плътта ѝ, нейните движения, засилваха адския огън, който гореше в него. Тя инстинктивно се опитваше да се стегне, но без да протестира. Той усети как се бори с надигащото се желание, което стигаше до болка в слабините му. Той я желаше изкъпана и напарфюмирана, чакаща и желаеща. Сега не беше сигурен дали беше получил точно това.

— Погледни ме — поиска той и когато огромните ѝ блестящи и предизвикателни очи срещнаха неговите, се усмихна нежно, продължавайки да я докосва, приближил устни до нейните, вкусващ вино и огън. Тя не се отдръпна от него. Дори леко разтвори устни и той усети дъха ѝ.

Започна бавно да се спуска надолу по тялото ѝ отново, галейки гърдите ѝ, бедрата ѝ, търкайки черния триъгълник, вмъквайки пръсти в него и навлизайки дълбоко в нея. Устните му докосваха гърдите ѝ, корема ѝ. Той наблюдаваше лицето ѝ през цялото време. Отново беше затворила очи. Не го докосваше. Оплеела беше пръстите си в чаршафа. Той погали бедрата ѝ, повдигна се и бавно обходи с език възбуденото ѝ тяло. Тя простена и се опита да се извърне. Ръката му стискаше крака ѝ и той я придържаше с цялата тежест на тялото си. От устата ѝ се откъсна едно кратко „не“ едва чуто. Конар отново обходи с език плътта ѝ, усещайки силната ѝ възбуда, трепета на тялото ѝ. След това ласките му загрубяха, той притискаше, мачкаше и навлизаше.

Пръстите ѝ се впиха в тялото му, сграбчиха страстно косата му и отново хванаха чаршафа. Неочаквана възбуждаща светкавица прониза тялото му, почувствал отговора на тялото ѝ и усещаш сладостта му. Той продължи безмилостно да я превзема.

Чу възбуден вик. Тя се изви и застана от възбуда. По тялото на Конар премина победоносна вълна и той чувства как тялото ѝ се отпусна в ръцете му. Той беше мечтал да я възбуди, да я прелъсти и го беше постигнал. Сега тя беше топла и влажна и това му донесе ново желание.

Той се надигна, изхлузи ботушите си и свали остатъка от дрехите. Дори сега тя се опита да се свие на кълбо и да го отблъсне с колене.

— Не, мила!

Той отново я привлече към себе си, без да обръща внимание на ризата, която остана на гърба му. Прекрачи я, черната ѝ коса се разпиля ветрилообразно. Тя затвори очи, не искаше да го гледа и избягваше погледа му.

Той отново потърси устните ѝ, успя да ги разтвори и вкара езика си.

— Наслади се на любовта — прошепна той и прехвърли тежестта си между бедрата ѝ. Членът му я докосна и тя едва преглътна

от възбуда, усещайки твърдостта му. Той я докосна с него и внимателно се опита да проникне в нея. Тя беше бяла като чаршафа. Хапеше долната си устна. Той продължи да прониква. Тя застана, прехапа устни, опитвайки се да спре надиганият се вик на наслада. Той се движеше бавно и внимателно, но при следващото му движение чу вик на болка, нежно я прегърна, чувствайки, колко много я боли.

— Вече свърши — увери я той и я притисна в прегръдките си. Усети члена си да пулсира в нея, необходимостта да я задоволи. Той я притискаше към себе си, прегръщаше хълбоците ѝ. Тя зарови лице в рамото му, пръстите ѝ се впиха в ръцете му. Той повече не можеше да се сдържа. Започна бавно да се движи в нея.

Тя беше влажна, топла и податлива. Беше го обгърнала като кания, всеки удар му носеше наслада. Той я притискаше към себе си и навлизаше все по-дълбоко, ускорявайки ударите в желанието да се освободи. Той я чувстваше отвсякъде, изпълваше я цялата, спря и отново продължи в собствения си ритъм. Държеше ръцете си на хълбоците ѝ, подканяйки я да го поеме все по-навътре и по-навътре.

Искаше я цялата.

Да почувства сама сладкото освобождаване, което досега не познаваше.

Телата им се срещаха и намираха. Конар почувства огромен огън да избухва вътре в него. Той се освободи с два-три тласъка и я изпълни с топлината на семето си, отново и отново. Оргазмът му беше изключителен, бурен. Заля го целия като вълна и го разтресе. Той почти падна върху нея с цялата си тежест.

В същото време почувства как тя се изви като арфа, трепереща под него, доказателство, че я беше задоволил.

Задъхан се отпусна до нея. След малко я погледна и видя широко отворените ѝ очи, вперени в тавана. Тя беше почувствала погледа му, сведе мигли и се обърна настрани.

Той стисна челюсти, възхитен от удоволствието, което му беше доставила, но отчаян от враждебността, която тя изглежда все още изпитваше към него.

— Е как беше, по варварски? — пошегува се той.

— Нали ми заповяда да те желая — изсъска тя в отговор.

Усети гърба ѝ. Дори той го възбуждаше. Погали я отзад.

— Радвам се, че ти доставих удоволствие. — Той продължи да я гали.

— Нямах избор.

— Разбира се, че нямаше. Трябваше да изпълниш дадената дума. Страхувах се, че пак ще избягаш.

Тя се обърна рязко. В очите ѝ бушуваше виолетов огън.

— И какво, ако бях избягала? Какво от това? Нима щеше да ме оставиш на мира?

Той се усмихна и се облегна на възглавницата, впечатлен от гледката на огромните ѝ гърди.

— Сигурно.

Чу се отчаяна ругатня и тя отново се опита да се обърне. Той я хвана и я прегърна нежно. Засмя се.

— Но можеше и да не те пусна. Аз съм викинг. Щях да те намеря и да те изнася. Нали искаше да чуеш точно това?

Тя стисна зъби побесняла.

— Така щеше да стане, нали? — попита тя.

— Никога няма да узнаем, мила. Защото ти ме чакаше, изкъпана и благоуханна. Желаетца... или поне показваща, че... ме желает.

Миглите ѝ се спуснаха.

— Е, добре, обслужих те добре. Всичко е твое. Женитбата е законна и консумирана. Надявам се, сега да ме оставиш на мира. Постигна всичко, което искаше.

Той погали кичур черна коса. Тя беше мека като коприна. Усмихна се.

— Обясних ти, Мелизанда, че те желая.

— И желает всичко, което ми принадлежи.

— Желая теб — каза той твърдо.

Изправи се и най-накрая свали ризата от раменете си. Мелизанда видя движението на мускулите му и силните му ръце.

След това погледът ѝ се насочи надолу към члена му и видя как той набъбва само от погледа ѝ.

— Не! — прошепна тя и се отдръпна.

— Да — отговори Конар и отново се наведе над нея.

Ръцете ѝ се опитаха да го спрат.

Но устните ѝ не...

Те се отвориха, за да приемат неговите.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Най-накрая Мелизанда заспа. Тази нощ реалността и сънят ѝ се смесиха. Тя чувстваше ръката му, рамото му под главата си, нежното докосване на пръстите, докато лежаха отпуснати.

Преди години Мелизанда реши никога да не бъде негова.

Сега това обещание ѝ се струваше безсмислено.

Усети, че Конар отново я докосва. Правеше го нежно и страстно. Доставяше ѝ удоволствие.

Тя отвори очи и усети изучаващия му поглед да я изгаря отново. Страстният му израз я стресна. Изсечените черти на хубавото му лице я вълнуваха. Досега винаги избягваше да мисли за това колко привлекателен е всъщност Конар, но нима сега това я изпълваше с радост? Дори само погледът му предизвикваше у нея страстни тръпки. Той ѝ действаше от началото на тяхното запознанство. След много перипетии нещата се бяха променили и никой не можеше да върне времето назад.

Сега Мелизанда бе негова завинаги.

Тя не искаше да мисли за Конар, не искаше да го ревнува. Този мъж си вземаше онова, което искаше и постъпваше според собствените си решения. Сега тя трябваше да открие защо той се е върнал.

Знаеше, че една от причините е да заздрави брака им.

Защо точно сега, след толкова години на раздяла?

Ръката му погали бузата ѝ и той промърмори сънено: „Никакво анулиране, Мелизанда. Никога!“.

Дали беше споделила с някого решението си за анулиране на брака, преди да говори с Грегъри вчера? Оттогава сякаш бяха минали векове. Вчера тя беше друг човек. Затвори очи, уморена, трепереща. Снощи Конар я беше открил и завладял, помисли тя. Ако не беше удържала на думата си, той щеше да я намери, където и да беше отишла. Решил беше най-после да станат мъж и жена. Отново чу гласа му:

— Вече знаеш, нали, скъпа?

Тя се обърна и отлепи гърба си от него. Никаква полза. Ръката му се раздвижи и се спря на бедрото ѝ. В жеста му имаше много нежност. Странно, но след всичко случило се, този жест я разплака.

— Никакво анулиране — повтори той. В думите имаше нежност и решителност. Мелизанда разбра, че трябва да му отговори, иначе той щеше да продължи да я превзема с ласките си.

Ръцете му я възбуждаха. Тя стисна зъби и отвърна:

— Да, господарю, заклевам се. Анулиране няма да има.

Мелизанда се надяваше, че това е достатъчно. И наистина той беше доволен. Но пръстите му останаха разперени върху хълбока ѝ. Въпреки че беше с гръб към него, тя усещаше силата на раменете му и изпъкналите мускули на гърдите му, нежното му окосмяване долу на корема, мъжката му сила. Чувстваше тази сила и сега. Сякаш имаше свой собствен живот.

Само едно докосване до гърба ѝ възпламени желанието ѝ отново. Не бе подготвена за страстта. Никога не бе изпитвала такива чувства, никога не я бе изгарял този копнеж. А на всичко отгоре Конар усещаше желанието ѝ.

Той мълчеше, макар че Мелизанда беше сигурна, че е буден. Тя чувстваше допира му по цялата дължина на тялото си. Отново затвори очи. Не можеше да заспи от този допир. Беше невъзможно и да се отдръпне.

Накрая изтощението надделя, затвори очи и заспа дълбоко.

Когато късно сутринта се събуди, Мелизанда беше сама в леглото. Чувстваше се много изтощена. Постелята пазеше неговата миризма. Възглавницата още беше вдлъбната там, където преди малко лежеше главата му.

Никога не се бе чувствала така тъжна, разбита, разтревожена. Тя придърпа чаршафа към брадичката си. Разкъсваха я противоречиви чувства. През цялото време откакто бяха женени, тя се разкъсваше между две възможности. Беше си мечтала, когато порасне, да поиска анулиране на брака, да се върне вкъщи и сама да си избере съпруг. Но Конар да дойде и да я направи своя жена. Винаги я беше привличал и навярно точно това предизвикваше част от враждебността ѝ. Сега тя разбираше, че често се беше дразнила от начина му на живот — Конар знаеше какво иска и как да го постигне. Предполагаше, че тя ще остане непорочна и девствена, докато той си живее живота с други жени.

Мелизанда знаеше за любовницата му в Дъблин; сигурно имаше такава и във Франция. Подозираше, че и Брена му е любовница. Гадателката беше почти постоянно с него, кимаше утвърдително и се смееше на думите му, докосваше ръката му. Той често се вслушваше в съветите ѝ. Биди се забавляваше с ревността на Мелизанда и ѝ обясняваше, че съпругата трябва да роди наследник на съпруга си и е длъжна да му е върна, независимо какво прави той.

Но Конар беше получил наследството благодарение на нея. И това ѝ се струваше несправедливо.

Биди я предупреди, че в живота не всичко е справедливо.

Тя прекалено бурно реагираше на своето положение, но то не беше непоносимо. Конар никога не се задържаше дълго с нея, за да упражни властта си.

Досега.

Сега той я владееше по друг начин. Това беше нещо ново и неочаквано.

Изстена тихо и зарови глава във възглавницата. Искаше ѝ се нищо да не беше се случило. Да си е все още девствена и непорочна, да не е познала истината за любовта.

— Не! — прошепна тя тихо с лице към възглавницата. Удари я с юмрук. Завивката ѝ се изплъзна и тя я дръпна, за да покрие голото си тяло. Погледът ѝ падна върху капките кръв по чаршафа и гневът отново я завладя. Стана и запрати възглавницата върху чаршафа, за да покрие петната на срама си. „Мразя те“, прошепна ожесточено и отново стовари малките си юмруци върху възглавницата. „Мразя те!“

В този миг чу гласа му и замря.

— Наистина съжалявам, скъпа — каза той. Тя се обърна и видя, че е влязъл безшумно в стаята през тайния вход. От думите му вееше студенина. Мелизанда почувства целия си гръбнак изтръпнал. Без да иска пак го беше обидила. Искаше в думите му да има поне малко топлина.

Конар бе облечен, както обикновено, в ленена риза, туника и закопчана на рамото мантия. Той предпочиташе дрехи, които прилепваха към тялото и му позволяваха да се движи свободно. На кръста му висеше мечът, украсен с келтски знаци, но по викингски образец. Ножът му бе прикрепен към лакътя. Изглеждате силен и непобедим. Въпреки това тя се уплаши за него, ей така, без причина.

Всеки човек беше от плът и кръв, крехък и уязвим. Баща ѝ умря пред очите ѝ.

Мелизанда за първи път осъзна, че не желае смъртта му. Този мъж ѝ беше скъп. Това я стресна и обърка. Досега тя го възприемаше като трън, забит в пръстта ѝ, който просто трябваше да извади. Мислеше, че го мрази, но никога не бе пожелавала гибелта му.

Конар не би го повярвал, помисли си тя със съжаление. А и не би му го казала. Почувства синият му поглед като леден огън върху себе си. Той проникваше в нея. Изправи се в леглото. Чаршафът едва покриваше скута ѝ, черната ѝ коса се стелеше по гърба, гърдите ѝ бяха голи. Тя побърза да дръпне завивките към себе си. След това му отговори със същата студенина, възвърнала достойнството си:

— Би могъл да почукаш, преди да влезеш!

Очите му я поглъщаха, тя се изгубваше в тях.

— Когато си тръгнах преди малко, ти спеше непробудно. Как бих посмял да те събудя — промърмори той шеговито. — Неволно чух твоите закани!

— Е, какво желаеш?

— Днес не можем да отплаваме, защото изпуснахме отлива — обясни ѝ той. — Заминаваме утре при изгрев-слънце. Надявам се да си приготвила багажа си също тъй чевръсто, както при напускането на Дъблин.

— Когато искам да замина, мога да се приготвя бързо, но досега ти дори не си споменал какви са плановете ти — не се сдържа и избухна Мелизанда. — Не мога да тръгна при първата ти прищявка.

Конар я гледаше мълчаливо. Приблужи се към нея и застана до леглото. Изпълваше стаята с присъствието си.

— Е, щом не искаш да се облечеш, ела както си сега — гола. Важното е да дойдеш!

— Аз съм графиня и наследница на граф — напомни му тя, срещайки неустрашимо погледа му. — Грешиш, ако мислиш, че можеш да ме командваш, както командваш прислугата.

— Никога не съм имал слуга, който да е толкова своенравен и упорит като теб. Досега трябваше да ме опознаеш по-добре, Мелизанда. Казах, че съм решил да заминем заедно — значи така ще стане!

Как да му се противопостави? Как би могла да промени решението му?

Дали ще остане с нея, или след седмица ще изчезне, търсейки компанията на златокосата Брена — можеше ли да бъде сигурна?

Мелизанда сведе мигли, за да прикрие истинските си мисли.

— Ти никога не питаш, ти си викинг! — изсъска тя тихо. — Направо заповядваш, замахваш с камшика. Може би ще бъда послушна, ако поне веднъж се опиташ да поприказваш с мен.

Тя се отдръпна, придръпвайки завивката към гърдите си. Конар седна до нея и се наведе напред.

— Приказвахме достатъчно, Мелизанда. Ти се опитваш да ме командваш и да решаваш сама. Веднъж ти написах писмо, предупреждавайки те да ме чакаш, и направих грешка. Трябваше да пиша на баща си. Ти получи писмото, усмихна се на лековерния ми малък брат и избяга тук, толкова бързо, колкото ти беше възможно. След това те намерих да заговорничиш с онзи млад глупак Грегъри. Благодаря на бога, че доказа невинността си, защото щеше да се наложи да му прережа гърлото въпреки младостта му.

Мелизанда се изчерви цялата и сви колене към гърдите си, като ги прегърна заедно с чаршафа. Повдигна брадичка.

— Следващия път, милорд, ще направя така, че да избягам далеч от цялото ти семейство. Какво толкова ужасно съм извършила? Каква е моята грешка? Че дойдох тук ли?

— И какво спечели? — изведнъж изкрещя той, което я накара да замръзне.

— Мислех — тихо и трезво започна тя, — че просто ще си тръгнеш.

— И да те оставя тук. На Грегъри...

Без да иска, миглите ѝ отново трепнаха пренебрежително.

— Както казах, милорд — прошепна тя, — следващия път ще отида още по-далеч.

— Няма да има следващ път, Мелизанда. — Конар се изправи и тръгна към вратата. — Заминаваме за Франция утре заран.

— У дома? — задъха се тя. Той не се спря. Тя беше толкова изненадана, че скочи на крака и изтича гола след него. Успя да хване ръката му и да го върне. — Ти ще ме заведеш в къщи?

Конар спря и се обърна. Мелизанда веднага отстъпи, защото очите му бяха насочени към гърдите ѝ.

— Конар! — възкликна тя и скочи обратно в леглото, опитвайки се да се покрие със завивките.

Той ги отмахна. Мелизанда извика. Отново беше попаднала в капан. Опита се да скочи, но той вече я притискаше с тежестта си. В очите му се четеше радост, напрежение, решителност и тя вече усещаше намеренията му. Постави ръце на гърдите му, за да се предпази, но той се опря на лакти и се отпусна върху нея. Дясната му ръка беше свободна и той я погали.

— Нима искаш веднага да се прибереш вкъщи? — полюбопитства. — Нима искаш да живееш с един викинг, когото мразиш, само и само, за да си отидеш у дома?

Тя се опита да отговори, но ръката му вече галеше всички чувствителни точки по тялото ѝ.

— Нали ми нареди да си стягам багажа?

Той вдигна вежди, в очите му се четеше смях.

— Нима си готова да ми се подчиниш?

Тя не можеше да спре ласките му. Силните му ръце я търсеха, дългите му грапави пръсти еротично притискаха върха на зърното ѝ. Без да иска, Мелизанда почувства как я обгръща огнена вълна, събуждаща най-съкровени чувства. Тя стисна зъби опитвайки се да се пребори със себе си. Мразеше се задето се поддаваше на ласките му и го желаше.

Отново се опита да отстрани властната галеца ръка. Успя да се освободи от него и скочи на крака ядосана.

— Нима мислиш, че може да пренебрегваш една жена с години и след това да...

— Но, мила — усмихна се той, — сега се опитвам да не те пренебрегвам.

Тя се обърна да побегне. Той я хвана за ръката и я обърна към себе си. Приблужи твърдите си, топли и търсеци устни към нейните. Част от неговата топлина се вля в нея. Тя не можеше да диша. Сърцето ѝ лудо биеше.

Той отдели устните си, погледна я дръзко и предизвикателно.

Мелизанда сви юмрук и го удари по гърдите. Конар само се засмя, повдигна я от земята и я хвърли на леглото.

Гледаше го, останала без дъх. Мечът му падна на земята. Изхлузи дрехите си през главата. Тя се опита да скочи, но преди да помръдне, той вече лежеше отгоре ѝ. Отново намери устните ѝ. Този път беше нежен и любещ.

Тя спря да се бори, обхваната от бурна страст.

— У дома — прошепна нежно той в ухото ѝ. — Запомни, че аз съм цената на пътя ти към дома.

Срамуваше се да му каже, че за нея това вече няма значение. Важни бяха само ласките му и устните, които покриваха с целувки шията и гърдите ѝ. Светът около нея се завъртя и тя полетя.

По-късно Конар лежеше до нея, умиротворени и двамата след бурния огън, който ги изпепели. Той въздъхна, задето трябваше я остави и стана от леглото.

— Късно е. — За момент Конар замълча и Мелизанда усети ръката му на хълбока си. Той продължи: — Да разбирам ли правилно, любов моя? Ще тръгнеш ли с мен, след като знаеш, че потегляме към дома ти?

Това отново я разгневи. Как смееше отново да се шегува, след всичко случило се помежду им? Не можа да намери думи за отговор.

— Мелизанда, теб питам!

— Отговорът е „да“.

— Нима искаш да живееш с викинг и да спиш с него?

Тя му обърна гръб разгневена.

— Ще спя, ако трябва, и с дявола — изсъска предизвикателно, срещайки без страх очите му.

— Нали всички викинги са един дол дренки?

— Точно така — съгласи се тя, охотно.

— Бедна ми Мелизанда! — промърмори той, играейки си с кичур от косата ѝ. — Виждам, че каквото и да правя, не мога да те ощастливя. Когато съм далече те пренебрегвам, когато сме заедно, спиш с дявол. Но си мисля, че беше толкова страшно, нали?

Тя стисна зъби, дърпайки косата си от ръцете му. Държеше я здраво и се усмихваше.

— Мелизанда, казах ти, че никога няма да те пусна да си отидеш. И ти обещавам, че занапред няма да бъдеш пренебрегвана.

Вбесена от безсилието си, тя извика и затвори очи. Конар пусна косата ѝ и тя най-сетне успя да се отдалечи на безопасно разстояние от

него.

— Пригответи каквото ти е необходимо — заповяда той. — Ще те чакам долу с брат си и с още неколцина дяволски викинги. — Той замълча за момент и добави: — И все пак ти прекрасно се разбираш с Брайс и Брайън. Не се подвеждай по тъмните им коси и зелените очи, наследени от майка ни. В сърцата си те също са викинги.

— Изчезвай! — простена тя. Конар се засмя и стана. Чу го да се облича. Отново почувства ярост и безсилие. Ръката му я галеше по хълбоците.

— Ще проспий целия ден, Мелизанда. Време е да ставаш. — Той тръгна към тайната врата и се разсмя, когато тя го замери с една възглавница.

Щом се увери, че най-после е сама, Мелизанда скочи от леглото. Цялата трепереше. Бързо напълни ваната и взе кърпа, за да се изтрие цялата от глава до пети. Нямаше време да чака да стоплят вода. Изкъпа се със студена.

Все още чувстваше допира му. Това беше най-хубавото и чудно усещане на света.

Пусна кърпата на земята и потърси дрехите си. Нямаше какво толкова да приготвя. Всичко вече беше събрано в чантата до леглото. Взе само един парфюм и няколко крема.

Облече се бързо и се спусна по стълбата.

Тя се сърдеше, че Мергуин ѝ бе обърнал гръб, за да помогне на Конар, но той беше добър приятел. Напомняше ѝ за Регвалд, макар че двамата не си приличаха и предсказваха по различен начин.

Мергуин не отричаше, че в света стават чудеса, че може би съществуват и духове.

Регвалд се опираше на звездите и в предсказанията му нямаше нищо свръхестествено.

Въпреки това те си приличаха. Когато ги предизвикваше и поставяше на тясно, те бързо ѝ напомняха, че са християни и служат на християнските норми. В края на краищата, всичко става по божията воля.

Мелизанда излезе от стаята и усети учестените удари на сърцето си. Отиваше си у дома. Може би Конар дори не осъзнаваше колко жестоко бе постъпил, откъсвайки я от родината ѝ. Сигурно не беше искал да ѝ причини болка, защото тук я бяха приели като част от

семейството и я обичаха. Но домът ѝ липсваше. Регвалд, Филип, Гастон, дори отец Матео — те бяха нейното семейство.

Спря за момент да си поеме дъх и пак затича надолу, надявайки се да намери всички заедно. Когато приближи гостната, чу гласове. Вътре бяха само Ерик и Конар.

— Надявах се да остана по-дълго. Ако имаш нужда от мен, веднага ще дойда. Засега всичко изглежда мирно.

— Да, за момента! — съгласи се Ерик.

Мелизанда слезе още няколко стъпала. Закова се на място. Те седяха пред камината с по чаша бира в ръка, почти еднакви, истински синове на Норвежкия вълк — широкоплещести, руси, дръзки — и изключително привлекателни и покоряващи.

— У дома се задават неприятности — каза Ерик на брат си.

За момент Мелизанда помисли, че говорят за Франция. След това осъзна, че става дума за Ейре.

— Татко може да се справи сам, градът е добре укрепен — продължи Ерик. — Откакто умря дядо, Нийл не може да обедини кралете. Все още тук-там има сблъсъци. Но от известно време се носят слухове, че все повече датчани се събират наоколо. Ще последвам викингските закони: ако Нийл е в опасност, ще извикам близките ни от всички краища на земята, за да се бият за нас и ще победим. Тогава датчаните ще се насочат към по-лесна плячка. А те са хиляди и ще навлязат навътре във Франция.

— Крепостта е укрепена като Дъблин — каза Конар. — Невероятно здрава е. Стените са добре укрепени. Може да издържи на нападенията дори на голяма армия.

— Може бойните действия да се развиват около крепостта — предупреди Ерик. След това махна неопределено във въздуха. — Помисли колко далеч сме проникнали, братко, ние, родът на Верлхоф — в Русия, Средиземноморието, дори в някои градове на исляма. Ако нападателите са достатъчно силни, те ще се бият докрай и някой трябва да ги възпре.

— Боя се — сподели Конар, — че френските барони ще подценят нападателите.

Той се наведе напред, сякаш се вглеждаше в минатото.

— Когато татко е дошъл в Ейре, разбрал е предимството на конете, с които е разполагал. Повечето хора смятат викингите за

морски хора, които бързо нападат, превземат и отплават. Но ние се научихме на друго. Татко се установи в Ейре и сега нашите викингски кораби возят коне, добре обучени за бой. Вярно е, че повечето викинги предпочитат да използват морето и корабите, но има и други, които вече постъпват като нас.

— Най-малкото всички ще те дебнат.

— Мисля, че една от причините да победя Жерар тогава, беше, че той не очакваше помощ от викинги, които ще дойдат откъм морето със собствени коне.

— Затова трябва да защитиш гърба си, братко. Враговете имат дълги ръце и ги протягат. Трябва много да внимаваш.

— Може да ни спаси само един съюз между бароните, защото кралят в Париж е слаб.

Ерик се раздвижи.

— Запомни, Конар, че ще дойдем веднага, ако се наложи. Вярвам, че завръщането на Мелизанда у дома и възобновяването на брачната ви клетва ще ти даде опората, от която се нуждаеш. Ако граф Одо мисли, че така трябва да постъпиш, направи го. Той е силен съюзник, сигурен съм.

— Аз също. — Мелизанда почувства в гласа му силно напрежение и страст, но не разбра думите му. Тя се наклони със зачервено лице, колената ѝ се подкосиха.

Ето какво било! Гневът ѝ беше неудържим.

Той се беше срещнал с граф Одо! И този велик барон го беше предупредил, че може да загуби владенията си, ако другите не признаят женитбата му.

Конар не беше дошъл заради самата нея! Не я отвеждаше вкъщи от любов. Тя му трябваше, за да потвърди брака им. И сега, след като бяха вече мъж и жена, тя не можеше да се отрече от съюза.

Но тя щеше да се отрече. Ще успее да му причини достатъчно неприятности.

Дишайки дълбоко, Мелизанда успя да се върне в стаята си. Облегна се на затворената врата, сърцето ѝ щеше да изскочи. Сега беше поне наясно какво търсеше той.

Но това не променяше едно. С цялото си същество тя искаше да се върне у дома.

Сега това щеше да стане. Дори беше добре, защото тя знаеше истинските му намерения. Сега тя щеше да се добере до властта, която ѝ принадлежеше.

И щеше да я използва!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Следобед Мелизанда завари залата празна и успя да избяга бързо от къщата. Отиде в обора, където всички я познаваха. Поиска да ѝ оседлаят жребеца, който обикновено яздеше. Младият коняр отговори, че трябва да поиска разрешение.

Мелизанда кипна. Конар е заповядал да не я пускат извън крепостните стени. Той искаше да е сигурен, че няма да избяга. Отново се бе подиграл с нея. Измами я! Необходимо е било да спи с нея, за да я прибере у дома! Тя просто му трябваше, за да задържи владенията си!

— Иди се оплачи на мъжа ми — подвикна тя на момчето. — Искам да яздя и мога да го направя и сама. Опитай се да ме спреш!

Искаше да каже последно сбогом на поточето, край което беше прекарала толкова приятни часове. Последно сбогом и на досегашния си начин на живот. Чувстваше, че е загубила нещо. Невинността си. Но беше спечелила друго. Опит. Искаше да види бистрия поток, да чуе ромона на водата. Тази нощ разбра, че всичко, за което беше мечтала, са само детски фантазии.

Преди конярчето да се върне, се появи Мергуин.

— Дайте на Мелизанда коня и доведи моята стара кранта. Аз ще я придружа.

Момчето се подчини и изтича да изпълни заповедите. Мелизанда погледна стария човек и се усмихна.

— Ти знаеше, че идва да ме отведе у дома, нали?

— Да, знаех — призна Мергуин. — Не бях определил правилно времето, но дори да те бях предупредил, ти не би ме изслушала.

Тя се засмя и прехапа устни.

— Може би. — Подвоуми се, но все пак попита: — Не видях днес Грегъри...

— Той се прибра в къщи. Тук нещата се промениха.

В това време момчето доведе конете. То подаде ръка на Мелизанда и тя се опря на него, макар че можеше да мине и без чужда помощ.

— Ела да помогнеш на мене, момче! — заповяда му Мергуин. — Господарката е сръчна като горска нимфа, а аз съм вече доста стар.

Мелизанда се усмихна, наблюдавайки как киселият старец с мъка качва хилавото си тяло на гърба на старата кранта. Гадателят се обърна към нея:

— Е, готов съм, да тръгваме.

Тя кимна и смушка коня. Прилепи се към шията му и препусна напред. След малко чу Мергуин да ѝ подвиква:

— Казах да поюздим, не да се надбягваме — скара ѝ се той.

Тя се обърна, видя топлината в очите му и бързо се извини:

— Прощавай, забравих, че...

— Сега всичко е наред. Ти мислиш, че ако тичаш достатъчно бързо или препускаш, ще успееш да избягаш.

— Грещиш. Не искам да бягам. Отивам си у дома!

Мергуин я изгледа продължително и въздъхна:

— Да, ти си отиваш у дома. Започва се.

— Какво започва?

— Колелото се завъртя.

— Датчаните — помисли на глас Мелизанда с отвращение. — Те винаги идват. И без да си гадател можеш да се досетиш.

— Ще имаш и други трудности, не само с датчаните.

Тя рязко се обърна към него.

— Всичките ми прекеждия са свързани с Конар. Ако си пропуснал да отгатнеш това, значи си лош гадател.

— Аз не съм гадател — отрече Мергуин с достойнство.

Стигнаха до пътеката, която водеше към потока. Мелизанда слезе от коня и тръгна към водата. Наведе се и изми лицето си. Старецът я последва.

— Има една опасност! — предупреди я Мергуин меко.

Мелизанда поседна на един пън до водата. През дърветата проникваха слънчеви лъчи, които я галеха по лицето. Тя погледна Мергуин, чувствайки съсредоточения му поглед върху себе си.

— Разкажи ми за тази опасност — помоли го тя.

Той се приближи към нея, коленичи и хвана ръката ѝ.

— Трябва много да внимаваш да не се разделяте с Конар.

Мелизанда поклати глава при откровените му думи и си помисли, че той я обича. Освободи ръката си и докосна бузата му.

— Ще ми липсваш — увери го тя. — Ще ми липсваш. Сърцето ми го казва. Освен ако не тръгваш с нас?

Той поклати отрицателно глава.

— Брена ще дойде с вас.

— Да, Брена. — В гласа ѝ прозвуча студенина и тя се загледа отново във водата.

— Мелизанда, повярвай ми... — започна Мергуин.

При споменаването на Брена тя се обърна към него с неочаквана болка в очите.

— Не трябва да се разделяме с Конар, нали така каза? — попита тя. — Мергуин, никога не съм искала да напусна земята на баща си. Конар ме омота в един чаршаф и ме качиха на кораба като някакъв вързоп!

— Там ти беше в опасност.

— Но сега иска да се върна.

— Този път ще трябва да бъдете двамата, за да браните крепостта.

— Да — прошепна тя. — Сега той разбра, че съм голяма и не може да я задържи без мен.

Мергуин поклати тъжно глава.

— Мелизанда! Ти беше толкова млада, когато се ожени! Как бихте живели заедно? Той те чакаше да пораснеш, за да...

Мелизанда въпросително вдигна вежди. Мергуин трепна.

— До тази нощ.

Тя се изчерви.

— Нима знаеш всичко? — попита раздражено.

Той отново трепна и внимателно се усмихна.

— Дори сляп гадател би се досетил, Мелизанда.

Младата жена се изчерви цялата, сви колене и се загледа отново във водата.

— Ти си толкова опърничава! — предупреди я той. — Но заради вас самите, заради двамата, заради вашето щастие, моля те, запомни думите ми — не се разделяйте.

Мергуин беше толкова откровен, че тя докосна отново бузата му и леко го прегърна, задържа го така за миг. Когато погледна над рамото му, видя Конар, Дария, Брайс и Брайън. Почувства погледа на Конар

върху себе си, бързо се изправи и помогна на Мергуин да стори същото.

Конар мълчеше. Дария се приближи бързо към тях със светнали красиви очи и срамежлива усмивка. Мелизанда я прегърна нежно, а след това и Брайс и Брайън, с които беше станала много близка.

— Ще липсваш на всички ни! — каза ѝ Дария. — Но на мен най-много! Няма да има с кого да яздя, да чета книги и поеми, да пея неприлични песни.

— Дария! — въздъхна Брайс.

Дария поклати глава.

— Ще липсваш и на Рианон, а и на децата. Те така свикнаха с теб. Мелизанда затвори очи, за да спре напирещите сълзи. Тримата я заобиколиха и тя почувства тяхната топлина и обич.

— И вие ще ми липсвате — произнесе тя дрезгаво. — Безкрайно.

После вдигна очи и забеляза, че Конар продължава да я наблюдава внимателно. Очите им се срещнаха и тогава той се обърна и се отдалечи.

Дария заговори развълнувано:

— Но ти не отиваш толкова далеч. Конар казва, че първо ще попътувате из Франция и след това ще се приберете в крепостта. Нали знаеш, че всички сме добри моряци и скоро ще ви дойдем на гости.

— Ще ви чакам с нетърпение! — обеща ѝ Мелизанда. — Благодаря ви за всичко. Надявам се наистина да дойдете. Тук е чудесно, Дъблин също е невероятно красив! Но трябва да видите нашата крепост! Ще чакам да ни посетите.

Брайън също се обади.

— Обстоятелствата често ни събират. Не се бой. Макар да живеем далеч един от друг, никога не сме разделени.

Докато те си говореха Мергуин си бе тръгнал. Мелизанда не го видя да се отдалечава. Сигурно е последвал Конар, помисли си тя. Надяваше се старият човек да е предал и на съпруга ѝ тайнственото си предупреждение.

Свечеряваше се, а те все още бяха край потока. Когато се намериха да тръгват обратно и Мелизанда отиде при коня си, там, освен старата кранта на Мергуин, имаше още един кон.

Мергуин беше все още някъде из гората. С някого.

Дария почувства загрижеността ѝ. Тя се качи на коня си и тихо ѝ обясни:

— Брена ще пътува с вас и двамата с Мергуин се сбогуват.

Мелизанда учудено сви вежди. Сигурна бе, че красивата млада жена, която винаги беше около съпруга ѝ, едва ли е любовница на стария друид.

Дария махна към гората и се усмихна.

— Те обсъждат съдбата на света. Опитват се да предскажат бъдещето ни — каза тя. — Хайде да побързаме. Рианон вече е подготвила прощалната гощавка.

Когато всички се върнаха в къщата, Рианон и Ерик ги очакваха в гостната зала.

Ерик беше прегърнал красивата си жена. Внезапен пламък от камината проблесна в огненочервената ѝ коса, когато тя се облегна на гърдите му.

Мелизанда се опита да ги подмине, но Рианон я беше видяла да влиза и бързо се освободи от прегръдката на мъжа си.

— Толкова се радваме, че ни гостува, Мелизанда. Винаги сте добре дошла.

— Благодаря ти. Сигурно ще се върна пак. И се надявам, вие също да ни посетите.

— Разбира се! Ще дойдем. Винаги има начин да се срещне — отговори Рианон усмихната. — Децата са горе и те чакат да се сбогувате. Те толкова те обичат.

— Веднага се качвам.

Тя се обърна и изтича по стълбите. Гарт я очакваше на вратата.

— Мама каза, че няма да си тръгнеш, преди да ми кажеш довиждане.

— Никога не бих си тръгнала, без да те видя.

Мелизанда го повдигна от земята и седна на ръба на леглото, като го сложи в скута си. Залюля го, сякаш беше малко бебе.

— Скоро ще се храня заедно с големите в залата — повери ѝ той своята тайна. — Вече съм достатъчно голям и също ще яздя заедно с татко и чичовците си.

— Защо бързаш толкова? — попита го тя.

— Ти си жена. Не можеш да разбереш.

— Да, аз съм жена, но имам опит в битките. Моля те, не бързай толкова — настоя тя.

— Нима наистина заминаваш? — попита момчето.

— Да, трябва. Отивам си в моя дом, както тук е твоят дом. Нали разбираш това, Гарт?

Погледът му я развълнува. Беше като на баща му.

И като на чичо му Конар.

Тя потръпна и Гарт го почувства.

— Нима трепериш от страх?

Мелизанда поклати отрицателно глава.

— Не, това е от нетърпение!

Той скочи на крака.

— Е, предполагам, че искаш да подържиш и сестра ми.

— Да, така е — Мелизанда стана и побърза към прекрасната люлка на бебето. Тя повдигна гугукащото пеленаче и го залюля нежно.

— Толкова е красива, Гарт. Трябва да се грижиш за нея.

— Ще се грижа — обеща той. Мушна ръка под лакътя ѝ. — Когато и ти си имаш деца, ще се грижа и за тях. Те ще са ми братовчеди.

Деца...

Тя отново забеляза, че трепери. Погледна нагоре към стълбите.

Там стоеше Конар. Сините му очи бяха вперени в нея. Полазиха я тръпки.

Гарт се обърна и също видя Конар. Извика и се затича към чичо си, който го вдигна и го хвърли във въздуха. След това го прегърна силно.

— Е, ще се видим на брега, нали, момко?

— Да, чичо! — съгласи се Гарт. — Винаги, когато ти потрябвам, съм готов.

Мелизанда остави бебето в люлката и го погали по бузката. След това бързо се измъкна от стаята. Конар остана с момчето. Тя вече беше се сбогувала с него и се опита да го заобиколи.

— Мелизанда! — повика я Гарт.

Момчето се втурна към нея и я прегърна толкова силно, че тя едва успя да се задържи на крака. Наведе се, повдигна брадичката му и го целуна по бузата.

— Довиждане, Гарт — каза тя, след това бързо се изправи и излезе от стаята, оставяйки го сам с чичо му.

Изтича надолу по стълбите.

Приближавайки залата, чу нежните звуци на лютня. Натам бързаха слуги с големи подноси, пълни с храна. Виждаха се цели диви прасета и пъстропери фазани, диви ягоди украсяваха ястията.

Рианон я видя да се връща и повдигна питащо вежди. Усмихна се потайно. Чак сега Мелизанда забеляза, че Конар вървеше след нея.

Чу скимтене и погледна надолу. Една от хрътките на Ерик се въртеше около масата. Името му бе Даг. Кучето я подуши и тя леко го погали.

— Трябва да кажа довиждане и на теб, нали? — прошепна тя нежно.

Кучето се завъртя, махайки радостно с опашка и отиде при Конар.

Мъжът ѝ я поведе към масата. Тя се чудеше как да се освободи от допира му. Но засега трябваше да си дава вид, че нищо не се е случило.

— Да сядаме! Рианон и Ерик вече са заели местата си.

Тук бяха всички. Ерик и Рианон, Дария, Брайън, Брайс, Мергуин, Брена, приближени на Ерик англичани и норвежци. Мелизанда пак трябваше да дели чашата си с Конар. Тя му се усмихна студено и я пресуши наведнъж.

Той ѝ позволи да го направи няколко пъти. Мелизанда разговаряше разгорещено с Брайс за коне. Описа му с какво нетърпение очаква да яхне Воин, големият кафяв жребец на баща си.

— Сигурно е остарял, но Филип и Гастон се грижат добре за него. Надявам се да ме помни.

— Едва ли — предупреди я Брайс. — Когато те е видял за последен път, ти си била момиченце. Внимавай, когато го яхаш за първи път.

— Надали ще имаш нужда от кон — внезапно се намеси Конар и тя се обърна учудена към него.

Нима ѝ казва, че няма да язди коня на баща си в собствените си земи?

— Воин е боен кон. Ти няма повече да воюваш.

— Нима си участвала в битки? — възкликна Брайс. По лицето му се четеше възхищение и Мелизанда потръпна.

— Убиха баща ми и хората ни бягаха уплашени. Трябваше да ги поведе...

— Колко си била смела! — извика Дария.

— Беше прекрасна — намеси се отново Конар. — Нима никога не съм ви разказвал как се запознах с Мелизанда? Тя беше пленена от човека, който уби баща ѝ.

— Но, Конар, понякога човек няма избор — защити я Рианон. Внезапно настъпи тишина и Мелизанда се изчерви. Чувстваше как всички я гледат.

— Жена ми е чудесен стрелец — весело се намеси Ерик. — Дори веднъж ме улучи със стрелата си.

— Моля те, не давай опасни идеи на Мелизанда — подхвърли Конар.

Всички се засмяха. Но Брайс продължи ентусиазиран:

— Мелизанда е най-добра с меча. Виждал ли си я как го върти, Конар?

— Все още не, братко, но ти вярвам.

— Тя тренираше почти всеки ден — продължи Брайс.

— И сега ли?

Пръстите на Мелизанда стиснаха чашата и тя се вторачи в нея. Чувстваше погледа му и усети как той се приближи към нея.

— Нима искаш отново да се биеш, скъпа?

— Винаги съм се надявала да живеем в мир — измъкна се умело тя от клопката.

— И защо тогава толкова се стараеш да си добър воин? — попита Конар.

Тя мило му се усмихна. Виното ѝ помогна да се преструва.

— Надявам се да те промуша в съня ти, милорд — пошегува се тя с любезна усмивка.

Отново всички се засмяха, но Мелизанда чувстваше студенината в усмивката на Конар и леда в очите му. Отново отпи от виното.

Конар взе чашата от ръката ѝ и попита тихо:

— Нима се нуждаеш от още смелост?

Тя поклати отрицателно глава и вирна брадичка.

— Не, милорд. Тази вечер ще поискам нещо от теб.

— Сега ли? — попита той.

— Да.

— И какво ще е то?

— Ти получи всичко, което пожела. Но трябва да ми дадеш нещо в замяна.

— Досега разбрах, че единственото ти желание е да ме промушиш с меч си. Какво ще поискаш още?

Мелизанда се опита отново да вземе чашата, но той я държеше здраво.

— Ако ще се пазарим, мила, по-добре е да си трезва и да забавиш темпото.

— Искаш да се пазарим?!

— Първо трябва да помисля! — отвърна ѝ той. — Кажу какво искаш.

— Не тук, не сега! Снаха ти организира такова сърдечно изпращане. Същата, която е толкова добър стрелец...

— Да, но стана и добра съпруга.

— А може би брат ти е разбрал урока и е станал по-мил с нея.

— Може би... — Конар се забавляваше. Очите му се присвиха.
— Но може би не!

Внезапно той бутна назад стола си и стана, хващайки ръката ѝ. Тя го погледна изненадана, но той я повлече към вратата.

— Конар... — започна тя.

Той вече обясняваше на снаха си:

— Рианон, както винаги ти си чудесна домакиня. Благодарим ти за сърдечното изпращане, но трябва да ни извиниш — утре потегляме в зори и трябва да станем рано. Време е да лягаме.

Рианон се изправи, а след нея и Ерик.

— Разбира се — каза бързо Рианон, — трябва да си лягате.

— Наистина — съгласи се и Ерик, гледайки ги учудено, леко прехапал устни. Рианон го прегърна и това му достави удоволствие. Той сложи ръце на раменете ѝ. — И аз мислех да си легна рано.

— Ние ще ви изпратим в зори — увери ги Рианон. — Трябва да ви пожелаем попътен вятър.

Сбогуваха се и Конар изведе Мелизанда от залата, здраво държейки я за лакътя. Преди тя да успее да се обади, вече бяха горе.

— Но какво правиш! Не успях дори да опитам вкусните гозби.

— Извинявай, скъпа — каза той, ала в тона му нямаше и капка съжаление, — но ти си причината за внезапното ми решение.

— Аз...

— Ти ме предизвика и хвърли въдицата. И аз ухапах стръвта.

— Не зная какво...

— Знаеш много добре.

— Наистина не разбирам за какво говориш! Ти си невероятно груб и невъзпитан, както всеки... — избухна тя.

— Искаш да кажеш викинг? — завърши Конар. Стигнаха пред стаята ѝ. Нейната стая! Там, където тя спеше, преди той да пристигне.

Мелизанда го изпревари и блъсна вратата в лицето му с все сила.

Но не успя да я затвори.

Той нахълта вътре и блъсна с все сила вратата. Мелизанда подскочи от трясъка.

— Изплюй камъчето, Мелизанда. С какво искаш да ме изнудваш? — заповяда Конар. Гласът му беше студен. Стоеше със скръстени на гърдите ръце. Наблюдаваше я, облегнат на затворената врата.

Мелизанда разбра, че с него трябва да се държи решително, както постъпваше и той с нея. Заговори тихо и овладяно:

— Ти никога нямаше да дойдеш при мен, Конар, ако не ти трябвах.

Той се намръщи.

— За какво говориш?

— Ти се ожени за жена, която не обичаш.

Конар махна нетърпеливо с ръка.

— Разбира се, аз съм просто викинг! Лош, защото се ожених за тебе, не по-малко лош, задето те оставих на мира толкова години.

Мелизанда се направи, че не го е чула и продължи:

— Сега аз съм ти нужна. Ти си се срещнал с граф Одо и той те е предупредил, че трябва да укрепиш брака си, за да получиш признание от бароните. Затова дойде — защото ти трябвам, за да повторя брачната клетва отново.

— Така... — промърмори той. — И искаш да се пазарим по този въпрос ли?

— Аз не съм вече дете, Конар. Ти не можеш да ме накараш насила да потвърдя брачната клетва, нито пък Регвалд има такава

влияние върху мен. Няма да закрепим положението си, ако влезем в църквата и аз се отрека от думите си.

— Това ли измисли като похлупак на всичко?

— Искам да се разберем предварително — каза направо тя.

Конар пристъпи към камината. Нощта беше влажна и студена. Дървата догаряха. Загледа се в пламъците, обърна се и се приближи към гърба ѝ. Повдигна кичур коса от рамото ѝ и го загледа. Мелизанда се разтрепери. Топлият му дъх докосна рамото ѝ, шията и ухото ѝ. Той дори не я допираше с устни. Шеметната вълна на желанието се надигаше у нея.

— Права си. Има за какво да се пазариш. И какво искаш?

Тя се обърна, неспособна повече да издържа близостта му, този допир, който я караше да потръпва от страст. Погледна го в лицето, но не можа да се отдръпне. Той все още държеше кичура коса в ръката си.

— Свобода — каза тя тихо.

Конар повдигна вежди.

— Ако потвърдиш брачната си клетва пред тълпа от хора, това не те освобождава от нея. Сега разбирам, че единственото, което желаяш, е да се освободиш от мен.

Мелизанда заговори бързо и нервно, против волята си, внезапно объркана:

— Искам свободата да остана сама. Утре ще отплавам с теб, за да се прибера у дома.

— Но е вярно, че и тук имаш приятели! — напомни ѝ той.

— Всички знаят, че очаквах с нетърпение да се върна къщи.

— Продължавай.

Устата ѝ отново пресъхна. Конар беше все още твърде близо до нея и това я вълнуваше. Бедрото му почти допираше нейното, продължаваше да гали косата ѝ.

Мелизанда се опита да издърпа черния кичур, но пръстите му го стиснаха още по-здраво.

— Продължавай — подкани я той и в гласа му прозвуча заплаха.

Тя отново облиза устни, опитвайки се да бъде твърда, и внезапно избухна, когато най-малко го искаше.

— Глух ли си? — извика тя. — Ще се върна с теб, ще повторя клетвата си пред всички, но искам да ме оставиш сама. Искам да спя

сама. Стаята на баща ми ще е моя. Ти ще се изнесеш оттам веднъж завинаги.

Той мълчеше. Измина цяла вечност. Мелизанда чакаше, останала без дъх. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Задушаваше се под изгарящия син пламък на очите му, чиято сила и страст не можеше да издържи.

Той повдигна цялата ѝ коса и здраво я дръпна. Гласът му беше и дрезгав, и мек. Без гняв.

— Казах ти, че никога няма да те пусна да си отидеш.

— Аз и не искам това от теб! — Тя отново се опита да измъкне косата си от ръцете му, но пръстите му се свиха в юмрук. — Боли ме!

Той леко поклати глава.

— Ти сама се нараняваш. Стой мирно и няма да те боли.

Тя спря да се дърпа, гледайки го в очите. Разбираше, че той искаше да ѝ каже нещо за съвместния им живот. Ако му се подчинеше, тя нямаше да страда. Ако отново го предизвика, щеше да е безмилостен.

— Да, аз съм слаба. Къде мога да се меря с теб! — извика тя. — Не мога да ти дърпам косата, да те подхвърлям както си искам! Но мога да предизвикам голяма бъркотия в Руан и кълна се, ще е безполезно да...

— Е, стигнахме и до заплахите!

— Ти си този, който ме заплашва от години.

— Мислех, че ще се пазарим.

Мелизанда продължи отчаяно:

— Наречи го както искаш и на какъвто език искаш! Мога да бъда най-щедрата наследница, мога да ти дам...

— Нищо не можеш да ми дадеш, Мелизанда. Спечелих правата си върху земята ти не чрез женитба, а защото пристигнах, когато баща ти ме повика, избавих те от убиеца и победих враговете ти.

— Наречи го както искаш! — викаше тя. — Сега си тук само защото Одо те е предупредил, че аз ти трябвам.

Внезапно Конар пусна косата ѝ и се върна при огъня, протегна ръце и дългите му пръсти застинаха над пламъка. Искаше ѝ се да е извоювала поне малка победа.

Той се обърна с язвителна усмивка. Очите му горяха.

— Ще повтора думите ти, за да съм сигурен, че не греша.

— Много добре знаеш какво казах...

— Глухите викинги понякога се нуждаят от повторение — подигра й се той.

Той отново тръгна към нея, ръцете му бяха отзад, крачеше леко и унило.

— Ти обещавах в Руан да ми се закълнеш във вечна любов и подчинение при условие, че те оставя сама. Ако те разбирам правилно, сега трябва да напусна тази стая, утре да отплаваме, да изнеса вещите си от стаята на баща ти и ти да живееш там сама в смирение и непорочност.

Мелизанда не отговори, но не хареса тона му.

— Така ли да те разбирам, Мелизанда?

Гневът й отново избухна, може би защото той я караше да се чувства притеснена.

— Да, така е. Явно наистина си глух.

В мига, в който произнесе предизвикателните думи, Мелизанда вече съжаляваше.

Конар отново замълча. След това протегна ръце и я привлече към себе си, до гърдите си. Тя отметна назад глава и срещна очите му.

— Не — отсече той остро.

— Ще направя живота ти в Руан малък ад — извика тя, дърпайки се от прегръдката му.

— В Руан прави каквото щещ, Мелизанда.

— Проклет да си, проклет да си! — викаше тя и се опитваше да го ритне. — Нарочно непрекъснато ме предизвикваш...

— Напротив, това е твоята тактика. — За да не го ритне, Конар я вдигна във въздуха и тя се хвана за врата му, за да не падне.

— Пусни ме! — отчаяно викаше Мелизанда.

Той я послуша и я хвърли на леглото. Беше готова да скочи, ала Конар се обърна и отиде до огъня, протегна дългите си пръсти, като че ли не можеше да ги стопли. Дълго мълча и когато накрая се обърна с уморена въздишка, дойде отново при нея. Тя се надигна, но той седна кротко на ръба на леглото.

— Ти не можеш да промениш нищо, Мелизанда — заговори накрая Конар. — Повторната клетва в Руан ще бъде само едно представление. Ти си моя жена и аз никога няма да се отрека от това.

— Но ти искаш...

Той сложи пръст на устните й.

— И преди ти казах, Мелизанда, обичам те.

Погали с пръсти устните ѝ.

— Как посмя да ме използваш по такъв начин!

— Безразсъдство! Дързост може би.

— Безскрупулност! — извика тя.

Той се усмихна и погали бузата ѝ. Миглите ѝ се сведоха, тя отклони поглед и той спря да я гали. Мелизанда погледна към вратата. Повече от всичко на света ѝ се искаше да избяга. Преди малко беше толкова сигурна в победата си.

— Свобода... — промърмори той.

Погледите им се срещнаха и сякаш изхвъркнаха искри.

— Ами ако избягам? — попита тя.

— Ако избягаш, ще се наложи да те хвана, да те довлека обратно за косата, да те насиля — подразни я той.

— А ако не избягам? — попита тя, сама учудена от вълнението си.

— Е, тогава... — Внезапно тя усети пръстите му да мачкат меката ѝ памучна рокля. Опита се да хване ръката му, но той я бе разтворил. Долната ѝ риза беше почти прозрачна и гърдите ѝ бяха оголени. Той ги погледна и след това отново потърси очите ѝ.

— Защо не легнеш и не се отпуснеш. Ще се опитам да те съблазня — предложи ѝ той.

— Това е още по-лошо! — отказа тя.

— Не, мила, не. Много по-добре! — увери я Конар. Устните му потърсиха нейните, тежестта му я притисна към възглавницата. Езикът му успя да проникне през стиснатите ѝ устни навътре, галещ, възбуждащ.

— Отпусни се — помоли я той.

— По-добре да избягам.

— По-добре е да останеш.

Започна да целува гърдите ѝ, езикът му обходи зърната ѝ, докато те се втвърдиха и след това ги засмука. Тя простена и зарови пръсти в косата му. Устните му се вдигнаха най-накрая от гърдите ѝ и той отново я помоли:

— Отпусни се...

Ръката му се промуши под полите и разголи краката ѝ. Пръстите му галеха бедрата ѝ. Той я гледаше в очите и чакаше. Дланта му се

спря на черния триъгълник между бедрата. Тя затвори очи, преглъщайки с усилие.

— Не...

— Отпусни се — беше единственият отговор.

Мелизанда се опита да отвори уста, но не успя. Допирът му беше изгарящ и интимен. Той разделяше и търсеше, откриваше най-чувствителните точки и си играеше с тях.

Тя замръзна, втрещена в него, без да може да поеме дъх.

Заглуши протеста ѝ с целувка — галеща и търсеца, дълбока и бавна. Той знаеше къде да я докосне, как да я гали и възбуди.

Мелизанда вече тръпнеше от желание и се стресна, когато внезапно я пусна. Тогава осъзна две неща.

С всяко докосване тя се нуждаеше от още, тялото ѝ го търсеше, плътта ѝ жадуваше за целувки, прегръдки и допир. Съпругът ѝ можеше да се съблече със светкавична бързина.

Върна се при нея и бързо я освободи от дрехите ѝ.

— Искам да ми помогнеш! — прошепна той.

Тя поклати отрицателно глава и виолетовите ѝ очи го стрелнаха.

— Не можеш да очакваш да ти помогна, когато ме насилваш — обясни му тя.

— Съблазнявам — поправи я Конар.

— Ти ми заповяда да лежа, без да мърдам.

— Така е — съгласи се той. Той не се опита да я съблече, а просто разкъса останалите ѝ дрехи. След това притисна голото си тяло към нея. Бедрата ѝ се разтвориха. След миг той потъваше дълбоко в нея, а пръстите ѝ се впиха в раменете му от удоволствие.

Тя още веднъж почувства изгарящата страст на проникването му. Конар започна да се движи в нея. Дъхът му се учести и той се надигна. Отрони вопъл на удоволствие, след това отново захапа гърдите ѝ, смучейки ги, движейки се все по-бързо и по-бурно. Обхвана я буря от неизпитани досега чувства.

След часове тя лежеше уморена, задоволена и ужасена от пълното си отдаване.

Нима беше толкова слаба?

Той я бе прегърнал покровителствено, краката му обвиваха нейните и ръката му лежеше на рамото ѝ. Главата му беше над нейната и брадичката му докосваше косата ѝ. Внезапно пръстите му я

потърсиха и той се размърда. Ухаеше чудесно, дишането му бе дълбоко и равномерно. Мелизанда никога не се беше чувствала толкова добре... Тъй защитена и сигурна.

Значи да се предадеш не било чак толкова страшно.

Конар също не спеше, защото устните му внезапно докоснаха гърба ѝ. Разроши ѝ косата, при което тръпка на удоволствие премина по цялото ѝ тяло. Ръката му продължи да я гали навсякъде. Тя спря да диша и той отново я прегърна. Мелизанда го потърси с жадни устни и почувства огъня на неговите.

Той отново бавно я възбуди, на което тя отговаряше със страстни стонове, викове на възторг и движение на тялото си. Сляха се с безкрайна наслада и Мелизанда отново достигна върха. После всичко започна отново. Но утрото дойде бързо и Мелизанда веднага забеляза промяната.

Спеше сладко в топлите му обятия, когато се стресна от плясване по крака си. Той извика в ухото ѝ:

— Бързо ставай, скъпа! Тръгваме след час!

Какво правеше той? Тя беше уморена. И то заради него. Можеше поне да я остави да се наспи.

Промърмори нещо неразбрано и се обърна на другата страна.

— Остави ме на мира!

Но той я потупа по гърба и тя отново запротестира.

— Ако ме плеснеш още веднъж, ще дойде ден, когато ще те разкъсам на парчета.

— Прави каквото искаш, любима, но сега ставай! Отплаваме. Заминаваме за Франция и няма да изпусна отлива.

Той скоро излезе вече облечен. Тя чу как се мие. Бързо се разсъни и стана. Най-накрая се прибираще у дома. Тя гореше от нетърпение. Продала се беше на дявола, само и само да се върне вкъщи.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

След дългото пътуване Мелизанда най-после видя крепостта. Искаше ѝ се да скочи във водата и да заплува към брега. Почувства на рамото си ръката на Конар. Той отгатна мислите ѝ.

— Почти стигнахме! Почакай още малко, ще се намокриш и ще развалиш хубавите си дрехи.

Тя вирна нос и се пошегува:

— А снощи кой ми развали новата рокля?

Конар я прегърна и заедно с нея скочи от кораба, носейки я на ръце към родния бряг.

От крепостта отдавна бяха забелязали платната и вече ги очакваха. В мига, в който Конар я постави на родната земя, Мелизанда се втурна към Мари де Трес. Най-добрата ѝ приятелка я очакваше с разтворени обятия.

— О, Мелизанда, толкова си пораснала!

— Колко ми липсваше, Мари!

Всички близки я чакаха с нетърпение. Тук беше и Свен. Мелизанда го поздрави любезно, но резервирано. Не се замисли защо Брена слезе на брега сред първите и се хвърли към Свен.

— Къде е Регвалд? — попита тя нетърпеливо.

Филип се усмихна, отстъпи встрани и зад него се показва старият учител със сълзи в очи. Хвърлиха се един към друг.

— Крепостта беше пуста без теб, дете! — увери я той.

Мелизанда се усмихна и го увери:

— Нищо не можа да запълни липсата на любимия ми учител.

— Ела да се прибираме — подкани я Регвалд, разтреперан от вълнение. Времето беше влажно и студено въпреки сезона. — Ето един приятел, който ще ти помогне да се почувстваш у дома — прошепна ѝ радостно Регвалд. Едно момче водеше Воин за поводите.

Мелизанда извика от радост. Приблужи се и потупа жребеца. Той изцвили радостно, отстъпи крачка назад и я позна. Подскочи към нея и едва не я събори. Тя му подвикна с благодарност:

— Браво, Воин, не си ме забравил!

— Наистина не е — чу зад гърба си.

Беше гласът на Конар. Отново стоеше зад нея. Както винаги, откакто бяха заедно. Тя стисна зъби, спомняйки си думите му на прощалната вечеря, че няма да язди боен кон.

В очите ѝ напиреха сълзи. Завръщаше се у дома след дълго отсъствие. Искеше да живее в мир. Мечтаеше да препусне със стария кон на баща си. Конар нямаше право да я лишава от тази радост след мъките, които ѝ бе причинил.

Тя притвори мигли, за да скрие напирещите сълзи.

— Ела, милейди, ще ти помогна да се качиш. Разрешението я завари неподготвена.

— Благодаря! — И без да го дочака Мелизанда се озова на гърба на Воин.

Жребецът на съпруга ѝ още не бе разтоварен. Корабите бяха специално приспособени да превозват бойни коне. Конар не пътуваше никъде без Тор. Още баща му бе въвел правилото да плават с коне на борда. Това им даваше възможност да се придвижват бързо и да изненадват врага. Бяха усвоили тези навици от ирландците. Тор беше изпитан в много битки боен кон. Независимо колко трудно беше прехвърлянето от бряг на бряг, той винаги беше с Конар.

Воините на Конар извлякоха корабите на сушата и свалиха конете. След малко всички препуснаха към крепостта.

Мелизанда се загледа в замъка. Толкова малко неща се бяха променили по време на дългото ѝ отсъствие!

Каменните стени, изградени от баща ѝ, се извисяваха величествено около замъка и все така го пазеха от вражески нападения. Полето беше все тъй зелено и безкрайно. Всички обитатели на крепостта — перачките, ковачите, занаятчиите — се бяха събрали до отворените врати и им махаха с ръце. Мелизанда ги поздрави и пред голямата кула слезе от коня с помощта на отец Матео. В двора цареше радостна суматоха. Мили боже! Нима бяха минали шест години!

Мелизанда влезе в кулата и бързо се качи в голямата зала. Регвалд я отведе до камината да се стоплят. Тя се радваше да види съсухреното му старо лице. Мари бързо ѝ донесе чаша със сладко вино. Около тях постоянно се тълпяха хора, влизаха и излизаха. За всички имаше вино и бира, всички се радваха на щастливото завръщане на господарката. Нямаше време да поговори с Мари и

Регвалд, които весело се въртяха около нея, готови да ѝ утолят във всичко.

Мелизанда се огледа. След пребиваването ѝ в дома на Рианон, топъл и подреден с вкус, гостната зала ѝ се стори неуютна. Цветята във вазата бяха увехнали, през процепите на прозорците духаше. Но тя си беше отново вкъщи и сега щеше да подреди всичко по-добре.

Първо обаче трябваше да се укрепи външната стена. Това беше най-важното.

Тя вдигна глава. Конар отново я гледаше. Струваше ѝ се, че той чете мислите ѝ и очакваше нови сблъсъци помежду им. Тя предпочете да отклони поглед.

— Трябва да ми разкажете всичко, което се е случило по време на дългото ми отсъствие — помоли тя Мари и Регвалд, а също Филип и Гастон, които стояха малко настрана. — Добри ли бяха реколтите? Кой е починал?

— Уилям, който владее земята на изток, се спомина по време на последната оран — каза Гастон и направи кръст във въздуха. — Той беше трудолюбив и добър човек. Синът му, също Уилям, се закле във вярност към теб и граф Конар на младия Свен, тъй като ти беше в Ейре, а граф Конар преговаряше с граф Одо.

Тя кимна и сведе очи. Свен! Приятелят на съпруга ѝ. Тя не изпитваше към него враждебност повече, отколкото към другите викинги.

Имаше да си кажат толкова много. Денят бавно отминаваше. Започнаха да пристигат арендатори на земя и слуги, за да поднесат почитанията си и да подновят клетвата си за вярност пред Мелизанда. Тя знаеше, че опасността от викингите беше създала феодалните отношения в християнския свят. Тези хора служеха на нея и Конар и намираха закрила в крепостта. Те ѝ дължаха вярност, а тя трябваше да ги защитава. Три дни в седмицата работеха за нея. Земята беше нейна собственост. Тя им даваше препитание — в замяна получаваше труда им.

Когато се свечери, в залата останаха само хората, които живееха в крепостта. Арендаторите, занаятчиите, ковачите и другите слуги, след като я поздравиха, се оттеглиха. Масите бяха приготвени за тържественото посрещане. Сега, когато беше обиколила и други земи, Мелизанда виждаше крепостта с нови очи. Дъблин беше много голям

град, укрепен, красив. Тази крепост трудно можеше да се сравнява с него, но бе по-добре укрепена и по-здрава.

Огънят в камината догаряше и беше вече късно, когато Мелизанда усети, че е много уморена.

— Мисля, че е време да помогнеш на господарката си да си легне, Мари — намеси се неочаквано Конар и Мелизанда отново се стресна от втренчения му поглед, който не беше забелязала, улисана в разговори.

— Още не съм много уморена — започна тя и забеляза, че той е седнал между Свен, Гастон и Филип и обсъждат как да укрепят по-добре стените на крепостта. Днес Конар ѝ беше разрешил да язди Воин. Сега обаче отново се опитваше да я командва в собствения ѝ дом. Това я разгневи. Реши, че от утре тя ще му покаже кой е господарят. Но сега наистина бе уморена. Утре ще започне деня с нови сили.

— Да, аз ще си лягам наистина — съгласи се тя, спускайки ниско мигли, за да прикрие истинските си мисли от мъжа си. Мари бързо се изправи заедно с нея. Какво щастие, че отново си е у дома. Още веднъж пожела лека нощ на мъжете, които служиха вярно на баща ѝ и на нея, прегърна Регвалд и напусна гостната.

— Мелизанда!

Конар тихо я повика и тя се обърна, прехапвайки устни. Тя нарочно не го прегърна като останалите. Сега се пребори със себе си, върна се обратно и го целуна нежно по челото. Той вдигна очи и я погледна.

— Няма да се бавя дълго, скъпа.

— Моля, милорд, виждам, че имаш работа. Можеш да останеш, ако трябва и цялата нощ.

— Не, мила! Не бих издържал. Идвам след малко.

Тя стисна зъби, усмихна се и избяга.

Мелизанда влезе в покоите на баща си. Те бяха просторни и топли. До камината бяха приготвили корито с топла вода. Тънка нощница я чакаше върху леглото. Мари ѝ помогна и след миг тя беше вече във водата, разказвайки на приятелката си за далечните земи, където беше живяла. Стараеше се обаче да не споменава името на Конар.

Но мислеше за него.

Всичките ѝ вещи вече бяха подредени. Неговите също.

След като се изкъпа, тя стана от ваната. Мари държеше мека кърпа и тя се уви в нея, разглеждайки прозрачната нощница, която я очакваше. Не я беше виждала преди.

— Откъде е? — попита тя Мари.

— Граф Конар я донесе при едно от пътуванията си — отговори Мари.

— Виж ти — въздъхна Мелизанда и застана неподвижно, докато Мари ѝ помагаше да я облече.

Приятелката ѝ я прегърна и целуна по бузата. Мелизанда се радваше на присъствието ѝ и искаше вече никога да не се разделят. Мари се оттегли. Сама в бащината си стая, Мелизанда се чудеше кога ли Конар е купил нощницата и дали беше предназначена за нея.

А може би за Брена или за някоя друга от любовниците му. Понечи ядосано да я съблече, когато чу стъпките на Конар и се метна на леглото, преструвайки се на заспала.

Конар се надвеси тихо над нея. След това тя усети, че се съблича. Отхвърли чаршафа и легна до нея.

— Погледни ме, Мелизанда.

Тя не помръдна.

— Зная, че си будна.

Той я прекрачи и тя почувства как по тялото ѝ премина топла вълна. Очите ѝ се вдигнаха и блеснаха. Опита се да не гледа привлекателното му, мускулесто тяло.

Тази вечер в очите му нямаше насмешка. Те бяха тъмни и изучаващи. Гледаше право в нея.

— Защо отново се опитваш да се бориш с мен? Къде искаш да избягаш? Защо влагаш такова упорство?

— Не се боря с теб...

— Правиш го! Не зная само защо. Аз не съм те наранил. Щастлив съм с теб. Ти си красива и страстна жена.

Доволен е от лекотата, с която ме възбужда, помисли тя. Преглътна с усилие и тогава отговори, гледайки го в очите.

— Боря се с теб, защото ми отне всичко, което имах.

Той поклати отрицателно глава.

— Взех само онова, което не би могла да задържиш.

— Ти си само един викинг, свикнал да граби — извика тя.

— Е, добре, отново ще си моя, независимо дали го искаш или не! Тя се опита да се освободи, но безуспешно. Той не я насили. Само отново я възбуди. Докосваше я и я галеше. Целуваше я. Докато тялото ѝ спря да се съпротивлява и тя го прегърна.

Конар отново победи, за кой ли път.

На другия ден Мелизанда разбра колко е хубаво да си у дома. Навсякъде звучеше родният ѝ език, виждаше как посевите израстват пред очите ѝ, разхождаше се с Регвалд, Мари, Филип и Гастон. Те всички бяха чудесни. През деня гледаше да избегне срещи с Конар, който и без туй бе зает с укрепването на крепостта.

Мелизанда спореше с него и ожесточено защитаваше построеното от баща ѝ. Той ѝ обясни, че на места времето е повредило стените и те бързо трябва да се подсилят. Не се знаеше какво може да стане по време на отсъствието им.

Мелизанда все още не знаеше кога ще тръгнат за Руан. Конар не я осведомяваше за хода на преговорите с граф Одо.

Двамата почти не разговаряха. Мелизанда го избягваше, а той често разговаряше с Брена. Това я вбесяваше.

На четвъртата вечер след завръщането им Мелизанда напусна залата рано и се прибра в стаята им. Минаха часове, а Конар го нямаше.

Тя слезе по стълбите долу, любопитна да разбере какво стана там.

И разбра. Съпругът ѝ седеше пред камината и разговаряше с Брена. По русите им глави проблягваха червеникави отблясъци от огъня. Мелизанда реши да влезе и да поиска чаша вино, но се оттегли обзета от гняв и безсилие.

Когато Конар се прибра в стаята, тя се престори на заспала. Не успя да го заблуди.

Той се съблече бавно и се мушна под завивката. След малко ѝ заговори студено:

— Ако искаше да чуеш какво си говорим, можеше да влезеш.

Мелизанда не отговори и той продължи:

— Не е необходимо да подслушваш, Мелизанда.

— Не съм имала такова намерение — отговори тя накрая. — Мислех, че няма никой и исках да постоя до камината.

— И къде бих могъл да бъда, ако не в гостната?

— Навсякъде, където поискаш — отвърна тя.

Той ѝ обърна гръб. Не я докосна през цялата нощ. Това я учуди.

На другата сутрин Мелизанда се почувства неспокойна и реши да пояди сама. Във владенията на Ерик най-много бе обичала местенцето при потока близо до замъка, но в нейната крепост също имаше подобно прелестно кътче.

Конар не се виждаше наоколо и тя реши, че няма да има нищо против да пояди сама. Забрави да се обади на Регвалд или на Мари къде отива.

Само младият коняр видя, че потегля с Воин.

Мелизанда не виждаше опасност. Просто се събуди с тревога в сърцето и искаше да се успокои с една хубава езда. Стигна до поточето, което търсеше, скочи от бащиния си кон и ловко скачайки от камък на камък, стигна на другия бряг. Воин остана да пасе кротко от другата страна на потока. Господарката му си събу обувките и потопи крака във водата, опитвайки се да подреди мислите си.

Преди години често идваха тук с баща ѝ. Тогава беше едно безгрижно дете.

Местенцето беше спокойно, макар че честите набези на викингите винаги ги държаха нащрек. Разбойниците идваха по море и корабите им се виждаха от крепостта. Никога не бяха мислили, че ги грози опасност от вътрешността на страната, докато не се появи Жерар.

Мелизанда обичаше това кътче и може би затова толкова бързо намери онзи поток в Есекс.

Спомни си как Конар я завари преди време с Грегъри и я обля топлина. Намокри ръце във водата и ги сложи на бузите си, за да изгони огъня от тях. Не можеше да забрави страстта в очите на викинга и трепета, който предизвикваше в нея.

Замисли се и разбра, че се вълнува, защото обича Конар.

През всичките изминали години тя се беше молила, пазарила и хитрувала, за да бъде далече от него. Но истината бе, че още от първия миг тя го харесваше. Знаеше, че рано или късно ще го обикне и той ще бъде нейният господар.

Ето че сега го ревнуваше.

Искаше всичките му любовници да пропаднат вдън земята. Влюбена беше в него!

Изправи се и обгърна раменете си с ръце. Искеше ѝ се да не изпитва такива силни чувства. Една графиня, господарка, трябваше да бъде свободна и силна.

Сърцето я болеше. Той не я докосна цялата нощ. От него вееше студенина. Но какво можеше да направи? Мисълта, че идва при нея, след като е бил с Брена или с някоя друга, я вбесяваше. Нима можеше да промени нещо? Нямаше никаква власт над него. Не трябваше да му се отдава, а още по-малко да го обича. Животът ѝ беше станал ад.

Дори тук, в родния ѝ дом, където всички я обичаха, не се чувстваше спокойна. В душата ѝ бе пусто. Тази пустота я нямаше, когато беше в Дъблин или в Есекс. Там любовта между мъжа и жената беше различна. Имаше смях и щастие.

Тя не смееше да признае чувствата си, бореше се с тях, за да съхрани себе си.

— Мелизанда!

Чу името си и един глас, който ѝ беше странно познат. Погледна нагоре и сърцето ѝ изстина.

Отреща стоеше Жофроа Сюр ле Мон, синът на Жерар. Беше вече голям мъж, наедрял, силно приличащ на баща си, с тъмна коса и кафяви очи. Същите тези очи, който едно време горяха със злоба и страст.

Мелизанда бързо се изправи.

Жофроа стоеше неподвижно от другата страна на потока и я гледаше.

— Не се страхувай — каза той бързо.

— Не се страхувам — излъга Мелизанда. Тя стоеше в студената вода и единствената ѝ мисъл беше, че е боса, а Воин е далече.

— Чух, че си се върнала — продължи подкупващо Жофроа. Беше висок като баща си, добре сложен, с продълговато и слабо лице. Истински хубавец.

Но усмивката му беше опасна и очите му блестяха лукаво. Това я караше да се чувства неудобно, като че ли я разсъбличаше с поглед.

— Да, както виждаш, върнах се — промърмори тя, чудејки се как да се измъкне.

— Много си се променила, Мелизанда.

— Така ли?

— Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал.

— Не може да бъде, Жофроа.

— Но е вярно.

— Сигурно рядко виждаш жени — прошепна тя.

Той направи крачка към нея и едва не падна във водата, спъвайки се в един камък.

— Не, не се лъжа — продължи той, — познавам достатъчно жени.

Мелизанда посегна към обувките си, готова да ги нахлузи и да побегне, ако се наложи.

— Не се страхувай — продължи той тихо, — няма да ти сторя нищо. Искам само да поговорим.

Тя спря и той продължи:

— Знаеш, че преди време за малко не ни ожениха.

Мелизанда поклати глава.

— Прощавай, Жофроа, но ти нямам доверие. Твоят баща безмилостно подмами моя и го уби. Всички знаят истината.

— И на свой ред беше убит от викинга.

— Той не е викинг — чу се да го опровергава Мелизанда.

Жофроа смръщи вежди и злобна усмивка изкриви устните му. Приблужи още една крачка към нея.

— Ти не можеш да бъдеш щастлива с него, Мелизанда. Бащата на мъжа ти е от рода Вестфорд и макар че те претендират да са християни, при това много образовани, в сърцата си са викинги и убийци. Конар уби баща ми, за да получи земята ти. Викингите могат да дойда отново. Ти не ги познаваш. Те са като побеснели кучета.

— Жофроа, виж какво...

— Винаги съм те харесвал, Мелизанда. Преди години баща ти те беше определил за мен.

— Църквата никога не би позволила такъв брак...

— Църквата винаги е на страната на по-силния!

— Жофроа — открито продължи Мелизанда, — не зная какво всъщност искаше тогава баща ти — дали да ме направи своя жена, дали да ме даде на теб, или просто беше готов да ме убие, което и почти успя да стори.

— Винаги съм те желал, Мелизанда. И запомни, ще те изтръгна от ръцете на викинга и то много скоро! Или ще те пленя, или ще те отвлека. Какво избираш, Мелизанда?

— Баща ти уби моя баща! — извика тя. — Не искам да имам нищо общо с теб!

Той направи още една крачка към нея. Искаше да прекоси потока. В този момент и двамата чуха конски тропот. Жофроа замръзна. Мелизанда с облекчение видя Конар да изскача откъм дърветата, яхнал Тор и придружен от Свен и Гастон.

Беше без ризница и шлем. Косата му светлееше на слънцето. Кобалтовосините му очи пронизваха Жофроа.

— О, великият Господар на вълците се е върнал! — каза Жофроа безстрашно. Той се поклони дълбоко на Конар, вдигна очи и погледна отново в посоката, където стоеше Мелизанда. — Разбрах, че сте се върнали и когато видях Воин до потока, се притесних за нейната безопасност. Но както виждаш, тя се чувства отлично и косъм не е паднал от главата ѝ.

— Да, дойдохме точно навреме! — гневно отвърна Гастон.

— Ако ме обвиняваш за греховете на баща ми, Конар, тогава и ти трябва да отговаряш за греховете на своя. Да, сега той е крал на Дъблин, но заграби ония земи с цената на много кръв! Признаха го само заради брака му с дъщерята на Ард-Рий, нали?

— Още една дума и си мъртъв — изръмжа Конар.

Мелизанда видя как Жофроа пребледня, срещайки студения пронизващ поглед на викинга. Обаче продължи да се усмихва, сякаш знаеше нещо важно и тайно, което щеше да го спаси.

— Ще убиеш невъоръжен човек? — попита Жофроа, повдигайки ръце, за да покаже, че не носи оръжие. — Това няма да се хареса на френските барони, нали? — продължи той.

— Тогава върви си — предупреди го Конар. — Но ако те видя около жена си още веднъж...

— А ако видиш нея около мен? — подразни го Жофроа.

Конар внезапно пришпори Тор. Огромният черен жребец подскочи напред и Гастон извика с тревога.

— Боже мой! Недей, господарю. Той не го заслужава!

Конар спря коня точно до потока, на крачка от противника си.

— Махай се! — нареди той заплашително.

Жофроа скочи от камъка, на който бе стъпил, обърна се и дълбоко се поклони на Мелизанда. След това се качи на коня си и извика:

— Приятен ден, графиньо!

Мелизанда проследи с поглед конника. Опитваше се да избегне гневните очи на Конар, впити в нея. Обърна се към него, учудена защо ѝ е толкова ядосан.

— Ти си виновна за това, Мелизанда! — обвини я той.

— Аз?

— Качвай се на коня си.

— Но...

— Не искам да се разправяме тук! — отсече той.

Мелизанда погледна към Свен и Гастон. И двамата, единият млад и червенокос, а другият стар с прошарена коса, я гледаха осъдително.

Реши, че няма да позволи Конар да я командва пред хората ѝ. Скочи на два камъка и премина на другия бряг. Потърси Воин. Пришпори вярното животно и то препусна окрилено обратно към крепостта. Конар се опита да я настигне. Скъсяваше дистанцията все повече и повече.

Тя скочи от коня при входа на южната кула и хвърли юздите на един слуга. На един дъх изкачи стълбите до залата и продължи нагоре към стаята си. Затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. Конар натисна вратата с тялото си и тя едва успя да отскочи. Погледът му срещна нейния, а след това се спусна към гърдите ѝ. Те се надигаха и спускаха задъхано, а сърцето ѝ биеше лудо.

— Това място не е най-подходящото да се скриеш от мен! — пошегува се Конар.

— Ако искаш да не те избягвам, моля те, не разговаряй така с мен пред други хора. Няма да позволя да ми викаш, да ми заповядваш и непрекъснато да ме кориш, сякаш съм дете!

Той пристъпи към нея и Мелизанда отскочи назад, не знаейки какво е намислил. Но той я подмина и прекоси стаята. В ъгъла имаше стар сандък с дрехи. Конар го отвори и започна да търси нещо.

Разхвърчаха се дрехи.

— Трудно е да не ти говоря като на дете, когато се държиш толкова глупаво — рече той, тършувайки.

— За какво говориш?

— Да излезеш сама, без охрана, така че никой да не знае къде си!

— Но... — Тя си пое дъх възмутено. — Аз не съм затворник!

— Няма да излизаш извън крепостната стена!

— Нямах право да ми заповядваш какво да правя! — поклати упорито глава Мелизанда, застана зад сандъка и го погледна. — Ти ме държа като затворник отвъд морето, но не можеш да ми забраниш да яздя в собствените си земи...

Конар най-после се изправи, но тя беше така хипнотизирана от погледа му, че в началото не видя какво е извадил.

— Мелизанда, няма да яздиш друг път сама. Аз съм този, който ще реши това.

— Но... — започна тя, ала видя нещо да проблясва в ръката му и погледна надолу. Той държеше желязната ризница, подарена от баща ѝ преди много години.

— Какво ще правиш с нея? — извика тя.

— Да ми е под ръка. Следващия път като отидеш да яздиш, ще трябва да те намеря и да ти я облека.

— Не, не! — викаше Мелизанда. Тя внезапно връхлетя върху него с дива ярост. Сви юмруци и го заудря по гърдите с такова настървение, че той отстъпи крачка назад, за да не падне. — Не!

Конар пусна ризницата и хвана китките ѝ, приближавайки я към себе си. Тя го гледаше с дива ярост в очите.

— Не можеш да сториш това! Това беше последният му подарък, последният подарък от баща ми. Не можеш да го вземеш. Ще те намразя за цял живот, кълна се!

— Но ти вече ме мразиш! — подразни я той.

— Ти никога не си чул такава клетва! — изсъска Мелизанда.

Конар поотпусна хватката си. Изглежда премисляше.

— Ще ти оставя ризницата, ако ми обещаеш нещо.

Тя замръзна, проклинайки се, че сама се вкара в капана. Той нямаше намерение да я кара да язди с ризницата. Опитваше се да се пазари.

— Какво обещание?

— Да не напускаш крепостта без мое разрешение. Ще излизаш навън само заедно с мен или с човек, когото аз одобря.

— С някой друг викинг, нали? — студено попита тя.

— Обещай ми, Мелизанда.

— Аз не държа на думата си — напомни му тя.

— Не и когато я даваш на мен. Знаеш, че ще се погрижа и този път да я удържиш.

Тя сведе очи. Освободи китките си и се наведе, за да повдигне ризницата. Залюля я в ръцете си. Бавно отиде при сандъка и я остави вътре.

— Чакам — настоя Конар.

Тя стоеше с гръб към него, изопнатата като струна.

— Обещавам, господарю викинг — тихо отвърна. Мелизанда помисли, че най-накрая Конар ще я остави на спокойствие. Постигнал беше своето. Но когато се обърна, той все още продължавайте да стои на вратата.

— Е, следващите няколко дни това няма да има значение, тъй като утре заран заминаваме за Руан.

Сърцето ѝ подскочи. Тя се усмихна.

— А, Руан — повтори тя. — Да, милорд, нали там очакваш малодушно да повтори брачната си клетва пред бога и пред хората?

— Да, това очаквам.

— Е, там ще видим — промърмори тя шеговито.

— Да, ще видим — съгласи се Конар и ниско ѝ се поклони, след което напусна стаята.

И тази вечер той стоя до късно в залата. Мелизанда лежеше будна, чакаше го и размишляваше. Чувстваше се изоставена.

Тя гледеше как догаря огънят в камината. Очите ѝ се затваряха и тя задряма.

Сънят ѝ беше продължение на мислите ѝ. Почувства най-нежен допир на устни. След това нечии пръсти бавно се плъзнаха по рамото и надолу по ръката ѝ, погалиха гърдите ѝ. Целувките се спуснаха по корема и между краката ѝ. След това някой се опита да проникне в нея. Тя отвори очи. Не беше сън.

Видя русата му коса на светлината на огъня. Рус, мъжествен, с очи, които проблясваха като на вълк в нощта.

— Събуди ме! — запротестира тя слабо. Опитваше се да скрие радостта на тялото си от неговия допир, трепета, завладял я цялата.

Копнежът по него бе проникнал във всяка нейна фибра, в сърцето, в душата, в цялото ѝ същество.

— Конар! — прошепна тя отново. — Аз спя! Моля те, бъди мил и ме остави на мира.

— Да, тази нощ спеше. Друг път бих се замислил дали да те събудя. Но нали знаеш, че не съм мил, аз съм викинг и мисля, че тази

нощ е особено важно да ти го напомня — каза ѝ той.

— И какво трябва да ми напомняш? — попита тя нетърпеливо.

— Че си моя жена. Чуваш ли, моя!

— Не...

— Да!

Устните му докоснаха нейните. Ръцете му я привлякоха към топлината на неговото тяло.

В такива моменти тя не се съмняваше, че му принадлежи.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Конар бе обмислил внимателно пътуването им до Руан.

Одо дойде заедно със свитата си да ги вземе от крепостта. Отец Матео и други техни хора щяха да ги придружават. Всички приготовления бяха направени без знанието на Мелизанда. Това силно я разгневи. Тя разбра, че заминават, едва когато видя Одо да ги чака пред вратите на замъка. Не можеше да промени нищо. Конар отново бе пренебрегнал мнението ѝ. Конете и багажът бяха приготвени в двора и Одо я очакваше в гостната зала, готов да я качи на коня като малко дете.

— Мелизанда! Мило дете! Всички знаехме, че ще се превърнеш в изключително красива жена, но ти надмина всички очаквания!

Сълзи изпълниха очите ѝ. Спомни си смъртта на баща си.

— Днес той щеше да се гордее с теб и да ти се радва! — продължи Одо. — Очаква те величествена церемония, която ще помниш цял живот. Зная, че при сключването на брака ти с Конар си била изпълнена с болка от тежката загуба и преживените премеждия. Тържествата в Руан ще ни вдъхнат сила и увереност в бъдещето!

Мелизанда притвори очи. Помисли си, че Одо е един от най-добрите приятели на баща ѝ. Той смяташе, че тя ще е щастлива да прехвърли владенията си в ръцете на своя съпруг.

Да, тя трябва да се обвърже с Конар наново пред очите на всички.

— Не съм толкова сигурен, граф Одо, че жена ми е радостна от предстоящите тържества — рече Конар зад гърба ѝ.

Мелизанда се обърна. Днес той изглеждаше прекрасно. Пурпурната му мантия беше гарнирана на раменете с вълча кожа. Ботушите му стигаха до коленете. Над туниката носеше желязна ризница. Държеше конусовидния си шлем пред гърдите.

— Не е радостна? — попита Одо учуден. — Но защо, всяка девойка би се радвала на такова грандиозно тържество.

— Всяка, но не графиня Мелизанда? Ваша светлост, възможно е дори пред олтара жена ми да се отрече от мен.

Настъпи мъртва тишина, после Одо избухна в бурен смях.

— Мелизанда винаги е знаела как да спечели битката и как да постъпи, за да оцелее и да спаси земята си. Вие, младите, се опитвате да се шегувате за моя сметка. Хайде да тръгваме. Очаква ни дълго и уморително пътуване с тази голяма свита.

Мелизанда се загледа в Конар и почувства трепет в гърдите. Ръцете на граф Одо я обгърнаха и той я поведе към конете.

Конар стоеше точно зад тях. Той ѝ помогна да се качи на Воин. След това се обърна и възседна Тор. После заеха мястото си начело на кортежа.

Вратите на крепостта се отвориха. Благородниците излязоха заедно, придружаваше ги добре въоръжена свита. С тях тръгна и Мари де Трес и няколко прислужници. Имаше и свещеници.

Известно време Одо яздеше до Мелизанда. След това я поведе напред и я представи на братовчедка си Женевиев, която щеше да пътува с тях като компаньонка. Мелизанда я заговори учтиво, но бързо се ядоса. Откри, че според Женевиев всички жени трябва да се подчиняват на божията воля и на съпрузите си. Мелизанда успя да изостане, за да избегне неприятния разговор. С тях пътуваше и Регвалд и тя реши да язди с него или с Гастон. Само Филип беше останал в крепостта.

Мелизанда внимателно заобиколи Женевиев и избърза напред, но след това закова коня си. Видя, че Регвалд говори с Одо, а зад тях яздят Конар и Брена.

Конете им бяха толкова близо, че се търкаха един в друг. Конар беше навел глава, заслушан в думите на Брена. После я погледна нежно и ѝ отвърна с топла усмивка.

Мелизанда потръпна.

Именно Одо беше настоят церемонията да се повтори.

Той мислеше, че бракът ѝ е блестящ. Не се интересуваше дали е щастлива или не. Конар беше избран за неин съпруг от баща ѝ и беше отмъстил за смъртта му. Одо естествено прие, че тя е длъжна да се омъжи, а това ще е от полза и за владенията ѝ.

— Лейди Мелизанда!

Тя спря коня си, за да изчака епископ Льоклер. Той беше избран да извърши церемонията в Руан и сега я викаше.

Да! При всичките ѝ трепети и вълнения ѝ беше нужно точно това — да поговори с един духовник. Струваше ѝ се, че част от мислите ѝ трудно могат да се нарекат благочестиви. Тя вярваше в бога, но той я беше лишил от покровителството си след смъртта на баща ѝ. Оттогава почти не беше мислила за него.

Тя се усмихна и изчака епископа.

Той имаше гъста бяла коса и приятно лице и ѝ напомняше с нещо за Регвалд. В очите му се четеше мъдрост и веселие въпреки че беше божи човек.

— Добре ли се чувствате, графиньо?

— В отлично здраве — увери го тя.

— Слава богу! — отвърна той, но веселите му зелени очи проблеснаха с насмешка. — Исках да ви попитам дали го обичате?

Мелизанда сведе глава, за да скрие очите си.

— Обичате ли съпруга си?

Тя го погледна стреснато. Той продължи весело да се усмихва.

— Ако е така, вие сте щастлива. Ако и той ви обича, тогава сте благословена.

— Доколкото зная, церемонията е по идея на граф Одо — промърмори тя.

— Да, Одо е много загрижен за благополучието на земята и хората. Както и вашият баща. Но... — епископът трепна — тогава положението беше трагично. За малко не загубихте всичко. Сега церемонията ще се повтори по волята божия. Трябва да сте наясно дали сте готова да дадете клетва отново, дете мое. По време на пътуването можете да останете с мен, да размислите и да се молите всяка вечер.

Мелизанда го погледна и разбра, че има изход да стои настрана от Конар поне до Руан.

Викингът ще бъде безпомощен пред църквата.

Тя се усмихна щастливо, но наведе глава и се направи на тъжна и загрижена.

— Сигурна съм, че дългите молитви към бога ще ми помогнат в този момент на изпитание, отче — прошепна тя.

— Решете сама, Мелизанда. Помислете добре и ме уведомете за решението си.

Спряха да нощуват в един манастир. Това беше единственото място наоколо, в което можеше да се побере целият кортеж. Войниците и конете щяха да нощуват навън, а за благородниците и жените имаше достатъчно стаи. Мелизанда почти не видя Конар през деня — той през цялото време яздеше с Брена и Регвалд.

Най-вече с Брена.

Дори когато вечеряха, той продължи да говори с русокосата хубавица и се приближи към Мелизанда чак когато се нахраниха. Хвана я за ръката.

— Ела. За нас е приготвена най-добрата стая в тази обител.

Мелизанда прехапа устни и го погледна право в очите.

— Не мога да дойда с теб тази вечер.

— Какво?

— Епископ Лъоклер иска последните дни преди церемонията да се отдам на размисъл и молитви.

— Ти си моя жена от години... — започна Конар гневно, но спря. Внезапно я изправи на крака, приближи я към себе си и грубо я разтърси. — Това ли е решението ти, Мелизанда?

— Да. И ти си длъжен да се съобразиш с него...

— Не, скъпа! Няма нищо, с което да съм длъжен да се съобразявам! Знаеш това. Ако ми хрумне, ще те хвана за косата и ще те влача до вкъщи и никой няма да ме спре.

Той я пусна, но гласът му остана строг.

— Сигурно и двамата имаме нужда да останем сами и да помислим върху бъдещето си. Ти ще получиш спокойствието, което търсиш, а в сънищата си аз ще си милвам една страстна и нежна жена, която не се съпротивлява вечер след вечер на ласките ми.

Той я освободи от прегръдката и тя усети, че краката ѝ не я държат. Седна безпомощно на грубата пейка. После побърза да се оттегли в монашеското крило. Дори се опита да се моли.

Но не ѝ идваха думи. Тя лежеше будна, със сълзи в очите и мислеше за Конар. С коя ли щеше да спи тази нощ?

След три дни стигнаха Руан. Всяка нощ Мелизанда дълго не можеше да заспи и се въртеше неспокойно. Страдаше жестоко. През деня смирено разговаряше с епископ Лъоклер на благочестиви теми и го уверяваше, че всяка нощ мисли за божията воля. Често яздеше и с

Мари, отделяше време и за Женевиер, но предпочиташе все пак да е настрана от нея.

През цялото време наблюдаваше Конар, който често яздеше с Брена. Гадателката на викингите го познаваше по-добре от нея и той явно споделяше с нея повече неща.

Накрая стигнаха в Руан. Церемонията щеше да се извърши на другата сутрин. Одо ги покани в тукашния си дом — огромна къща, пълна с прислуга и създадена да приема много гости. Поднесоха им чудесни ястия.

Вечерта Мелизанда се озова заедно с Одо и Свен до камината, където Брена гадаеше на руни.

Плочките бяха красиви, от силно полирани камъни, свещените букви бяха чудесно инкрустирани. Мелизанда отпиваше от виното, седнала до гостоприемния Одо и наблюдаваше с вълнение гаданието. Обикновено избягваше да седи близо до Брена.

Първо Брена хвърли камъните за една млада жена и я увери, че скоро ще се омъжи и ще има пълна къща с деца. Женевиер беше следващата. Тя се изчерви цялата и увери всички, че не вярва в предсказанията на варварите. Брена я погледна в очите.

— Дали ще се омъжа, гадателко? — осмели се да попита Женевиер.

Брена не обърна внимание на въпроса ѝ, подвоуми се за миг и каза:

— Виждам живота, към който се стремиш. Ще станеш монахиня, благодарение на добротата и милосърдието си.

— И така ще изпълня божията воля?

— Да — каза тихо Брена и Женевиер притихна.

— Бих искал да хвърлиш и за мен — обади се Одо като се поклони на Брена. — Ако имаш желание, мила жено.

Огънят зад Брена се разгоря. Тя беше седнала на парче кожа. Русата ѝ коса падаше върху раменете. Очите ѝ имаха странен нюанс между синьо и зелено. Гледаше ту хората, ту камъните.

— Да, граф Одо! — прошепна тя и хвърли камъните на земята.

— Е? — попита Одо.

— Вие, милорд, ще останете в историята на народа си. Често ще бъдете на косъм от смъртта, но един ден ще построите най-великия

град. Има и предупреждение, милорд, съюзявайте се само с мъдри и силни хора, които ще ви бъдат винаги верни.

— Думите ти са разумни, жено! — изрази задоволството си Одо. След това прегърна раменете на Мелизанда. — А сега, хвърли за графинята.

— Не! — побърза да се намеси Мелизанда.

— Ако не искаш, няма да хвърлям за теб — рече Брена.

— Е, хайде, хайде! — настоя Одо. — Всичко това е една игра. Виж как свещениците са се насъбрали в очакване. Утре е техният ден. Хайде, хвърли знаците си този път за Мелизанда.

Брена събра плочките в дланта си и погледна Мелизанда в очите.

— Графиньо?

— Хвърляй — отвърна Мелизанда.

Руните паднаха на земята. Отново се чу как огънят се разгоря, приятна топлина достигна до тях. Брена погледна Мелизанда. Тя посочи един от камъните, на който имаше написана буквата „Х“.

— Казва се Гебо и символизира съюз, взаимопомощ. Най-подходящата руна за тази вечер, графиньо. А този камък е единствен и означава свобода с всички произтичащи от нея добродетели. В един съюз между мъж и жена трябва много да се дава.

Брена се подвоуми, но след това посочи друг камък.

— По пътя ти има голяма опасност. Това е Хагалаз, показва големи разрушителни сили, лоша енергия, катаклизъм, зависещ от боговете, а може би от хората. Трябва да внимаваш... — прошепна тя, но един глас я прекъсна.

— Виждам, че жена ми е обградена с опасности.

Мелизанда подскочи и се обърна. Конар се бе присъединил към тях и стоеше отново зад нея. Брена вдигна очи, също учудена, че го вижда. Точно посягаше да обърне друг камък, но промени решението си. Събра ги всичките в дланта си, погледна втренчено Мелизанда и каза само:

— Всъщност ние сами сме господари на съдбите си. Руните само ни предупреждават за предстоящите преめждия. Ако ме извините, ще се оттегля. Изморена съм.

И тя побърза да се измъкне. Мелизанда забеляза, че Конар я спира и я дръпва в един ъгъл. Сигурна беше, че я разпитва за предсказанието на нейните руни.

Брена поклати отрицателно глава и Конар я пусна. Той гледаше Мелизанда.

— Вече е късно, ще те изпратя до покоите ти, милейди — обясни й той.

— Аз...

— Късно е — повтори той и хвана ръката й.

Конар благодари на Одо за голямото му гостоприемство и си тръгна заедно с Мелизанда. Къщата на графа беше на няколко етажа, но повечето гости бяха настанени близо до голямата зала. Сградата беше дървена, топла и удобна.

Конар поведе Мелизанда към определената за тях стая, където тя щеше да прекара сама тази последна нощ, а след утрешната церемония двамата щяха да спят там заедно.

Влязоха и Конар затвори вратата след себе си. Опря се на вратата и я погледна.

— Е, как ще я караме, Мелизанда? Хареса ли ти свободата?

— Да — опита се да го предизвика тя. Бързо наведе очи, за да скрие истинските си чувства. След това вдигна поглед, за да срещне сините му очи.

— Нима отново се опитваш да ме изнудваш? — попита той.

Тя се усмихна.

— Помислих, че ще е по-весело да се отрека от един викинг направо пред олтара.

Той се усмихна и се приближи към нея, намери китките й и я привлече към себе си.

— Не би се осмелила.

— Откъде си толкова сигурен?

— Жофроа ще бъде между гостите утре. Той веднага ще се възползва, ако го направиш.

— Това не променя нещата.

— Не, госпожо. Аз може да съм всякакъв, но не съм убил баща ти.

— Има и други мъже! — напомни му тя.

— Но малко имат моите предимства. Аз завладях крепост и теб. Очите й се присвиха.

— Утре ще видим дали си ме завладял.

Той се засмя тихо.

— А не съм ли?

Тя прехапа устни, опитвайки се да се освободи от хватката му.

— Ако искаш утре да кажа „да“...

Той поклати твърдо глава.

— Не, Мелизанда, за това няма да се пазарим. Тази вечер те оставям сама. И аз трябва да се помоля. Но отново ти повтарям, никога няма да те пусна да си отидеш. И ще бъда с теб, когато пожелаеш.

— Моля те, пусни ми ръката...

— Изпускаш чудесната възможност да поискаш нещо в замяна на горещата си клетва за вярност.

Тя застина и го загледа в очите предпазливо.

— Нима ще изпълниш онова, което поискам?

— Да.

Смаяна, Мелизанда отново сведе поглед. Внезапно я втресе и устата ѝ пресъхна.

— Хайде, кажи! Знам, че си намислила нещо.

Тя не смееше да го погледне в очите. Отново се опита да си освободи ръцете и той я пусна. Побърза да се отдалечи, после спря и се обърна към него.

— Искам...

— Да?

— Искам да престанеш да спиш с Брена.

— Какво? — попита той, невярващ на ушите си.

Мелизанда почувства как сърцето ѝ замира. Сигурно ще предпочете да се откаже от нея и от цялото ѝ състояние, мина през изнемогващото ѝ съзнание.

Но в този момент срещна очите му и с последни сили повтори:

— Искам да ми се закълнеш, че повече няма да прекарваш нощта с Брена.

— Нима мислиш, че спя с нея?

— Нима никога не си прекарвал нощта с нея?

— Да, много нощи.

— Закълни ми се!

— Значи ревнуваш.

— Неприятно ми е да съм под един покрив с любовницата на мъжа си и по цял ден да я срещам.

— Ти ревнуваш.

— Ти започна този разговор. Ще ми обещаеш ли или не?

Той се усмихна, бавно и уморено и скръсти ръце пред гърдите си. После се приближи и вдигна брадичката ѝ. Взе я в прегръдките си. Устните му бяха много нежни, когато докоснаха нейните.

— Заклевам се. Но те моля и ти да направиш нещо в замяна.

— Искаш утре да вляза с теб в църквата и да ти се закълна във вярност — тъжно каза Мелизанда. — Ще го получиш.

— Не е достатъчно.

— Какво искаш?

— Това, което винаги съм искал — теб.

Мелизанда не го разбра.

— Каза, че ще ме имаш винаги, когато пожелаеш...

— Да, и така ще бъде. Но една нощ, само една нощ искам това да стане без борба, без съпротива. Искам ти да ме желаеш. Да ме докосваш, да ме целуваш, да ме възбуждаш.

— Шегуваш се!

— Това е, което искам. Зная, че няма да има равна на теб в любовта.

Тя отново се опита да се откъсне от него, но той я привлече към себе си.

— Изкъпана и благоуханна — тихо продължи той. — Желаетца и очакваща... и нетърпелива! Готова за ласки, предизвикваща и съблазняваща.

Бузите ѝ се зачервиха.

— Закълни се, Мелизанда.

— Знаеш, че не изпълнявам дадената дума...

— Но не и към мен — припомни ѝ той отново и се усмихна. След това внезапно ѝ се поклони и преди тя да проговори, си отиде.

Мелизанда бързо сложи резето на вратата. След това се отпусна на леглото и забеляза, че цялата трепери.

Божичко, какво я беше накарал да обещае?

В този момент обаче ѝ се искаше да е вече утре. А после да се спусне нощта, когато няма да е сама.

Сутринта църквата беше празнично украсена със свещи и цветя.

Много хора се бяха стекли специално за церемонията.

Дори и Жофроа беше тук. Мелизанда го мярна, докато Одо я водеше към олтара, за да я предаде в ръцете на Конар.

Когато излезе най-отпред, усети как сърцето ѝ подскочи. Конар изглеждаше като бог с черен панталон и ботуши, снежнобяла риза и туника, украсена с бяла лисица. Наметалото му беше небесносиньо и поръбено със същата кожа.

Когато му я предадоха, тя залитна от слабост, но точно в този момент двамата трябваше да коленичат. Епископ Льоклер обяви бавно и внушително, че днес те, вече мъж и жена, са дошли да повторят брачната клетва пред господ и пред насъбралото се множество.

Никой смъртен няма право да наруши свещения съюз между мъж и жена.

Епископът започна литургията и на Мелизанда ѝ се стори, че церемонията няма да има край.

Внезапно почувства, че се пренася в миналото. След всичките тези години, епископът отново искаше от Конар да потвърди брачната клетва. Той го стори със силен и ясен глас.

Конар прошепна нещо на Мелизанда и тя видимо се развълнува.

Той стисна зъби и я погледна. За кой ли път бе останал поразен от красотата ѝ, когато преди малко Одо я поведе към него.

Мелизанда беше облечена в сребристо. Роклята ѝ плътно обгръщаше красивите ѝ форми и при всяко движение подчертаваше грациозността ѝ. На главата ѝ имаше воал с дълги ленти. Пищните ѝ черни коси контрастираха на сребърната наметка. Лицето ѝ под воала изглеждаше тайнствено, очите ѝ бяха смарагдовозелени и блестяха.

И сега, когато цяла Франция чакаше, тя коленичи до него. Настъпи гробна тишина.

Той стисна пръстите ѝ.

Тя пое дъх.

Най-накрая от устата ѝ се откъснаха думите, потвърждаващи клетвата ѝ.

Конар смъкна старинния си пръстен-печат от палеца ѝ, където беше стоял през всичките тези години и го върна обратно на ръката си. В замяна надяна на средния пръст на лявата ѝ ръка един нов пръстен, златен и изключително красив. Очите им се срещнаха и Мелизанда видя в неговите радост и триумф, докато нейните се свиха, изпълнени с гняв.

Конар се усмихна и поклати доволно глава, мислейки за нощта, която му бе обещала.

Дългата раздяла с Мелизанда предизвикваше у него желание да стисне стария епископ за гушата, преди божият човек да е изпълнил небесната воля.

Но сега всичко беше минало. Трябваше просто да дочака нощта.

Душата му бе изпълнена с радостен трепет и изгарящо желание. Трудно му беше да остане на колене. С крайчеца на окото си погледна към Мелизанда и красотата ѝ го завладя отново. Сега тя беше негова. Изминали бяха няколко години, изпълнени с различни премеждия, но той все така я обичаше.

Не, чувството му беше дори по-силно, много по-силно.

Знаеше, че никога няма да я остави да си отиде, защото беше невъзможно да живее без нея. Не би допуснал някой да я нарани или да я види в ръцете на друг мъж.

Наистина не би могъл вече без нея. Тя направи живота му ад, но му показа и рая.

Той я обичаше. През всичките тези години тя владееше сърцето му. Дори когато го ядосваше и го караше да излиза извън себе си от ярост, духът и смелостта ѝ го привличаха.

Отново си помисли колко опасна беше смелостта ѝ.

Сега вече нямаше от какво да се страхува. В крепостта тя беше в безопасност, дори Жофроя да бродеше наоколо. Конар винаги щеше да я придружава, но щеше да ѝ позволи да усети свободата. И щеше да дойде време, когато двамата ще тръгнат заедно по моретата.

Време, помисли той, имаха толкова много време пред себе си. Усети и леко безпокойство, макар че нямаше причина. Тя беше негова жена и той винаги ще я държи в обятията си, ще я обича и закриля.

Навярно ще дойде и денят, когато ще може и да ѝ го каже.

На Мелизанда? Не, не, това би било грешка. Тя винаги търсеше начин да го победи. Той никога няма да ѝ каже колко я обича.

Погледна я с нежност и желание, очакващ предстоящата нощ.

Дали ще изпълни обещанието си? Той вече изнемогваше от нетърпение. Тази вечер Мелизанда трябваше да бъде отново негова. Той целият гореше от желание, болка и очакване.

Конар почувства вина, задето ѝ даде едно обещание, което не му струваше нищо. Учуди го ревността ѝ към Брена, но му беше приятно да я открие.

О, мила, как бавно се влачи времето, помисли той, срещайки виолетовите ѝ очи. Почувства силен копнеж да я има.

Церемонията най-сетне свърши.

Конар и Мелизанда се изправиха, тълпата ги приветства. Той я прегърна и я целуна с цялата страст, изпълваща душата му. Времето минаваше и той не можеше да се спре. Усети ръцете ѝ да го прегръщат с удоволствие. Най-накрая се отдели от нея. Видя жадните ѝ устни и широко отворените ѝ очи.

— Довечера — прошепна той тихо и почувства как тя тръпне от желание.

Но Мелизанда се направи, че не го чува и двамата тръгнаха, през множеството, приемайки поздравления от приятели и съюзници. Конар разбра, че Одо е бил прав.

Разделиха се за малко по пътя към къщата на домакина си. Конар беше заобиколен от хората на Одо, които се интересуваха от строежа на корабите му, от начина му на водене на битките и как да се бият на коне. Колкото пъти поглеждаше към жена си, тя беше заобиколена от барони, които искаха да я видят отблизо и разменят няколко думи с нея. И тъй като много от тях бяха приятели на баща ѝ, говореха ѝ за Манон, за добротата и смелостта му. На моменти бяха толкова близо, че Конар чуваше разговора и бе заинтригуван. Бароните я уверяваха, че все още разчитат на тяхната крепост за закрила в случай на нужда. Радваха се, че тя имаше за съпруг един толкова храбър воин, който щеше да ги защитава.

— Сега трябва да разчитаме само на себе си, защото кралят в Париж е слаб.

Мелизанда слушаше внимателно и с разбиране коментираше стратегията и слабите места на датчаните.

По-късно Конар я видя да говори само с Одо и Жофроа и почувства ревност. Тя мразеше Жофроа, той не се съмняваше в това. Знаеше от собствен опит колко студена и високомерна може да бъде Мелизанда.

Отново се увери, че тя се отнася към Жофроа с по-голяма ненавист, отколкото към него.

Най-после дойде време за вечеря и двамата заеха почетните места на трапезата. Все още не бяха успели да разменят нито дума, защото трябваше да обърнат внимание на десетките гости. Одо беше

подготвил различни забавления, включително един ирландски певец, който разказа историята на двата им рода. Имаше певци, фокусници, дори една опитомена мечка.

Най-сетне настъпи време гостите да си тръгват. Мари де Трес застана зад стола на господарката, която скоро се изправи и излезе с нея. Конар реши да я последва след малко.

Когато влезе в общата им стая, тя тънеше в сенки. Единствената светлина идваше от огнището.

Мелизанда я няма, помисли той с болка в душата.

Усети раздвижване пред огъня. Тя седеше в креслото със скръстени ръце и го очакваше.

Той сложи резето и по този начин оповести пристигането си. Облегна се на вратата.

Наблюдаваше как тя се изправя. Все още беше облечена в сребриста дреха, но тази беше различна, през нея прозираше голата ѝ плът. Мелизанда остана неподвижна за момент, стори му се, че трепери.

Изви се назад и повдигна косата си. Конар наблюдаваше безупречното ѝ тяло. Тя дръпна някаква закопчалка на шията си и остави дрехата да падне бавно на земята.

Прекрачи сияещата купчинка и започна бавно да се приближава към него. Спря на една педя разстояние. Голото ѝ тяло почти го докосваше. Изправи се на пръсти и докосна устните му.

В този момент Конар я пое в прегръдките си. Тя миришеше на сладко вино.

— Колко вино трябваше да изпиеш, за да го направиш? — прошепна нежно той.

От очите ѝ изхвъркнаха виолетови искри.

— По-малко, отколкото очаквах.

— Е, тогава продължавай.

— Да продължавам?

— Да ме събличаш.

Тя пребледня, но не се отдръпна. Той реши да ѝ помогне и свали ножницата, наметалото и ризата си. Пое я в ръцете си, цялата тръпнеща от желание. Тя целуваше раменете, шията му и еротично притискаше гърдите си към него. Дъхът му секна. Сърцето му биеше

като камбана. Той полека свали ботушите и панталоните си. Мелизанда стоеше пред него в очакване.

— Изкъпана и благоуханна. Изпълнена с желание. Съблазняваща и търсеща... — прошепна нежно той.

— Не мога...

— Но ти вече го направи!

Тя пристъпи напред. Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Тя отново го целуна по гърдите.

Пръстите ѝ го галеха все по-надолу и по-надолу.

Чу се тих вопъл на удоволствие, когато тя погали най-интимното му място. Започна да движи пръстите си и да го предизвиква. „О, боже...“ — молеше се той и полека се облегна на вратата, омаломощен от възбуда.

Тя наведе ниско глава и коленичи. Той отново пое дъх, разтреперан, когато устните ѝ го докоснаха.

Удоволствието се превърна в сладостна болка да я има. Взе я на ръце и я подпря на вратата. Очите ѝ бяха широко отворени, уплашени от силата му. Той я вдигна още по-високо и след това я привлече, за да я обладае.

Тя обви краката си около кръста му.

Никога в живота си Конар не беше преживял толкова силна възбуда. Никога не бе изпитвал такова бурно желание. Отчаяно се стремеше да я докосва, да я гали, да я целува, да я има. Разтърси го заслепяваща буря. Той влезе в нея сред сладостни стонове. Никога не беше изпитвал такова удоволствие, държеше я между себе си и вратата, чувствайки как семето му я изпълва цялата.

Тя го прегръщаше, без да издаде ни звук. Той се молеше да не я е наранил. Занесе я на леглото. Очите ѝ бяха затворени.

— Никога вече няма да се съмнявам, че изпълняваш обещанията си! — прошепна той нежно.

Тя най-последно отвори очи.

— А ти ще изпълниш ли своето?

— Ще изпълня всички обещания, които съм ти дал, Мелизанда. Никога няма да те оставя да си отидеш.

Тя отново затвори очи. Той дори помисли, че леко се усмихва.

Докосна устните ѝ. Искаше му се да прошепне в ухото ѝ: „Обичам те“.

Не, това е все едно да се предаде в ръцете на датчаните.

Не можеше да ѝ го каже. Отново намери устните ѝ. Искаше да ѝ даде това, което току-що получи от нея.

И започна бавно и полека да я докосва. Да я гали. Съвсем леко. Езикът му я дразнеше, пръстите му я възбуждаха. По нея не остана недокоснато и непогалено място. Той слизаше все по-надолу. Целуваше гърдите ѝ, галеше бедрата ѝ...

Коленичи, хвана ръцете ѝ. Разтвори я нежно с пръсти и влезе в нея с език. Не спря дори, когато тя се задъха и заизвива в екстаз.

— Кажи ми, че ме желаеш, Мелизанда.

Очите ѝ бяха влажни от преживяното, но някак диви.

— Аз...

— Не можеш да го кажеш, така ли! — горчиво възкликна той. — Зная, че можеш.

Потърси очите ѝ. Тя го погледна разярена:

— Желая те! — прошепна най-накрая.

— Кажи името ми, Мелизанда.

— Желая те, викинг!

Той се засмя и отново повтори в ухото ѝ:

— Искам да чуя името си, Мелизанда.

— Желая те, Конар — извика тя и заби нокти в раменете му. Той отново се изправи над нея.

— И ме имаш, господарке моя, имаш ме.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Връщането у дома беше приятно. Отношенията между Конар и Мелизанда се промениха. Тя все още мислеше, че мъжът ѝ прекалено много я командва, но се примири с това.

Повечето време яздеха заедно. Често се надбягваха от хълм до хълм. Дори спряха да починат при един поток край пътя, който Мелизанда хареса. Конар седна до нея и двамата потопиха босите си крака във водата.

Но когато накрая пристигнаха в крепостта, всичко се промени. Съдбата ги притисна от всички страни.

Първата сутрин, когато слизаше по стълбите, Мелизанда видя Брена да излиза от залата. Проследи я в двора, чудейки се дали Конар държи на думата си да не спи с красивата гадателка. Не смееше да попита направо.

— Брена!

Жената от Дъблин се спря и бавно се обърна.

— Да, милейди?

Мелизанда се чудеше как да започне разговора.

— Руните — прошепна тя. — Ти прибра руните много бързо, когато ми гледа в Руан. Защо? Какво вещаеха те?

Брена вдигна въпросително вежди.

— Нима не знаеш? Не познаваш ли руните?

Мелизанда се намръщи и поклати отрицателно глава.

— Регвалд ги познава — каза тя. — Той ме научи на някои, когато бях малка, но тези ме затрудняват. Какво искаш да ми кажеш?

— Наистина ли не знаеш?

— Не.

Брена затвори очи.

— Помисли внимателно.

— Аз...

— Милейди, това са руните на зачатие.

— Аз не...

— Ти очакваш дете от него! — нетърпеливо продължи Брена.

Мелизанда се почувства напълно зашеметена. Да изпадне в такова глупаво положение! Брена с две думи ѝ разкри истината. Поклати невярващо глава.

— Не, не може да бъде! Не чувствам нищо.

Брена се усмихна.

— Тогава си щастлива и раждането сигурно ще е лесно.

След това замълча. И двете мълчаха. Брена се намръщи и Мелизанда усети, че пребледнява. В главата ѝ не остана и капка кръв.

— Но защо изглеждаш така потресена? Съпругът ти ще се радва. Наистина, и Одо, и половината кралство ще се радват, защото детето е глината, която споява семейството.

— Той знае ли? — попита внезапно Мелизанда. Нима затова беше толкова внимателен с нея по пътя?

Нима това беше причината за жизнерадостния му смях, който разчупваше суровите черти на лицето му?

— Доколкото разбирам, ти не си му казала — отговори Брена.

— А ти? — извика Мелизанда. — Ти си знаела, а от години му служиш вярно — нима не си се изкушила да му разкриеш бъдещето?

Брена замълча за момент, изучавайки я.

— Ти си тази, която трябва да му каже, не аз.

Мелизанда се сепна и едва успя да се опре на близката стена.

— Обещавах ли да не му казваш? — помоли тя.

Брена въздъхна тежко и сведе поглед към земята. След това вдигна очи и се вгледа в Мелизанда.

— Аз служа на Конар — призна тя тихо. — Ако ти или детето ти сте в опасност... — Тя потрепери. След това се изправи рязко. — Аз не съм ти враг, Мелизанда. И никога не съм била.

Мелизанда прехапа устни, изучавайки красивата руса жена, която избягваше от години.

— Наистина ли...

— За какво питаш?

— Още ли спиш с него?

— Да спя с него?

Мелизанда раздразнено извика:

— Нима искаш да ми кажеш, че никога не сте го правили?

— Разбира се, че съм спала с него. Ние често пътуваме заедно. Спала съм с него по корабите по време на дългите морски

пътешествия, под някое дърво, когато пътувахме по суша.

Мелизанда понечи да избяга, усетила, че ѝ прилошава. Досега се чувстваше чудесно. Не трябваше да се поддава на тревогата си.

Сега ѝ стана безнадеждно зле. Една малка женска длан я докосна.

— Госпожо, наистина съм спала с него. Но не по начина, по който мислиш. Аз съм просто негов другар — като Свен например. Никога не съм се любила с него. Няма как да спра да върша нещо, което въобще не съм правила.

Мелизанда се обърна слисана.

— Какво?

— Да, не ме гледай така! Ако в някой момент беше пожелал, щях да го направя. И ако някога го поиска... — Гласът ѝ изневери. — Но надали ще се случи. Той намери в теб всичко, което търсеше.

— Да — прошепна едва чуто Мелизанда, — той е открил една глупачка.

— Извинявай, не те разбрах?

— Няма значение, Брена. — Внезапно тя се сети за сделката им и се вцепени от ярост. Какъв великолепен пазарлък! След всичките ужасни неща, които беше направил с нея! Колко ли му е било смешно. Тя се беше продала в замяна на обещанието той да не спи с жената, с която никога не беше спал.

— Мелизанда...

— Благодаря ти за откровеността — успя да изрече Мелизанда и хукна към кулата. На първия етаж намери един стол и се хвърли в него, опитвайки си да си спомни всичко, казано онази нощ в Руан. Тя беше поискала той да не спи повече с Брена. И той — о, да! — се бе закълел, че няма да го прави.

Мелизанда беше изпълнила докрай своята клетва.

Конар обаче не спеше с Брена и никога не беше спал с нея.

Отново беше направил Мелизанда на глупачка. Всъщност тя самата се беше поставила в това положение.

Никога, никога няма да му каже за тяхното дете. Ако наистина съществуваше. Ако Брена не се бе подиграла преди малко с нея.

Но Брена не се подиграваше. Достатъчно бе да се вгледа в събитията. Откакто Конар дойде да я вземе при потока в Есекс, тя не беше на себе си.

Облегна глава на масата. Това е, което той иска. И както обикновено, тя ще му го даде.

Но не и сега, ридаеше сърцето ѝ. Не и сега.

Опита се да хапне нещо, но откри, че не е гладна. Посегна да си вземе бира, но помисли, че е по-добре да пие козе мляко. Беше чувала често Мари де Трес да казва, че то е добро за бременни жени.

Не вярвам да съм бременна, помисли си Мелизанда.

Изправи се и се върна в своята стая — стаята на баща си, а също и на Конар.

Лежеше в леглото и гледаше в тавана. Детето ще е русо, помисли си тя, въпреки че собствената ѝ коса бе черна като нощта.

Синеоко и русо. Негово. Защото всичко, което Конар правеше, носеше печата на личността му.

Но не и този път, реши Мелизанда.

Стана. Момиченцето ми ще е чернокосо, обеща си тя и почувства огромна радост и удовлетворение.

Бебе. Нейно. Тяхно. Негово.

Стана и започна да се разхожда из стаята. Дали да му каже? Не, сърцето ѝ беше свито от обида. Не и след последния номер, който ѝ изигра!

Детето в крайна сметка е и нейно. Внуце на баща ѝ. Ако само Манон беше жив! Но тогава всичко щеше да е различно.

Имаше нужда от движение. Без да се замисли, Мелизанда изтича надолу по стълбите и стигна за минута до конюшната. Не изчака коняря, а сама бързо оседла коня си. Метна се на гърба му. Вратите бяха отворени, тъй като не очакваха нападение и животните бяха изведени на паша в полето. Селяни влизаха и излизаха по свои работи.

Мелизанда препусна през полето ей така, без цел. Пролетта я мамеше. Забрави и Жофроа, и всички проблеми.

Не беше стигнала още до потока, когато някой рязко я спря.

— Мелизанда!

Конар я догонваше с бясна скорост, прилепен към врата на Тор. Гласът му трепереше от ярост.

— Скъпа, обеща ми, че няма да се излагаш на риск.

Мелизанда се изпъна като струна на седлото и му хвърли гневен поглед.

— Ти обеща! — прогърмя отново гласът му.

Тя не мислеше да наруши обещанието си, макар че не виждаше какво му дължи, след всичко, което проумя преди малко.

— За бога, скъпа, нима искаш пак да налетиш на онзи негодник Жофроа?

В този момент въобще не ѝ беше до Жофроа, искаше само да успокои бурните чувства в сърцето си.

— Остави ме поне веднъж сама, проклет викинг такъв! — изкрещя гневно.

Понечи да пришпори Воин, но Конар скочи от Тор и я пресрещна.

— Какво, за бога, ти става?

— Моето обещание! Трябвало да изпълня моето обещание! О, лъжливо копеле! — продължи да вика тя, налагайки го с юмруци.

— Не те разбирам! — Конар беше объркан. — Какво обещание съм нарушил аз?

— Защо трябваше да го правиш?

— Аз... — започна той и внезапно се сети. Облегна се назад, скръсти ръце на гърдите си. — Ти си отишла при Брена и си я попитала за мен, така ли?

— Да, отидох при Брена и открих, че си ме направил на глупачка.

— Глупаво е да излизаш в полето сама след всичко, което се случи.

— Тогава аз се връщам, а ти остани тук.

— Да, трябва да се връщаш.

Конар се опита да я сграбчи, но тя смушка коня си и препусна към крепостта преди мъжът ѝ да успее да яхне Тор.

Не успя обаче да му избяга. Конар я догони веднага, въпреки всички качества на Воин.

В крепостта Мелизанда скочи от гърба на животното и хвърли поводите на притичалия слуга. Изтича в стаята си и внезапно си спомни как онзи ден Конар я заплаши, че ще вземе златната ѝ ризница, подарена от баща ѝ, ако още веднъж напусне крепостта сама.

Потърси сандъка, решена да скрие съкровището си преди той да се е прибрал, но успя само да вземе меча. Конар вече беше на прага.

— Сега ще ме заплашваш с меча си, така ли?

— Служа си добре с него, милорд — осведоми го тя студено.

— Така ли? — Той се приближи.

Мелизанда се оказа между сандъка и стената. Изправи се полека и насочи меч.

— Остави оръжието, Мелизанда.

Тя упорито поклати глава.

— Не се приближавай. Да, ти си Господаря на вълците, но си от кръв и плът, а аз умея да си служа с меч.

— Ти умееш да си служиш с много оръжия — увери я той нежно.

— Нима всичко това е само, защото аз не спя с друга жена?

— Ти си лъжец — извика Мелизанда.

— Никога не лъжа.

— И защото искаш непрекъснато да ме командваш, защото се пазариш нечестно. — Тя размаха острието във въздуха.

Конар поклати бавно глава.

— Няма да допусна да насочваш оръжие срещу мен, Мелизанда, кълна се.

Бързо извади собствения си меч. Тя отскочи назад зашеметена от факта, че той се готви да я нападне, тук и сега.

— Остави го, Мелизанда.

Тя почувства как всичката кръв се оттегли от лицето ѝ, но знаеше как да се бие и нямаше да отстъпи.

Конар направи крачка към нея, мечът му се удари в нейния. Тя трепна от удара, но успя да го отбие.

През последните години често се бе упражнявала с братята му. Знаеше някои от техните хватки.

Тя се биеше добре, скочи на леглото, след това на един сандък и отново на пода. Можеше да го победи! Но той беше безмилостен, очите му я следяха внимателно, ударите му не преставаха.

Не след дълго обаче мечът натежа в ръцете ѝ.

— Предаваш ли се, скъпа? — попита той студено.

— Никога, милорд!

В това време на вратата се почука.

— Конар! — извика тревожно Свен. — Какво става тук?

— Всичко е наред — отвърна Конар.

— Мелизанда! — повика я Регвалд.

— Добре съм! — извика тя, заета да не пропусне следващия удар на Конар.

— Оставете ни на мира! — заповяда властно Конар. Усмихна се и започна нова атака.

Чак сега Мелизанда разбра, че той само я дразни. Тя умееше добре да се защитава, но той използваше бързината си само наполовина.

Но в този момент той настъпваше безмилостно и това я стъписа.

Отби един удар, но мечът ѝ отхвъркна. Тя стисна зъби, поглеждайки първо него, след това оръжието. Конар леко замахна към нея, като почти я докосна.

Но не я нарани. Само разпра роклята ѝ от шията до пъпа.

— Нещастен викинг! — прокле го тя и се хвърли към меча си. Той я остави да го вземе и отново я нападна. Двете остриета се сблъскаха и двамата се допряха един до друг.

Силата му надделя. Ръката ѝ отслабваше.

— Пусни го — предупреди я той.

Пръстите ѝ се отпуснаха и мечът падна на земята.

Конар се наведе бързо, взе оръжието и го захвърли в сандъка.

— Стига, Мелизанда. Остави меча и ризницата. И никога не ме нападай отново.

Тя едва си поемаше дъх. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха с усилие. Мразеше го.

Но, о, боже! Искаше ѝ се още да се бият, да се изправят един срещу друг, тя да го победи...

Пое инстинктивно дъх, когато видя как Конар вдига високо меча си. С този удар той щеше да я разполови.

Но острието му само разкъса остатъка от дрехите ѝ и Мелизанда отстъпи назад.

— Добре, че си син на богат крал, иначе жена ти щеше да ходи гола!

— Но тя и сега е гола. — Очите му блестяха от удоволствие.

Мелизанда се опита да се спаси с бягство. Но ръцете му дръпнаха остатъка от роклята ѝ и сега вече остана напълно гола. Затича се към вратата, но Конар вече беше зад нея. Той избухна в смях.

— Нима ще стана свидетел как жена ми се втурва гола при мен и другите викинги?

— Точно така! — отвърна Мелизанда, но знаеше, че просто няма къде да избяга. Ръцете му вече я докосваха и целият ѝ гняв в миг се

изпари. Всичко останало беше без значение. Тя го желяеше както никога досега.

Когато Конар я повдигна, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя го удряше с юмруци.

— Негодник! Измамник!

— Защото Брена не ми е любовница, така ли?

— Защото ме правиш на глупачка.

— Нима трябва да спя с теб, за да се укротиш?

Тя понечи да го удари по лицето, но той я хвана за ръката. Опитва се да се освободи. Той я целуна.

— Не, не сега! Не сега.

Но тя вече го желяеше не по-малко силно. Нежният му допир я побърка. След минута и двамата бяха в леглото.

Часове по-късно Мелизанда лежеше до него уморена и беше забравила какво е искала да му каже.

Той галеше косата ѝ. В очите му се появи суров блясък и загриженост.

— Мелизанда, прави каквото искаш, убий ме дори, но моля те, недей да излизаш извън крепостта сама.

— Но Жофроа присъства на церемонията в Руан. Той знае, че съм твоя жена и вече не може да притежава крепостта — възрази тя.

— Жофроа е много опасен.

— И сега ли?

— Повярвай ми, и сега.

Тя се обърна на другата страна, внезапно разсърдена. Конар я докосна по рамото. Повика я нежно:

— Мелизанда.

— Остави ме на мира, моля те.

— Кажи ми какво има?

— Няма какво да ти кажа повече. Излъга ме, накара ме да се чувствам глупава...

— Нямах такова намерение...

— А какво щеше да кажеш, велики господарю, ако аз се бях подиграла с теб? — попита тя и преглътна, преди да продължи. — Ако ти беше на мое място? Ако ти се питаше с кого спя?

Конар рязко я обърна към себе си и опря меча си в гърдите ѝ:

— Скъпа, не ме предизвиквай! Първо ще убия мъжа, а след това и теб.

После скочи, взе дрехите си и бързо се облече. Мелизанда го гледаше и в сърцето ѝ продължаваше да бушува ураган от чувства. В този момент някой почука силно на вратата.

— Махайте се! — извика разярен Конар.

Тих глас се обади от другата страна на вратата. Беше Брена.

— Милорд, пристигна кораб от Дъблин.

Конар се намръщи. Мелизанда издърпа завивките до брадичката си, сигурна че той ще отвори вратата.

Така и стана. Брена чакаше отвън с двама непознати мъже. Те не бяха викинги, помисли Мелизанда, сигурно са ирландци. Тя се изчерви, когато те погледнаха към нея и смутено наведоха глави. Искаше ѝ се да се измъкне от леглото, но осъзна, че те въобще не ѝ обръщат внимание. Ако Конар желае жена си и през деня, това си беше негово право.

Само Брена я погледна за миг.

— Какво има? — попита Конар.

— Баща ви се нуждае от помощ, милорд — обясни по-младият, покланяйки се ниско. След това се поколеба. — Чичо ви Нийл е пленен от Мелморден и кралете се събират в Дъблин, за да го освободят. Всички се надяваме да ни се притечете на помощ.

Мелизанда погледна Конар.

— Чичо ми жив ли е? — попита тихо той.

— Майка ви се надява да е жив.

— А тя как е?

— Държи се, мисли за баща ви. Като дъщеря на Ард-Рий цял живот е чакала мъжете от рода да се върнат от поредната битка. Тя е сестра на Нийл и баща ви бърза да му помогне.

— Тръгвам и аз.

— Кралят ще ви бъде благодарен — каза пратеникът.

Конар кимна и затвори вратата. Погледна към Мелизанда, но сякаш не я видя.

— Е, отново се налага да отплаваме — прошепна той.

Тя стана, закривайки голотата си с чаршафа.

— Ние? Аз оставам у дома, Конар — заяви тя твърдо.

— Идваш с мен.

Тя не можеше да напусне отново дома си. Току-що се беше върнала.

— Моля те, разбери ме — помоли го тъжно. Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

Мелизанда не искаше Конар да замине. Тя не искаше да го чака безкрайно дълго, докато се върне от Дъблин. Не че не обичаше Иърин, не че не я интересуваше. Обаче сега най-важното за нея беше домът ѝ. Ирландците вечно се биеха. Двамата с Конар трябваше да останат тук! Одо се нуждаеше от мъжа ѝ, това беше очевидно!

Конар се наведе над нея. Докосна брадичката ѝ и изтри една сълза. За момент Мелизанда си помисли, че той ще отстъпи.

Но веднага чу заканата му:

— Скъпа, не мога да те оставя тук. Не смея! Нима не можеш да ме разбереш? Идваш с мен!

Той се обърна и затръшна вратата след себе си. Мелизанда остана сама.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Времето за сбогуване беше кратко.

Свен и Брена щяха да отплават с тях. Регвалд, Филип и Гастон оставаха у дома, както и Мари де Трес. Тя поиска да придружи Мелизанда, но какво би правила на викингския кораб. По-скоро щеше да пречи. Мелизанда не искаше никой да пострада. Самата тя щеше да се върне у дома, след като Конар замине за Ирландия да се бие. Всъщност още не знаеше как да постъпи. Конар беше я оставял и преди при семейството си и тя се чувстваше като част от него. Мелизанда научи много неща от близките му. В Дъблин усвои топлината на ирландското гостоприемство. От Рианон научи, че в мирно време трябва да е милосърдна. Усвои бродирането на гоблени, с които да украси дома си и да създаде уют.

Видя как се разрешават дребни ежби между съседни, научи се да дава пари на тези, които са пострадали, да налага наказание на престъпниците.

Тя не искаше да напуска своята Франция. Там бяха сърцето и душата ѝ. Раздялата носеше само страдания.

Освен това се тревожеше, че Конар отново ще излезе на бойното поле.

Той не се сражаваше за чужди хора, убеждаваше сама себе си Мелизанда. Баща му го беше повикал, за да спасят вуйчо му — Ард-Рий. Тя обичаше майката на Конар и знаеше, че Иърин им желае щастие от цялото си сърце.

Измъчваше я мисълта, че Конар отново ще е далеч. Всъщност тя избягваше да говори с него, откакто получиха вестта му. Беше улисана да стяга багажа. Едва ѝ остана време да се сбогува с Регвалд. Двамата се вгледаха отново в звездите, обсипали небето над крепостта. Старият съветник ѝ посочи луната, обкръжена с ореол. Това бе сигурен знак, че сутринта ще вали.

— Надявам се скоро да се върна — обеща му Мелизанда. Много скоро.

Изправена до Регвалд, тя се взираше тревожно в тъмнината. Забулената в облаци луна, пръскаше бледа светлина над морето. Мелизанда прехапа устни. Беше сигурна, че иска детето ѝ да се роди тук. Ако Конар отсъства дълго, тя ще се върне у дома без него. И ако той хукне да я гони разгневен, значи такава е волята на съдбата.

Ами ако я изостави?

Мелизанда лежеше по гръб в средата на леглото. Конар се прибра късно. Очите ѝ бяха затворени. Мълчеше. Той се изправи до леглото замислен.

Въздъхна и се отдалечи. Съблече се. Когато си легна, не я докосна.

Новият ден настъпи бързо. Както предсказа Регвалд, времето беше влажно и отвратително. Мелизанда чуваше шума на дъжда дълго преди да отвори очи. Конар също беше буден и я гледаше.

— Какво има? — попита тя разстроена, почти готова да заплаче.

Той докосна устните ѝ с пръст, изучавайки лицето ѝ.

— Нищо — тихо промълви той. — Чудех се дали отново трябва да те омотавам в чаршаф, за да ме последваш.

Мелизанда се отдръпна от него и се загледа в сандъка, където лежеше златната ризница. Сандъкът, в който бе погребано детството ѝ.

Мечът бе поставен най-отгоре. Ризницата все още ѝ ставаше. За нейно учудване Конар не я лиши от скъпоценните ѝ подаръци. Но въпреки всичко той никога нямаше да я остави сама в крепостта.

— Няма нужда да ме връзваш — уморено отговори тя. Почувства как пръстите му докоснаха гърба ѝ и потръпна от очакване. Опита се да не се издава. Колко странно, допирът я затопли и тя почувства желание. Искаше ѝ се да се обърне, да го прегърне и да остане така сгушена в него. Мисълта за раздяла ѝ беше неприятна. Конар ще замине и тогава тя ще се мрази за изгарящата я в момента страст. Близостта му ще ѝ липсва всяка нощ. Ще копнее за силата и топлината му. Ще ѝ липсва дори неговата властност.

Тя не се обърна. Не можеше да промени решението му. Той заминаваше да се бие. И в тази война няма място за нея. В сражението до него ще е Брена. Той ще остави Мелизанда при семейството си, но все пак то няма да стане нейно, колкото и добре се отнасят с нея.

— Някои жени са щастливи с мъжете си — каза той.

— Но ти няма да ме вземеш на война.

— Докато пристигнем на север ще бъдем заедно.

— И след това ти ще ме изоставиш.

— Ще ти липсвам ли, скъпа?

Мелизанда замълча. Конар си отговори сам.

— Да, наистина ще страдаш. Ще се опиташ да спиш и с дявола, само и само да се върнеш у дома. Или ще броиш часовете до щастливото ми завръщане — защото ще се върнем заедно тук.

Той се обърна и стана от леглото. Мелизанда също се надигна, любувайки се на мощните очертания на гърба му, на стройните бедра и дългите крака.

— А какво ще стане, ако не се завърнеш?

Той се обърна към нея.

— Нима това те тревожи?

— Моля те, не заминавай, защото всичко може да се случи — прошепна тя упорито и притвори очи.

Той заобиколи леглото откъм нейната страна и повдигна брадичката ѝ.

— Нима искаш да откажа помощ на баща си, Мелизанда?

Тя не отговори веднага. Въздъхна, потрепвайки при допира му.

— Не. Но животът ти е изложен на опасност, така ти поставяш и моя живот в опасност...

— Да, наистина. Ако ме убият, скъпа, какво ще правиш? Ще жалиш ли за мен? Или бързо ще се върнеш тук, за да управляваш сама, както винаги си мечтала?

Тя срещна погледа му и бавно затвори клепачи.

— Жестоко е да мислиш така, милорд. На никого не съм желала смъртта.

— На никого? Не мисля, че оплакваше края на Жерар.

— Да, вярно е, но той уби баща ми — защити се тя.

— Нима не си спомняш — прошепна Конар — как вдигна меча си срещу мен...

Мелизанда бързо се извъртя и се изхлузи от другата страна на леглото. Опита се да се измъкне, но Конар бързо се озова зад нея и я обърна с лице към себе си.

— Не искам да говоря за това — прошепна тя.

— Но аз искам. — Ръцете му обвиха раменете ѝ. — Все пак може би няма от какво да се страхуваме. Ще се върна, Мелизанда, кълна ти

се. Няма да загина. Никога няма да те напусна запомни.

— И баща ми не искаше да ме напуска — възрази тя с болка.

Сините му очи я пронизаха — огън и лед. Русите му вежди се извиха въпросително.

— Нима искаш да кажеш, че все пак, дори и малко, те е грижа за мен?

— Не ми се присмивай, Конар.

Тъмна сянка падна върху лицето му.

— Не ти се присмивам — отвърна сериозно. Стисна силно ръката ѝ. — Ще се върна! Заклевам се, че никога няма да те оставя в ръцете на Жофроа. И няма да умра, докато не ни се роди дете, което да укрепи властта ти.

Кажи му, заповяда сърцето ѝ.

Но не можа. Все още не беше сигурна. Думите на Брена и месечното закъснение бяха единствените ѝ опорни точки. Не ѝ се гадеше. Не беше наддала дори килограм.

След седмица се изпълваха два месеца. Тогава щеше да е сигурна. Почти сигурна.

Той ѝ обеща да се върне жив. Когато се приберат заедно у дома, ще му каже.

— Какво има? — попита я Конар нежно. Тя поклати глава. — Мелизанда, моля те, не прекарвай живота си в постоянна игра на криеница с мен — помоли Конар. Тя го гледаше в очите и видя надигация се огън и страст. Дали я обичаше?

Да, той я желаше, поне засега, докато ѝ се насити...

Устата му бавно докосна нейната. Целувката му отприщи цялата ѝ жажда. Тя усети, че се повдига на пръсти, прегръща врата му и заравя ръце в косата му.

В това време на вратата се почука силно. Те се разделиха, загледани един в друг.

— Милорд — чу се гласът на Свен, — трябва да бързаме, за да хванем отлива.

— Идваме — отвърна Конар.

Мелизанда вече беше хукнала. Изми се и се облече бързо, без да промълви ни дума.

На брега Конар предложи да вземат Воин, но тя отказа.

— Тук е неговият дом — обясни тя на Конар. — Той не е свикнал да плава.

Почувства неудобство. Не искаше да вземе Воин, защото щеше да я затрудни на връщане.

Докато корабът се отдалечаваше от брега и тя махаше на Регвалд за сбогом, Мелизанда осъзна, че възнамерява да се завърне без Конар.

Тя ще си бъде у дома много преди него. Ще се моли за благополучното му и победно завръщане — ала от Франция.

Морето беше бурно, но Мелизанда се чувстваше добре. Помисли дори, че Брена е сбъркала. Може би бурните промени в живота ѝ бяха причина за месечното закъснение.

Наистина тя виждаше как гадателката я наблюдава и дори веднъж я попита дали пътуването ѝ се отразява добре.

Спряха само веднъж, за да попълнят запасите си от вода покрай южните английски брегове. Оттам се отправиха за Дъблин.

В Дъблин Мелизанда се чувстваше добре, ако не беше мисълта ѝ за дома. Иърин я посрещна с радост и искаше да узнае всичко, което се беше случило след тяхната раздяла. Дори Рианон и Ерик бяха тук, защото братът на Конар също се беше отзовал на повика да се бие за вуйчо си.

Първият ден в Дъблин беше прекрасен, но уморителен. Срещата с близките хора, които Мелизанда обичаше, беше приятна, но и напрегната, защото всички знаеха, че на сутринта мъжете потеглят на път.

Ерик прекара целия ден с баща си и братята си, с братовчедите и останалите роднини. Мелизанда беше с жените в гостната. Тази къща беше построена от Олаф специално за жена му в неговата родина.

Рианон не можеше да скрие нервността си и непрекъснато сновеше напред-назад. Дария също. Само Иърин и по-големите ѝ дъщери седяха спокойно и бродираха. Катрин, жената на Конар, четеше на глас исторически ръкопис за основателите на Ейре и изграждането на държавата. Ставаше дума за свети Патрик, който разпространил християнството и изгонил змиите от кралството.

Мелизанда се опита да слуша, но беше прекалено напрегната. Видя, че Иърин я наблюдава със смарагдовозелените си очи.

— Как успяваш да си спокойна, когато утре всички отиват да се бият? — попита я тихо Мелизанда.

Иърин се усмихна и ѝ подаде игла.

— Вдени ми, мила. Очите ми вече отслабват.

— Но ти виждаш чудесно, мамо — обвини я Дария.

— Мелизанда, вдени ми иглата, моля те. Дария не умее. — Тонът на Иърин остана мек и подканващ. Дъщеря ѝ застана зад нея и обгърна раменете ѝ с ръце.

— Внимавай, мамо, аз най-много приличам на теб, поне така казват всички.

— О, небеса. Нима съм била толкова луда?

— Много повече — отговори Дария сладко.

Иърин се усмихна. Погледна Мелизанда.

— Спокойна съм, защото толкова пъти съм ги изпращала да се бият и, слава богу, винаги се завръщаха. Всъщност не всички... — прошепна тя като че ли на себе си. — Загубила съм и близки хора. Всеки път, когато Олаф потегля, в мен умира нещо. При първото бойното кръщение на най-големия ми син, Лейт, мислех, че няма да понеса да го загубя. За моя радост той се върна. Когато някой заминава, винаги нещо умира в сърцето ми. През тези дълги години се научих, че не мога да защитя един мъж, като го направя слаб. Баща ми успя да обедини този остров с помощта на братята ми, тъй като имаше дарбата да сплотява хората около себе си. Когато не можа да победи Олаф, просто ме ожени за него. Ние двамата сме непобедими, докато сме заедно. — Тя се облегна на Мелизанда с нежност в очите. — Конар ще се върне, сигурна съм.

— И той ме увери в същото — прошепна Мелизанда.

Той ще се върне, защото не знае, че вече има наследник.

— Сигурно съжаляваш, че се наложи да се върнеш тук толкова скоро след като се прибра във Франция?

— Не, ни най-малко — отговори Мелизанда, но се чудеше дали Иърин усеща, че лъже. Тя притвори очи, за да скрие истинските си чувства. Знаеше, че дори да очаква дете, още е рано да усеща движенията му.

И все пак...

Помисли, че нещо мърда в корема ѝ. Може би е тяхното дете? Дали ще бъде момче? Дали ще е смел воин като баща си? Тя би се сражавала в името на своя и би дала всичко от себе си.

Мелизанда погледна Иърин и повтори лъжата:

— Не, наистина. Радвам се да ви видя отново. Всъщност ние дори не си казахме довиждане последния път.

Иърин се усмихна и спря да бродира.

— Винаги си добре дошла тук. Ти си наша кръв. — Тя потупа Мелизанда по бузата. — Имам прекрасни деца. Извинете ме, но трябва да приготвя вечерята.

Къщата бе пълна с хора. Навсякъде беше оживено. Брайън и Брайс търсеха Мелизанда. Един след друг я грабнаха и завъртяха около себе си. Мнозина дойдоха да я поздравят. Всички деца на краля и кралицата на Дъблин бяха тук заедно със своите деца и в двореца не бе останало празно местенце.

Изпратиха децата да си лягат и седнаха на прощалната трапеза. Тя беше отрупана с летни зеленчуци, птици, глигани, сърни, риба, змии. Постоянно се мъкнеха още и още подноси. Щедро се лееха вино, бира и медовина.

Храната беше в изобилие, но липсваха обичайните забавления. Развличаше ги само един музикант. Скоро Мелизанда разбра защо.

Мъжете заминаваха на сутринта и щяха да си легнат рано. Първи стана Олаф и излезе заедно с Иърин. Годиците не бяха променили нежните им отношения. Времето не ги беше докоснало. Те все още бяха красива двойка — той рус, тя чернокоса.

Ръката на Иърин лежеше в силната десница на Олаф. Тя гледаше съпруга си в очите. Мелизанда усети, че отглежда поглед. Заболя я от чуждото щастие. Разбра, че въпреки изминалите години, въпреки многото деца, двамата ще прекарат нощта щастливо, изпълнени със страст.

— Мелизанда?

Конар ѝ подаде ръка. Тя усети болка. Искеше да е щастлива като Иърин.

И това щастие можеше да ѝ даде само този викинг. Прехапа устни и пое подадената ръка. Преди да се качат в стаята си, трябваше да се сбогуват с всеки поотделно.

Накрая Конар остана да поговори с Ерик. Докато го чакаше, Мелизанда забеляза познат силует. Беше Мергуин.

Тя радостно поздрави гадателя и забърза към него. Прегърна го.

— Не знаех, че си тук.

— Няма да е за дълго — съобщи ѝ той. — Твърде стар съм да се бия. Брена вижда по-добре от мен поличбите на съдбата. Много исках да срещна всички ви и за това пристигнах с Ерик и Рианон. Ще имаме време да поговорим — обеща ѝ той.

Тя го целуна по бузата.

— Съпругът ти те вика — каза Мергуин и когато Мелизанда се обърна, видя, че Конар я чака. Той поздрави почтително Мергуин.

— Лека нощ. Ще се видим утре — понечи да тръгне младата жена.

Гадателят я задържа още малко.

— Конар ще се върне жив и здрав — обеща ѝ той.

— Така казва и той.

— Руните го потвърдиха.

— Нима никога не грешат?

— Когато аз ги хвърлям? Рядко.

— Благодаря ти — усмихна се тя.

— Мелизанда — промърмори старецът.

Тя отново се обърна.

— Ще е момче.

— Какво?

— Детето ти. Ще е момче. Каза ли му вече?

Тя пребледня.

— Още не съм сигурна! — възкликна и добави предупредително:
— Нима искаш да му кажеш?

— Не, скъпа. Това е твоя работа.

— Да, аз трябва да му кажа! — прошепна тя и отново тръгна. Но старецът отново я върна.

— Мелизанда!

— Да?

— Вълците се обвързват за цял живот.

— Моля?

— Вълците — повтори той тъжно. — И децата им. Обвързват се за цял живот.

Тя се усмихна и си помисли колко точно старецът четеше мислите ѝ. Помоли се да не ги четат и други.

— Често мисълта ми блуждае, прехвърля се от тема на тема — обясни той.

— Наистина ли? — усъмни се Мелизанда, но се усмихна и го целуна отново. После побягна. Пое ръката на Конар и се прибраха заедно.

Стаята беше просторна. От прозореца се виждаше луната и небето. Мелизанда тъкмо се опитваше да развърже едно шнурче на гърба си, когато усети ръцете му. Остави го да ѝ помогне.

— Зная, че си ядосана — меко каза той. — Но нима искаш да се караме тази вечер? — Той я докосна с устни. Тя усети страстни тръпки от допира.

Обърна се и го погледна в очите.

— Не — отвърна нежно. — Не.

Тази вечер беше тяхна. Щеше да бъде сама толкова дълги нощи.

Тогава ще мисли как да избяга. Когато той е някъде далеч, с Брена.

Но не и тази нощ. Сега щяха да се любят, както той я бе научил. Мелизанда се притисна към него и отговори горещо на целувката му. Устата ѝ се разтвори жадно. Тя се притискаше и отъркваше у тялото му, галеше го с коприненомеката си коса. Търсеше го с устни и език. Наведе се по-надолу.

Пръстите му сграбчиха дългата черна коса и той я остави да го води. Дишаше тежко. Мелизанда покриваше с целувки тялото му. Галеше го с тяло, с гърдите си. Той целият беше неин.

Конар се остави тя да го възбуди и я пренесе на леглото. Гледаше я право в очите. Облада я бавно и нежно.

Галеше я, сякаш искаше да запомни всяка нейна извивка и да задържи нейния образ в пръстите си. Най-накрая, когато почувства възбудата ѝ, той навлезе в нея и двамата стигнаха върха едновременно.

След това дълго се прегръщаха доволни и щастливи. И отново почувстваха нужда един от друг.

Любиха се отново. Мелизанда се чувстваше отмаляла. Но докосванията му ѝ бяха толкова приятни. Щастлива беше да усети силата на ръцете му. Затвори очи.

Когато се събуди, Конар вече беше облечен. Отвън отдавна се носеше невъобразим шум. Чуваха се викове на хора и тропот на коне.

— Побързай — подкани я той. — Вече тръгваме.

Мелизанда бързо скочи, изми се и се облече.

Когато се обърна към него, той беше в пълно бойно снаряжение — ризница, меч, шлем. Конар я притисна към себе си и нежно я целуна.

— Ще се върна. Чакай ме.

Тя го погледна в очите и кимна. Той я погали по бузата с възхищение.

— Мелизанда, чуваш ли какво те питам?

— Да! Трябва да те чакам.

— Отговори на въпроса ми!

— Да.

— Обичаш ли ме или ме мразиш, поне веднъж бъди откровена!
— питаше Конар.

Тя притвори очи.

— Мелизанда! — разтърси я той.

— Моля те, пусни ме...

— И аз те моля, чакай ме тук.

— Нима имам избор?

— Не — увери я той властно и се обърна.

Тя го последва. Той я изчака, хвана я за ръката и тръгнаха заедно по стълбите надолу. Свен ги чакаше, повел Тор. Конар взе поводите на жребеца и спря. Привлече Мелизанда към себе си. Тя остана без дъх. Струваше ѝ се, че ще падне, ако той я пусне за миг.

Конар я подкрепи. В очите ѝ напиреха сълзи.

— Бог да е с теб! — прошепна тя. — Моля се бог да те пази.

— Благодаря ти. — Дланите обгърнаха лицето ѝ. Той се качи на Тор. Мелизанда почувства на рамото си друга ръка. Беше Рианон. Те отстъпиха крачка назад и Мелизанда видя как мъжете се строиха и потеглиха.

Представляваха величествена и страховита гледка. Войските се точеха в безкрайна колона. Най-отпред яздеше Олаф, а от двете му страни Ерик и Конар — и двамата русокоси, високи и стройни. Шлемовете им, направени по викингски образец, вдъхваха ужас. Дори отдалеч се виждаше синият блясък в очите им. После следваха останалите синове на краля — Конан, Брайън, Брайс и Лейт — и Михаел, и Патрик, съпрузите на техните сестри. Зад тях яздеха братята на Иърин и други братовчеди.

Изглеждаха непобедими. Земята трепереше под копитата им.

Постепенно колоната изчезна зад вратите на града.

Мелизанда остана в Дъблин, очакваща вести.

Яздеше по малко всеки ден, за да минава времето. Все още нямаше никакви новини. Олаф преговаряше с Мелморден за връщането на Нийл. Иърин четеше всички писма на глас в залата и те отново чакаха.

Времето минаваше, а Мелизанда не усещаше никакви признаци на бременност. Нито ѝ се ядеше повече от преди, нито ѝ се гадеше.

Но вече бяха минали два месеца и все още нямаше месечно течение.

Но щем сънуваше, че има дете. Вече не ѝ изглеждаше ужасна мисълта за едно малко момченце, което да прилича на Конар.

Получаваше писма и от вкъщи. Те бяха обезпокоителни. Регвалд ѝ пишеше за странни случки. Сутрин конници обикаляли крепостта. Почти всеки ден.

— Неприятности? — попита я Иърин.

Да! Искаше ѝ се да заплаче. Не можеше да е откровена със свекърва си. Искаше ѝ се да чака Конар у дома. Не тук.

— Не, нищо — отвърна тя. — Пишат ми за раждания, смърт. Нищо особено. Изгубили сме един овчар, починал от треска. Но иначе всичко е спокойно.

След една седмица Рианон ѝ каза, че се прибира вкъщи. Алфред беше изпратил търговски кораби и тя трябваше да ги посрещне.

Това беше изключителна възможност за Мелизанда.

— Ще дойда с теб — зарадва се тя.

— Нима и двете ще ни оставите? — разтревожи се Иърин. Тя се вглеждаше в Мелизанда. — И ти ли искаш да отплаваш с Рианон? — попита я тя.

Мелизанда се видя в чудо как да я излъже. Не можеше да каже истината. Затвори очи.

— Почакайте още една седмица — предложи Иърин. Двете с Рианон останаха, но от Регвалд идваха все по-тревожни новини. Молеше я да убеди Конар да се върне.

Датчаните се събираха при Брюж и на други места. Одо беше ги навестил и искаше Конар да е с него.

Мелизанда седна и написа писмо на мъжа си. Уверяваше го, че разбира задълженията му, но в този момент и двамата трябва да се

върнат вкъщи. Тя го молеше да я разбере.

Отново зачакаха. Времето летеше.

Най-накрая Мелизанда получи известие. Конар пишеше, че ще се върне скоро, но не веднага. Тя трябва да го чака.

Същата вечер съобщи на Рианон, че ще замине с нея. Отплаваха на другата сутрин.

Мелизанда излъга Иърин, че иска да види децата на Рианон. И че няма никаква опасност. В Англия беше спокойно.

Когато пристигнаха, тя вече беше обмислила плана си. Писа на Регвалд, че корабите на Конар са задържани поради войната в Ейре.

Изпратиха кораб да я вземе от Есекс.

Не беше трудно да убеди Рианон, че е по-добре да се прибере у дома. Тя не беше споделила с нея, че има проблеми и е първа ѝ я пусна.

Само месец беше минал, откакто напусна Франция. Приближаването към родния бряг не ѝ донесе удовлетворението, което очакваше.

Най-после се почувства зле. Гадеше ѝ се.

Знаеше, че Конар ще побеснее, когато разбере какво е направила. Ще я мрази и презира. Може би ще намери утеха в ръцете на друга жена, например Брена.

Най-после Мелизанда стъпи на брега. Половината крепост я очакваше. Филип, Гастон, Регвалд, Мари, доячките, овчарите, селяните, воините. Всички я приветстваха сърдечно.

Тя щеше да командва крепостта в отсъствието на мъжа си.

Мелизанда поздрави всеки поотделно, после се оттегли на обяд с Регвалд, Филип и Гастон. Ужасяващи бяха новините за броя на датчаните, които се мяркаха наблизко. Тя реши един спор между двама крадци за болна крава, която умряла. Късно вечерта си легна.

В тяхната стая, където с Конар спяха заедно. Излегна се в голямото легло и се замисли.

Най-после го бе победила. Напусна без негово разрешение Дъблин и след това Есекс. И се прибра у дома.

Стомахът ѝ се бунтуваше. От очите ѝ потекоха сълзи.

Струваше ѝ се, че ще се задуши от плач. Скочи и едва успя да намери леген. Повърна.

Първата нощ у дома. Тя беше графиня. Държеше съдбата в ръцете си.

И изпитваше огромна мъка.

Чувстваше се ужасно сама.

Тъгуваше за него и се страхуваше от гнева му.

И от отмъщението му.

У дома! Толкова години беше копняла за този момент. Не се наложи да спи с дявола, за да си бъде у дома. Само продаде сърцето и душата си.

ЧАСТ ТРЕТА
СЛЕД ТОВА
СТРАДАЩИ СЪРЦА

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Пролетта на 885 г.

Бреговете на Франция

Конар реши, че най-пострадала е вратата на крепостта. Поправяха я на светлината на факли по мръкнало.

Трябва да укрепим стената и да сложа ред в личния си живот, помисли той уморен. Мили боже, какъв ужасен ден. Страх изпълни сърцето му, когато видя обсадата на крепостта. Беше ужасен. Никога не беше изпитвал такъв потрес и мъка.

Този страх подклаждаше и сега гнева му.

Побесня. А когато пристигна и видя как Мелизанда едва не се предаде на Жофроа — гневът му нямаше граници. Да попадне в ръцете на Жофроа — този жалък предател, син на подлия си баща!

Ами ако беше закъснял?

Само при мисълта за това по челото му изби студена пот. Затвори очи за миг, опитвайки се да се отпусне. Ами поведението на жена му! Сега разбра колко много неща ги разделят!

Той даде последни разпореждания как да подпрат камъните за през нощта и се отдалечи от стената. Усети някой да се движи зад него, обърна се и видя Брена да го наблюдава с големите си светли очи.

— Какво има? — скръсти ръце на гърдите си.

Брена поклати глава с лек укор. Пое дълбоко въздух и го помоли:

— Не бъди твърде строг с Мелизанда.

Конар повдигна въпросително вежди.

— Брена — тихо започна той, — въпреки заповедите ми тя се завърна тук и ти видя каква беда преживяхме.

— Но крепостта е била нападната...

— Но какво е една крепост — камъни и дърво! — възрази разпалено Конар. — Ако я бяха превзели, щяхме да си я върнем.

— Но вътре е народът й — напомни му тя.

Конар й обърна гръб, без да знае какво да отговори.

— Тя ме предизвика. Не зная защо я защитаваш. Мелизанда винаги се е отнасяла с подозрение към теб.

Брена се усмихна.

— Но тя не може да разбере една истина. Тя не знае, че ти не ѝ разрешаваш да пътува с теб, защото се страхуваш да я изложиш на опасност. А аз мога.

— Брена...

— Аз ти служа, както ти служи Свен и останалите.

Конар замълча, изчакайки Брена да продължи, понеже я познаваше добре и знаеше, че иска да му каже още нещо.

— Нали не си я наранил?

— Да съм я наранил? — почти изръмжа Конар. — От кога се познаваме? — попита той. — Какво мислиш, че съм направил?

— Никога не съм те виждала тъй разгневен. — Тя се подвоуми. — И никога така наранен.

Конар въздъхна.

— Не, не съм я наранил по какъвто и да е начин! Признавам, че съм затруднен. Какво бих могъл да направя повече? Да я заключа в кулата? Трябва да намеря начин да я накарам да осъзнае колко е безразсъдна, в какви опасности се хвърля!

— Колко много рискува лично тя... — промърмори Брена.

— За какво говориш пък сега? — раздразни се още повече Конар и се намръщи. — Защо си така загрижена? Какво друго рискува?

Брена се опита да скрие очите си, но беше късно.

— Искам да знам още сега! — заповяда тихо.

— Нима нищо не ти е казала?

Конар разтвори ръце с чувство на безсилие.

— Брена, тя не ме посрещна с разтворени обятия...

— И ти не ѝ отвърна с нежна целувка.

— Тя ме предизвика и наруши заповедите ми, Брена...

— Но те е предупредила, че си бил нужен тук.

— Не можех да оставя баща си, вуйчо си, братята си в беда.

— Тя не може да остави своите хора.

— Добре, Брена, кажи ми какво криеш, за какви рискове намекваш? Все още не знам дали няма да посегна на нея, толкова съм бесен. Ако ми дадеш една разумна причина да не го правя?

— Тя очаква дете от теб.

Конар замря. Беше зашеметен, в този миг всеки можеше да го духне като есенно листо. Да, винаги е искал дете, естествено. Да,

децата се зачеват в любов.

Но той не го очакваше толкова скоро. Може би защото тя винаги се съпротивляваше, защото не го желаше.

Преглътна с мъка. Не, тя не му каза, дори не намекна по никакъв начин.

Брена сякаш четеше мислите му.

— Може би още не е съвсем сигурна, може би изчаква това да се потвърди...

— А може би ме мрази толкова много, че няма намерение да ми каже.

— Тя не те мрази.

— Мрази ме, ненавижда ме, презира ме — това са все нейните собствени думи.

— Но омразата, милорд, е много близо до любовта, а страстта ѝ е роден брат.

Нима Брена проникваше в собствените му чувства към Мелизанда? Да, сигурно го разбираше, дори другите да не забелязваха — тя знаеше колко много обича тази жена.

— Уверявам те, че няма от какво да се страхуваш — заключи той. — Никога не бих ударил жена си. Просто не зная как да постъпя. Но не съм мислил да я бия. А сега... — Той се замисли, завладян от нежен трепет. Дете. Бебе. Едно хубаво момче като братовия му син Гарт или красиво момиченце като бебето на Ерик. Но негово собствено... Едно дете, което да отгледат, да възпитават. Наследник. Дете, което да прегръща, да люлее, да обича. — Какво да правя с нея? — попита той Брена.

— Може би трябва да я обичаш? — предложи Брена.

Той се намръщи и я прегърна.

— Опитах се... — прошепна и сви рамене. — Навярно си права, кой знае? Може би отчуждението ще отmine. Ние имаме бъдеще, чакаме... дете. — Пръстите му се свиха в юмруци. Но какво ли мисли тя по въпроса? Защо не му е казала? Тя обича деца, той добре знае това. Виждал я е с децата на брат му, със своите племенници и братовчеди.

Но това дете е негово.

— Дете на викинг — прошепна той. — Дали ще го иска?

— Само една четвърт викинг, милорд — напомни му Брена. — Една четвърт ирландец и наполовина французин.

— Наистина ли?

— От друга страна...

— Да?

— Детето, което чакаме със Свен, ще бъде наполовина викинг и от двамата и наполовина ирландец — и от двамата.

— Ти и Свен...

— Искаме да се оженим. Ще ни дадеш ли благословията си, Конар?

Той я целуна по бузата, привличайки я към себе си.

— Ще ви благословя с радост. Чакам сватба. Желая ви щастие!

— Благодаря, милорд. Мергуин ще е разочарован, разбира се. — Тя смръщи нос. — Той се надяваше никога да не се омъжа, за да запазя силата си да предсказвам.

— Да, но той не е помислил за силата на любовта.

Брена се засмя. Конар я прегърна и я поведе назад към замъка. Свен пиеше бира в голямата зала, говорейки оживено с Филип и Гастон. Конар си взе също чаша, наля на другите и предложи тост за Свен и Брена. Всички пиха за тяхно здраве.

Конар седеше на масата и само с половин ухо слушаше как мъжете обсъждаха положението във френското кралство.

Мелизанда лежеше на горния етаж. На Конар му се искаше да отиде при нея, да я сграбчи и да изтръгне отговор защо го отхвърля по този начин. Искеше също да я притисне нежно, отново да я докосва, да се любят, да чувства топлината и огъня в тялото ѝ.

Тя го заплаши, че няма да се върне в спалнята им. Нямахте я и в залата. Нима толкова се страхува от него? Мелизанда?

Дали пък не го очаква с нетърпение? А може би с гняв, със страх... О, ако само го чакаше!

— Да, Свен! — чу Гастон да говори. — Трудностите ви в Ейре са големи, съгласен съм. Но погледни нашата история от последните години. Откакто в 860 година викингите превзеха Жьофос, острова на Сена, Шарл Храбри се опитва да ги прогони, подкрепян от брат си Лотар. В това време другият брат Луи нападна от юг Шарл трябваше да се бие с брат си, а в това време викингите настъпват. Но викингите са хитри. Те предложиха на Шарл да освободят острова срещу пари,

храна и вино. Шарл отказа да плати и сега виждаш какво става. Викингите плякосват навсякъде. Дори крепости, което не им е в привичките.

— Да — съгласи се Филип. — Вие си имате премеждия, а нашите стават все по-тежки. Когато Алфред спечели победата в Англия през 878 година, викингите започнаха да го нападат. След това се насочиха към нас. Кралството на Лотар беше разделено между двамата Луи. Нашият Луи, владетелят на западните земи, спечели битката при Сокурт, близо до Сом, но след това се уби, преследвайки едно момиче! Брат му, Карломан умря едва миналата година и сега сме във властта на Шарл Дебели, който ни продаде на нашествениците. Само граф Одо му се противопостави и ние застанахме зад него.

Конар се усмихна учуден от отношението на франките към собствените им крале. Те ги наричаха с различни прякори Шарл Дебелия, преди него Шарл Храбри. Радваше се, че в неговото семейство нямаше такива подигравателни прякори. Дядо му го наричаха Ийд Справедливия. Баща му и бащата на баща му бяха Господари на вълците както викаха и на него.

Добре че не им измисляха имена с някои от недостатъците им. Спомни си няколко викингски прякора — Родир Плешивия, Хек Куция, Роп Еднокракия.

А как ли го нарича Мелизанда, когато го няма? Викингът. За нея той винаги е бил викинг, помисли с горчивина. Никога не би се отказал от предците си, от любимия си баща. Толкова години не можа да я научи, че за човека трябва да се съди по постъпките му, по начина му на живот, по идеалите, които защитава. Не по произхода му. Но може би беше трудно да го иска от една жена, чиято земя непрекъснато бе нападана от викинги.

В същия момент Конар забеляза, че Филип му говори нещо и го гледа.

— Извини ме, Филип, изморен съм. Не те чух.

— Радваме се, че се завърна, милорд. Липсваше ни много. На всички нас и особено на графиня Мелизанда.

— Благодаря ти. И аз се радвам, че съм тук — отговори Конар. Знаеше, че хората около него не са глупаци и стисна устни. Сигурно им беше ясно, че макар Мелизанда да се нуждаеше от неговата помощ, тя се страхуваше от завръщането му.

— Наистина, милорд — продължи Гастон. — През цялото време господарката се тревожеше за вас и сега се радва да ви види у дома.

У дома. Да, това е неговият дом. Земята на Мелизанда. Не, тяхната земя.

Тя беше постигнала своето. Ако той я защитава, тя е негова и той ще живее тук. Молеше се бъдещето да му позволи това. В това време влезе Регвалд. Изглеждаше притеснен.

— Какво се е случило? — попита Конар и вътрешно въздъхна. След като Брена знаеше за състоянието на жена му, то не е тайна и за Регвалд. Старецът се радваше да го види, Конар бе сигурен в това.

— Не зная... — прошепна Регвалд и се засмя притеснен. — Не зная, но... от часове усещам, че става нещо! — Той се подвоуми и се намръщи. — Милорд, къде е Мелизанда?

В този момент Брена извика и се сви на две. Свен и Конар скочиха уплашени.

— Добре ли си? — попита Свен.

— Дали е от бебето? — попита я Конар.

Тя поклати отрицателно глава. Свен я привлече към себе си.

— Добре съм, но имам лошо предчувствие също като Регвалд...

Конар подскочи. Чак сега се стресна от тишината на горния етаж. Изтича по стълбите. Отвори вратата. Стаята беше празна!

Дявол да го вземе! Мелизанда трябваше да е там. Той ѝ каза, че ще се върне и тя отговори, че няма да го чака.

— Дявол я взел! — побесня Конар. — Тази жена...

Почувства пробуждане в сърцето като от нож. Нима се опитваше пак да избяга?

— Не, не, Конар! — извика Брена. Тя го беше последвала в стаята. — Погледни леглото, всичко е разкъсано, имало е борба.

Той се приближи и видя, че Брена е права. Стисна остатъка от чаршафа в ръката си. Отпусна глава на гърдите.

— Мелизанда! — извика горчиво. Викът му проряза нощта и дори стените потръпнаха от мъката му.

Той отстъпи крачка назад и се олюля. Помисли, че ще падне, толкова много се уплаши от това какво може да ѝ се е случило. Трябваше да е силен в този момент, да се владее. Но как? Как да я намери? Днес беше пристигнал навреме, за да я спаси. Победи врага и когато останаха сами, той я прегръщаше и целуваше, както преди.

Вчера се страхуваше, че никога няма да е отново негова, но днес всичко изглежда се оправяше. Държеше я в ръцете си, своята любима Мелизанда.

Как да я намери и освободи?

Да, той измами Мелморден в Ейре, а ето че сега някой беше изиграл него. Кой е този човек? Не, не е бил сам — никой не можеше сам да отвлече Мелизанда оттук. Тя се е борила като лъвица.

— Тя не е тръгнала доброволно, главата си залагам за това — заяви развълнувано Регвалд.

Конар наведе глава, опитвайки се да овладее страха и яростта си. И двете чувства в този момент му пречеха да мисли трезво.

— Жофроа е! — каза той.

— Но как...? — попита Филип.

— Станало е след битката. Имаше толкова хора наоколо. Стената е разрушена, всички бяхме погълнати от работа. Той ме е видял да напускам кулата и е влязъл при Мелизанда.

Гастон се прекръсти. В очите му имаше сълзи.

— Как да го намерим, как...

Конар се обърна към Свен.

— Изпрати бързо някой при пленените датчани. Те може да се досетят къде са я отвели. Нека наш човек се преоблече като тях и да разпита. Бързо, веднага!

Свен се втурна да изпълни заповедта. Конар не посмя да остане в стаята.

Не можеше да гледа празното легло. Леглото, от което я бяха отвлекли.

Дали Жофроа ѝ беше посегнал? Отново го задави бесен гняв. Трябваше да запази ума си бистър.

В ъгъла му се мярна позлатената ризница и малкият меч на Мелизанда.

Не можеше да остане повече в стаята. Слезе в голямата зала и се опита да се успокои, чакайки нови вести. Скоро хората му се върнаха. Свен му обясни:

— Датчаните скоро ще обсадят Париж — тихо каза той. — Те са много и Жофроа им плаща в сребро, за да се бият за него. Лагерът им е разположен до останките на старата римска крепост. Жофроа я е отвел

там. Има катакомби и стари гробници. Мястото е уединено и не се нуждае от много стражи.

— Отивам да я взема — реши Конар.

— Колко човека ти трябва? — попита Филип.

Конар поклати глава.

— Отивам сам.

— Това е лудост, милорд! Тук не е необходима безразсъдна храброст — извика Филип и добави бързо: — Каква ще е ползата, ако умрете?

— Жофроа е дошъл сам и се е смесил с нас. Ние използвахме тази хитрост в Ейре. Жофроа не очаква да постъпя по същия начин срещу него. Познавам развалините. Още преди години съм ходил там с граф Манон и с чичо си.

Конар се приближи към масата, бързо отстрани чашите и посочи мястото на картата.

— Това тук е старата кула. Отдолу има проход към гробниците. Има и друг коридор към катакомбите. — Той се замисли. — Сигурно са я затворили тук. — Той постави една чаша на предполагаемото място. — А зад тези стени сигурно са датчаните. Оттук могат да наблюдават пътя. А вие ще ме чакате ето тук. Когато ни видите с Мелизанда, трябва веднага да нападнете.

— Малко сме — безпокоеше се Гастон.

Чу се радостен вик. Конар се обърна и видя Регвалд да стои на вратата. Той беше останат без дъх. Косата и брадата му бяха разбъркани, лицето му сияеше.

— Не, граф Конар. Не сме малко.

Регвалд се обърна и ги поведе по стълбите. Заинтригувани, Конар и другарите му го последваха.

Ноцта беше тъмна, но морето се виждаше добре. Беше осеяно с хиляди факли.

Те осветяваха армада от кораби.

— Господи, още датчани! — извика съкрушен Филип.

Конар се усмихна ведро.

— Не, приятели. Регвалд е прав. Сега наистина сме много.

— Но как така?... — смая се Филип.

— Това е моето семейство! — съобщи им Конар радостната вест.

След победата над Мелморден всички се бяха завърнали по домовете си.

Така както Конар винаги се бе отзовавал на помощ, сега всичките му роднини идваха да помогнат на него.

— Да, моето семейство! — повтори той. — Те пристигнаха. — Той сочеше корабите, приближаващи се в тъмнината.

В това време се показа луната.

Да, те идваха. Ерик, баща му, Лейт, Брайън, Брайс, братовчеди, зетьове, чичовци. Конар се обърна.

— Свен, посрещни ги. Аз ще избързам да спася Мелизанда. Може да ѝ се случи нещо лошо. Разкажи им всичко. Те знаят какво да правят. Няма да е за първи път.

— Конар! — повика го Свен от стълбите.

Конар го изчака.

— Как ще се облечеш?

Той се засмя.

— Като тях!

— Какво имаш предвид?

— Ще отида облечен като викинг, Свен. Като викинг.

Той бързо излезе. След миг препусна в тъмнината.

Беше благодарен. В този момент наистина се нуждаеше от помощ.

Но първо трябваше да я намери. Сам. И то много бързо. Това беше единственият начин да я спаси.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

В тъмнината Мелизанда не виждаше нищо. Бледият лъч светлина, който проникна при отварянето на вратата, бързо изчезна. Тя стоеше вцепенена. Ослуша се.

Чу само дълбоко, накъсано дишане.

Жофроа? Нима се е върнал?

Не, той би взел свещ. Нямахте да пропуснете да се насладите на страха, изписан по лицето ѝ.

Човекът, който влезе, не носеше свещ. Той идваше тайно.

— Къде си? — Въпросът беше зададен на северен език и тя почувства, че настръхва от напрежение. Жофроа беше заобиколен от жестоки, безскрупулни варвари. Сега някой от тях искаше да му измъкне плячката под носа.

Мелизанда мълчеше. Влезлият се размърда. Мелизанда го чу как слезе по двете стъпала и взе да опипва пространството около себе си. Мускулестите му ръце се опитваха да я хванат.

Тя се наведе точно навреме и почувства движението на въздуха на няколко инча от лицето си. Мъжът пресече стаята и започна отново да я търси.

В краката ѝ изцвърча плъх. Тя прехапа устни. Наведе се. Търсещите ръце отново не я достигнаха. Мелизанда почти не дишаше от ужас.

Човекът тихо се засмя. В тъмнината гласът му звучеше смразяващо:

— Стой мирна, жено!

Тя се отдръпна към стената. Усети, че той претърсва противоположната стена камък по камък. Сега натрапникът обикаляше в кръг. Тя трябваше да се премести, иначе щеше да бъде открита.

Мелизанда прекоси на пръсти килията. Колко ли дълго можеше да му бяга в тъмното? В един момент той щеше да я хване.

Опита се да открие изхода. Сигурно този мъж беше стражът.

Ами ако стражът беше пуснат вътре друг датчанин? Това значеше, че ако тя отвори вратата, ще трябва да се измъкне от хватката

на двама мъже. Дали да го направи?

В този момент мъжът сам откряна вратата, която се оказа близо до Мелизанда. Отвън проникна светлината на факла, която отвори нейния силует — една тъмна сянка на стената.

— А, ето те! — извика мъжът победоносно.

Хвърли се към нея. Мелизанда пое дъх и му избяга. Затича се към вратата. Той я настигна на стъпалата и я издърпа обратно. Тя го удряше с юмруци и викаше. Ръцете му запушиха устата ѝ и той я смъкна на пода. Тя се извъртя и захва пръстите му. Чу се псувня. Той я удари по лицето. Единствената ѝ дреха, плащът, започна да се смква и тя почувства допира на грубите му дрехи до плътта си, усети ръцете му и цялата тежест на тялото му.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Нападателят се повдигна за миг и тя успя да го ритне с всичка сила.

Първо се чу пъшкане, а след това вой. Мелизанда се измъкна изпод него и скочи на крака. Мъжът беше зад нея, хвана я и я хвърли обратно на земята. Тя усети свистенето на дъха му, когато се приближи отново.

Внезапно някой дръпна нападателя от нея и го хвърли настрана. Той се удари силно в стената, изпсува, но отново скочи на крака.

Мелизанда разбра, че в стаята сега има двама мъже. И двамата явно датчани. Счепкаха се и се търколиха на пода — две тъмни, пъшкащи сенки. Ударите бяха жестоки. Звукът се промени, чу се удар на желязо в желязо. Остриета звънтяха в тъмнината.

Мелизанда се промъкна към изхода, но застина, чула нов звук.

Нож промушваше жива плът. Ужасният звук секна. Всичко замря. И двамата мъже бяха прави. Единият се свлече на земята.

Мелизанда едва дишаше. Победителят обърна очи към нея. Тя отчаяно се хвърли към изхода.

— Не, Мелизанда!

Беше толкова уплашена, че не чу собственото си име. Продължи да бяга, докато някой я спря.

Силни пръсти хванаха плаща ѝ и я издърпаха обратно. Тя започна да удря напосоки.

— Не, не, не!

Човекът я завъртя, притисна я към стената и отново една ръка запуши устата ѝ.

— Мелизанда! Аз съм! Конар!

Тя стоеше притихнала, изтощена, невярваща. Зъбите ѝ затракаха. Цялата се затресе. Не можеше да стои на краката си. Свлече се на пода. Той я подхвана, вдигна я на ръце и я занесе на най-светлото място. Под вратата се процеждаше сноп светлина. Конар коленичи, държейки я в ръце.

Наистина беше той. Вълчи кожи покриваха гърдите и раменете му и смекчаваха допира до ризницата. През шлема му се виждаха само пронизващите сини очи. Косата и носът му бяха скрити. Той забеляза грубия плащ и мръсотията, която я покриваше, видя сълзите в очите ѝ. Заговори ѝ със страстен, шепнещ, но изпълнен с гняв глас:

— Моля се на бога да не са те наранили...!

Тя поклати глава в знак на отрицание. Никога в живота си не беше изпитвала такъв ужас. Никога не беше чувствала толкова силно собствената си слабост. Но той беше с нея. След всичко случило се, той я бе намерил.

Мелизанда търсеше думи, опитвайки се да се овладее. Сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Пътят насам беше мъчителен. Тази дупка е ужасно влажна и студена. Но Жофроа ме хвърли тук и ти дойде преди датчанинът да ми направи нещо лошо.

Ръцете му я опипваха. Погали бузата ѝ, уверявайки се, че не е наранена и е добре. Ръцете му галеха голата ѝ плът и тя се притисна към него, прегърна го през раменете и заплака.

— Мелизанда... — Конар зарови пръсти в разрошената ѝ черна грива, след това я приближи към себе си и силно я прегърна. Погледна я в очите. — Ще можеш ли да вървиш?

В очите ѝ отново нахлу страх. Осъзна, че Конар е тук сам, преоблечен като викинг.

Наоколо имаше много датчани, които стануваха около развалините под открито небе.

— Ще можеш ли да станеш?

Мелизанда кимна утвърдително и се изправи, опирайки се на ръката му.

Все още трепереше. Плащът падна и голотата ѝ отново заблестя. Тя се опитваше да я прикрие, загръщайки се.

— Как успя да влезеш тук? — прошепна сподавено.

Когато я погледна, в очите му имаше огнени мълнии.

— Казах ти, че никога няма да те пусна да си отидеш от мен.

Тя сви ръце в юмруци и заби нокти в дланта си.

— Не съм бягала, Конар. Не съм бягала. Те дойдоха. Те влязоха в стаята...

— Шшт! Шшт! Зная. Замълчи. Сега бързо трябва да се махаме.

— Нима ще се биеш с всички тези датчани, които пазят отвън?

Той поклати глава.

— Аз просто ще мина покрай тях, както и дойдох. Сега слушай. Прави се, че аз съм един от тях. Ужасен враг. Няма да ти е трудно.

Мелизанда вътрешно потръпна и сведе очи, за да скрие чувствата си.

— Конар...

— Извинявай, скъпа. Не е време за взаимни обвинения. Трябва да изглеждаш като затворница. Аз само те водя от едно място на друго. Разбираш ли?

Тя кимна. Конар отвори тежката врата. Предверието беше празно.

Пазачът лежеше мъртъв в подземиято зад тях. Мелизанда почувства ръката на Конар върху своята.

— Внимавай! — предупреди я той.

Тя изтича напред, притискайки плаща към шията си. Когато приближиха изхода, където ги очакваше свеж въздух и закрилата на нощта, някой им извика:

— Стой, кой е там?

Мъж с кожени сандали им препречи пътя.

— Къде водиш жената на Жофроа?

— Приятелю, водя я навън — спокойно отговори Конар на неговия език.

— Чакай!

Датчанинът извади меч.

— Къде я водиш?

— Вкъщи — обяви Конар. Той блъсна Мелизанда встрани и моментално извади меча си. Датчанинът нападна. Конар прониза търбуха му.

— Вкъщи, приятелю — повтори Конар, докато мъжът падаше и прибра меча си. — Тя не е жена на Жофроа, а моя.

Датчанинът беше мъртъв и Конар го прекрачи. Мелизанда замръзна, втрещена в мъртвеца.

— Бързо, да бягаме — изкомандва Конар. Тя се втурна към изхода. — Не, не оттам. По този коридор.

Мелизанда спря. Погледна накъде сочеше Конар. Той я хвана за ръката и я поведе. Не беше забелязала тъмния коридор, който водеше към друг изход.

Сега вървяха на тъмно. В началото тя не виждаше нищо. След това, както беше боса, настъпи нещо на земята. Усети, че предметът разрязва стъпалото ѝ. Наведе се и когато се изпрани, държеше кост. Човешка кост.

От гърлото ѝ се откъсна вопъл.

— Шшт... — Конар я накара да замълчи, взе костта от ръцете ѝ и я хвърли настрана.

— Господи, къде сме? — извика тя.

— Това е римска гробница. Да вървим. Този път отвежда по близо до гората.

Мелизанда пое въздух и се насили да продължи. Стъпваше внимателно, но отново извика от болка. Навсякъде бяха пръснати кости.

Тя осъзна, че и стените са покрити с тях.

От лявата ѝ страна в дълга редица бяха наредени мъртви тела. От някои бяха останали само кости, други все още имаха остатъци от дрехи. Трети бяха със савани...

— О, мили боже! — прошепна тя. — Няма ли край този кошмар!

— Още малко, любима — прегърна я Конар и я вдигна от земята. — Надявам се да ми позволиш...

Тя все още беше ужасена, но думите му я накараха да се усмихне. При блясъка на тези очи тя почувства бурен трепет. Чувстваше се защитена, сигурна и щастлива.

Той беше дошъл за нея.

Силните му ръце я прегръщаха. Неговата топлина беше и нейна.

Дали щяха да се спасят?

Конар мълчеше, носейки я с огромни крачки през катакомбата. Мелизанда усещаше студената му ризница. Очите ѝ бяха затворени.

Той я пусна на земята и я поведе в мрака. Пред тях имаше стълби. Там горе блестеше луната.

Излязоха на открито. Мелизанда едва дишаше.

Заобиколени бяха от датчани. Те се тълпяха на малки групи до скалите или около каменните зидове.

Горяха огньовете.

Мелизанда затвори очи замаяна.

Викингите бяха безчувствени, брутално жестоки. Понякога се гавреха с пленниците, преди да ги убият. Умъртвяваха ги бавно и мъчително. Завързваха ги към някое дърво, изкормваха ги и ги оставяха да умрат.

На дърветата наоколо висяха тела. Въздухът беше изпълнен с мирис на кръв.

Конар и Мелизанда бяха сами сред всички тези зверове. Ако ги хванат, отново ще бъде пленница на Жофроа.

Той ще убие Конар по най-жесток начин.

Коленете ѝ потрепериха. Конар отново я придържаше за лакътя.

— Моля те, не ме оставяй сега! — каза уплашено тя.

— Върви натам, където се издига стената. Там вече ще сме спасени. Да бързаме. Трябва да изглежда, все едно те водят по заповед на Жофроа.

Мелизанда кимна и тръгна сама. Изминаха доста голямо разстояние. Целта им бе краят на римската стена, където гората се сливаше с крепостта.

Както вървяха, внезапно някой хвана Конар за рамото. Той спря и бавно се обърна. Зад него стояха трима викинги.

— Къде водиш жената?

— Жофроа ме изпрати да я взема.

— Той ли те изпрати? Но ти се движиш в грешна посока.

Конар сви рамене. Един от мъжете се засмя.

— Е, сигурно красивата графиня не е девствена. Няма какво толкова да я пазим за удоволствието на французина.

— Та тя е омъжена за викинг — съгласи се вторият. — И е ненаситна от меча му.

— Хайде да си я поделим и после да я върнем — предложи третият. — Така е най-добре — изсмя се той. — Да не би французинът да е по-умен? Плаща ни толкова малко. Защо да сме му благодарни?

— Да си я поделим... — промърмори Конар. Очите на Мелизанда се разтвориха широко при тези думи, но той дори не я

погледна. — Виждате ли ония дървета оттатък зида. Да я заведем там.

Мелизанда отвори уста да изкрещи. Ръката на Конар обаче светкавично заглуши вика ѝ, а останалите трима се наредиха около него, за да я прикрият. Тя се бореше за глътка въздух. Конар освободи малко устата ѝ. Повдигна я от земята и краката ѝ увиснаха във въздуха.

Минаха необезпокоявани край една скала, където лежаха датчани и пиеха. Това бяха стражите. Стигнаха до края на срутената стена и навлязоха в гората.

— Тук! — заповяда някой.

— По-навътре! — каза Конар. — Няма нужда другите да чуват виковете ѝ.

— Така е — съгласиха се всички едновременно.

Продължиха навътре в гората. Накрая стигнаха до полянка с борчета. Все още се виждаха огньовете, но вече бяха далеч.

— Тук! — реши най-едрият от датчаните. Той беше облечен с ризница като Конар. Шлемът му покриваше носа. Беше повече дебел, отколкото мускулест. Мъжът зад него беше по-нисък, но добре сложен. Третият беше строен и силен.

— Да... тук...

Очите на Мелизанда се разшириха от тревога, тъй като Конар я остави на земята и бързо извади меча си, готов за бой. Рязко се обърна към останалите.

— Но какво правиш... — започна най-едрият.

— Приятели, тя е моя! — каза тихо Конар.

— Да гориш в ада дано! — възкликна единият. — Кълна се в разпятието, тя е наша!

Той също извади меча си и нападна бързо Конар. Конар махна с ръка на Мелизанда и тя се скри зад дънера на едно дърво. Зъбите ѝ тракаха от ужас.

— Хайде, вземете я тогава! — предизвика ги Конар. Първият мъж прие предизвикателството и го нападна. Не се чу удар на мечове. Той се хвърли към гърлото на Конар, който успя да го отблъсне и заби острието си във врата на противника. Той падна, хъркайки.

Всичко ставаше страшно бързо. И другите двама извадиха оръжията си, единият боздуган, другият меч, и започнаха да обикалят около Конар, търсейки удобен момент за нападение. Конар приклепна, гъвкав като пружина. Те го нападнаха. Единият хвърли боздугана, но

не улучи. Другият тръгна с меча и го удари в гърдите. Конар извика, но ризницата го предпази донякъде. Успя да отстъпи назад и с всичка сила ритна по гърдите първия, който налиташе отново. Мъжът отхвъркна и падна.

Датчанинът с боздугана размаха оръжието си във въздуха и замахна. Конар избегна удара на косъм. Тежката желязна топка на оръжието се удари в едно дърво. За малко не отнесе скалпа на Конар.

Той се обърна и отново стисна меча. Противникът му извика и отстъпи. Сборичкаха се за оръжието.

Мелизанда извика от ужас, виждайки как мъжът замахва отново и отново, а Конар отскача встрани, борейки се за живота си.

Мечът!

Тя се хвърли към оръжието, което проблясваше на лунната светлина.

Човекът остави Конар и тръгна към нея. Тя скочи на крака, размахвайки меча.

— Мелизанда! Дай ми го!

Боздуганът се насочи към нея. Силата на удара беше ужасна. Конар се приближаваше дебнешком отзад. Тя му хвърли меча. Датчанинът нападна. Конар застана пред нея, за да я скрие. Боздуганът отново полетя. Конар се наведе. Завъртя меча и нанесе добър удар, с който преряза гърлото на противника си. Кръв плисна навсякъде, мъжът рухна на колене.

Конар също падна по гръб. Очите му се затвориха.

Мелизанда се наведе над него, пляскайки го по бузите.

— Конар! — извика тя ужасена. Но как го бяха ранили? Кога? Тя не беше забелязала. Имаше ли кръв, нима умираше? — Конар! — извика тя отново, опипвайки тялото му и търсейки пулса.

Той отвори очи и светлият му поглед заблестя срещу Мелизанда.

— Толкова време ти отне да вземеш проклетия меч!

— О! — извика тя. — Ти си добре!

Конар седна.

— Но защо ме уплаши така!

— Просто паднах! Тези приятели бяха доста тежки и отгоре на всичко те носих дълго по онзи тунел.

— Как можа да им предложиш да ме поделите?

— Как иначе щяхме да им избягаме, Мелизанда? Нима допускаш, че бих делил жена си с когото и да било?

Разбира се, не. Тя беше съсипана от страх.

— Сега се намираме малко на изток. Трябва да се върнем през гората. Бързо, преди да са открили ония тримата. Преди Жофроа да е разбрал, че те няма. — Той стана на крака и протегна ръка към нея.

Тя бързо му подаде своята. В очите ѝ напиха сълзи.

— Конар, зная, че не сега е времето, но искам да ти кажа нещо. Ние... ние ще имаме дете. Бях отчаяна, когато облякох ризницата и поведох хората си да се бият, но теб те нямаше. Ти беше толкова далеч отвъд морето. А тази земя е всичко, което имам. Баща ми ме научи да се чувствам отговорна за хората, които живеят тук.

— Мелизанда...

— Мергуин ми каза, че ще имаме момче — завърши тя с притворени очи.

— Зная.

Мелизанда бързо отвори очи. През шлема се виждаха само очите и устата му.

— Мергуин ли ти каза?

— Брена.

— О...

— Мелизанда, тя ми каза тази вечер. Знаеше колко съм разгневен и се безпокоеше, че мога да те нараня или да бъда твърде груб с теб. Искаше да съм нежен.

Конар я хвана за ръката.

— Ела, искам наистина да дочакам сина си.

Двамата погледнаха отново през борчетата.

— Брена също очаква дете — каза Конар. Мелизанда замръзна и се наложи той да я дръпне.

Брена ѝ беше казала, че никога не е била любовница на Конар.

Но също така, че ще бъде винаги край него, за да му служи, когато той пожелае. По всякакъв начин. Брена пътуваше с него и се биеше с него.

Мелизанда го изостави. Брена обаче остана.

Тази вечер той е дошъл за нея. Рисува живота си, за да я спаси от Жофроа.

Мелизанда отново сведе поглед, опитвайки се да сдържи сълзите си.

Конар внезапно повдигна брадичката ѝ.

— Какво има! Кажи! — Той поклати глава и се усмихна. — Детето, което носи Брена, е от Свен. Те скоро ще се женят.

Мелизанда се извърна. Не искаше Конар да забележи усмивката ѝ на облекчение.

Ръката му отново пое нейната.

— Хайде, трябва да побързаме.

Мелизанда затича след него, опитвайки се да не стене от болка при всеки остър камък или клонче.

— Почти стигнахме! — прошепна той.

Къде? Къде трябваше да стигнат? Каква помощ очаквах?

Внезапно излязоха на една полянка. Конар спря рязко и тя се удари в гърба му. Зашеметена го прегърна и се огледа. Дъхът ѝ спря в гърлото и сърцето ѝ лудо подскочи.

Жофроа стоеше пред тях, заобиколен от брадати, облечени в кожи скандинавци. Бяха най-малко десет човека, въоръжени с мечове, боздугани и бойни брадви.

Жофроа бавно се усмихна.

— Виждам, че заровете най-после се обърнаха, викинг — обади се тихо той.

— Нима? — попита Конар в отговор.

— Наистина. Не биваше да идваш за нея.

— Ти открадна жена ми. Трябваше да дойда.

— Тя щеше да е моя. Заедно със земята.

— Баща ти уби нейния и ти не можеш да очакваш тя да те обича.

— Ще се наложи. Аз ще се погрижа за това. Бързо ще те забрави, когато умреш и те погребем, Конар. Смъртта ти обаче няма да е лека.

Мелизанда се показа зад Конар, извън себе си от страх и гняв.

— Никога! — извика тя. — Никога, проклет глупак! Нима мислиш, че можеш да убиеш всичките тия години, през които сме заедно, нима можеш да убиеш любовта?

— Мелизанда! — Ръцете на Конар се обвиха около нея. Той я избута на сигурно място зад себе си.

— Смъртта му ще е бавна! — обеща Жофроа. — Искате ли да знаете какво съм намислил? Ще завържа китките и глезените на Конар

за четирите най-бързи коне. След това ще размахам камшика и могъщият Господар на вълците ще бъде разкъсан. Но преди това ще го изкормя. Когато бъде накълцан на достатъчно парчета, ще запалим голям огън и ще опечем каквото е останало от него.

През цялото време Конар не трепна. Той извади меча си, все още държейки Мелизанда зад гърба си.

— Това са само сладки мечти, Жофроа. Само мечти.

Жофроа изпсува.

— Глупак! Дори пред лицето на смъртта...

Но спря. Отляво, където гората проредяваше и се мерзелееха руините на римската стена, внезапно се чу шум.

Мелизанда се обърна. Дъхът ѝ секна, този път от изумление. Невероятно, сякаш беше сън.

Всички бяха там. Цялото семейство на Конар. Баща му стоеше наред пътеката, която като че се простираше до хоризонта на нощта. Около него се тълпяха воините му.

Мъжете седяха на конете си — огромни, непобедими. Мелизанда виждаше Олаф, Ерик, Брайън, Брайс, Конан и, мили боже, най-накрая Мергуин. Тя не можеше да повярва. Страхуваше се всичко това да не е само игра на сенки и лунна светлина в мъгливата нощ. А може би изопнатите ѝ до крайност нерви започваха да ѝ изневеряват?

Войската на Олаф започна да се приближава. Огромните коне прескочиха стената и се хвърлиха върху враговете.

Настъпи объркване. Конар дърпаше Мелизанда назад.

— Трябва да те отведе оттук — прошепна той нетърпеливо.

— Не, не искам да те оставя! Мога дори и сама да въртя меча, макар и не чак като тебе.

— Скъпа! Моля те, ще се бия по-добре, ако знам, че си на сигурно място. За бога, подчини ми се поне сега, Мелизанда.

Тя нямаше избор. Внезапно Конар я избута напред и извика, когато някой протегна ръце, за да я хване.

— Татко!

Тя видя пред себе си студеносините северни очи, които толкова приличаха на Конаровите. Силни ръце я сграбчиха, вдигнаха я нагоре и я спасиха от сблъсъка на желязо и плът.

Някой ги нападна откъм гърба. Огромният бял кон на Олаф с Мелизанда на седлото се изправи на задните си крака. Кралят на

Дъблин посече противника, смушка жребеца си и отминаха. След това конят се обърна и Мелизанда можа да види битката. Мъжете се сражаваха ожесточено. Норвежци, датчани, френските войски, Одо! И граф Одо беше тук! Нейният Филип, скъпият Гастон. Бяха дошли всички. На коне, докато Жофроа и хората му бяха заварени неподготвени. Само някои бяха успели да яхнат животните си.

Жофроа беше решил, че с десет човека ще плени Конар в гората, ще го убие и ще отведе графинята.

Но не беше познал. Мелизанда стоеше изправена на белия кон и чувстваше зад гърба си топлината на своя свекър.

Да, когато трябваше, Конар се бе притекъл на помощ на близките си. Тази нощ те му връщаха подкрепата.

— Добре ли си? — надвеси се над нея Олаф, почувствал, че тя трепери. Мелизанда се обърна и го погледна.

След време така ще изглежда и Конар. Когато остарее, ще има същите благородни черти.

— Благодаря на бога, милорд... — тя се подвоуми за миг, но после довърши сърдечно: — че съм от семейство на викинги.

Олаф се усмихна под шлема си.

— Всичко свърши — тихо каза той.

Битката беше приключила. Враговете се предаваха. Взирайки се през морето от воини, Мелизанда видя двама мъже, които се сражаваха сами. Другите ги наблюдаваха от разстояние.

Там Конар водеше своя двубой с врага си.

Всички се струпаха около тях.

Мъжете викаха.

Конар и Жофроа...

— Защо продължават да се бият? — извика уплашена Мелизанда. Конар беше невредим, но тя знаеше, че е изтощен до крайност.

— Трябва да свършат веднъж завинаги — обясни Олаф.

— Но...

— Трябва — повтори Олаф и замълча.

На Мелизанда не ѝ оставаше нищо друго, освен да наблюдава битката през сълзи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Всички се отдръпнаха и направиха кръг около двамата мъже.

Жофроа веднага се хвърли с изваден меч. Конар леко се отдръпна и противникът му полетя към земята. Бързо стана и изгледа наобиколилите го воини.

— Я да видим, кой от вас е най-силен. Орик! — извика той на един от датчаните. — Нека той се бие с Конар. Ако победи, получава всичко — Конар, жената и цялата земя.

Мелизанда погледна към онзи, когото нарекоха Орик. Той беше висок колкото Конар, но по-тежък. Испита неизразим страх за живота на съпруга си. Не, помоли се тя, нека да не е Орик.

За нейно учудване викингът поклати отрицателно русата си глава.

— Жофроа, ти трябва да победиш Конар. Така е справедливо. Бий се с него.

— Нали ти плащам, мошенико! — Жофроа започна да обикаля в кръг, опитвайки се да се измъкне от пряк двубой с врага си.

— Плащаш ми да се бия. Не да те замествам в двубой срещу мъж като Норвежкия вълк.

— Той е виновен за смъртта на събратята ти.

— Конар дойде да освободи жена си, която ти отвлече. Ти трябва да се биеш с него.

Жофроа се огледа. Мелизанда видя как скришом извади нож от лакътя си.

— Конар! — извика Мелизанда. — Той има нож!

Точно навреме! Вероломният Жофроа светкавично се извърна да метне оръжието право в очите на Конар.

Той обаче успя да се наведе и ножът прелетя над главата му. Конар изгледа врага си и вдигна меч.

— Ела, куче! — извика Жофроа, разярен от неуспеха. Неговият меч бе готов и той се хвърли напред. Беше добър фехтувач.

Но не можеше да се равнява с Конар. Мелизанда си спомни как се бе дуелирала с мъжа си. Той я бе държал през цялото време на

разстояние.

Сега използваше същата тактика. Майсторски парира първия удар и напада. Двете остриета се сблъскаха с яростен звън и проблеснаха на лунната светлина.

Кръгът се разшири. Конар скочи зад едно дърво и в бързината Жофроа се удари в дънера.

Силите на Конар отслабват, помисли Мелизанда.

— Моля те... — шепнеше тя към небето, молейки се на всички богове — и християнски, и викингски.

О, боговете на битките, както винаги го покровителстваха — великият Один, могъщия Тор. Конар замахна силно и мечът на Жофроа отлетя встрани.

Викингът опря острието си до гърлото на врага.

— Убий го! — изкрещяха мъжете.

Викаха датчаните. Съюзниците на Жофроа.

Те бяха безмилостни, когато водачът им се покажеше слаб.

Конар притисна острието към гърлото на Жофроа.

— Ако само още веднъж погледнеш Мелизанда, Жофроа Сюр ле Мон, ще те намуша като глиган на шиш, ще те режа парче по парче и ще те хвърля на лешоядите.

Конар се отдръпна, после се огледа наоколо. Видя коня на баща си с Мелизанда отпред на седлото и се насочи към тях.

Мелизанда срещна очите му. Тези невероятно сини очи. Извика радостно и заплака.

Но изведнъж забеляза как Жофроа се размърда и посегна към ботуша си.

Там той криеше последната си надежда — още един нож. След миг го държеше в ръце.

И отново Мелизанда замря от ужас.

— Не! — извика тя. Не сега, не след всичко, което се случи. — Конар, той има друг нож!

Мъжът ѝ се обърна и мигновено извади своя нож. Хвърли го побързо от противника. Острието на Жофроа прелетя на два пръста от рамото му. Конар улучи безпогрешно целта. Ножът се заби с пълна сила право в сърцето на Жофроа. Очите му се изцъклиха и той падна на една страна. Преди да докосне земята беше мъртъв. Остана да лежи с отворени очи, вперени право в Конар.

Конар отново се обърна към жена си. Всичко беше свършило. Датчаните щяха да се върнат в лагера си без Жофроа. Някои щяха да продължат с разбойничествата си наоколо. Другите щяха да отплават към вкъщи.

Но за тази вечер битката бе приключила. Дори Одо беше доволен от свършената работа.

Крайно време беше Конар да се прибере вкъщи. Той бавно се приближи към редицата конници и прегърна поред братята си. Нямаше го само Лейт. Бяха го оставили да пази дома им. Ерик беше напуснал Есекс.

Конар се приближи към Мергуин и поклати учудено глава.

— И ти ли си дошъл да се биеш? — пошегува се той, знаейки че старият човек не обича войната.

Мергуин се засмя.

— Толкова години предсказвам бъдещето на семейството ти — на теб, на братята и сестрите ти. Хвърлям руни и предвиждам велики събития. Спомни си как преди години предсказах съдбата ти — каза той и въздъхна тежко. — Сега само й помагам.

Конар се усмихна.

Най-последно се приближи до баща си. Мелизанда все още беше пред него на коня.

— Мисля, че премеждията свършиха — обади се Олаф. — Ти победи.

Конар кимна.

Граф Одо се приближи зад тях:

— Трудностите едва сега започват. Датчаните навлизат в страната по реките и се отправят към Париж, Руан, Шартр. Войната продължава.

— Да — съгласи се тихо Конар. — Войната продължава. — За него. Ерик щеше да се върне в Есекс, баща му, Конан, Брайън и Брайс се връщаха в Ейре. Там ги чакаха нови премеждия. За мира трябваше да се воюва.

— Но за тази вечер стига толкова кръв.

— Благодаря ти! — обърна се Конар към баща си. Почувства как Мелизанда го гледа и видя сълзите ѝ. Нима наистина го обичаше? Тази вечер на два пъти спаси живота му — нейните викове го предпазиха от коварството на Жофроа. Тя изглеждаше прекрасно така, седнала пред

баща му. Бузите ѝ бяха в кал, мантията ѝ беше разкъсана. Косата ѝ падаше като черен плащ. Огромните ѝ виолетови очи го омайваха.

— Мисля, че този товар е твой — пошегува се Олаф.

— Да, мой е — потвърди Конар.

Пристъпи напред, протегна ръце и я взе в прегръдките си. Внимателно остави Мелизанда на земята.

— Ама какъв съпруг си само! — продължи Олаф. — Да обличаш жена си в дрипи!

Конар се усмихна леко.

— Не, милорд, кълна се, за нея избирам най-доброто.

— Ще видим — завърши Олаф. — Ей го там Тор. Надявам се да ни заведеш в дома си. Пътуването беше дълго, нощта изморителна и ние очакваме поне малко гостоприемство от твоя страна.

— Да, татко! — съгласи се Конар.

Ерик се усмихна и доведе Тор. Конар мълчаливо загърна Мелизанда в мантията, качи я на жребеца си и скочи зад нея.

Датчаните ги наблюдаваха как се отдалечават.

Мелизанда затвори очи и се облегна на гърдите на съпруга си. Сърцето ѝ продължаваше лудешки да тупка. Чувстваше се на предела на силите си.

И същевременно толкова щастлива...

Отиваха си у дома. Двамата с Конар.

Пътят до крепостта беше дълъг, но това не ѝ направи впечатление. Би яздила така вечно — в топлите му прегръдки, заслушана в ритъма на сърцето му. Да усеща топлината на ръцете му около себе си. Чувстваше се защитена.

— Значи ще ме обличаш разкошно — прошепна му тя както яздеха.

— Разбира се!

— Но, милорд, ти развали всичките ми дрехи.

Той леко докосна ухото ѝ с устни.

— Обещавам да поканя в замъка най-добрите шивачки.

Мелизанда се облегна отново на гърдите му и се усмихна.

Яздеха мълчаливо. Ето я и крепостта.

Мелизанда се учуди, че Иърин и Дария ги чакат, пристигнали чак от Дъблин.

Навсякъде цареше бъркотия. Залата беше пълна с народ. Всички искаха да знаят какво се е случило. След малко Иърин им напомни, че Мелизанда е преживяла тежка нощ, а вече се съмва. Нуждаеше се от топла баня и сладко вино.

И от дрехи.

Младата жена се качи в стаята си заедно с Иърин. Мари я очакваше, прегърна я силно и като се увери, че господарката ѝ е невредима, излезе. Иърин остана, за да стопли виното и да помогне на Мелизанда да се изкъпе.

Чудесно беше да лежи в топлата вода и да отпива по глътка вино. Тревогите от изминалата нощ отстъпиха място на отпускането. Мелизанда изми и последните следи от плена на Жофроа.

Той никога повече няма да я безпокои. Иърин се изправи и отиде до сандъка с дрехи. Най-отгоре лежеше позлатената ризница.

Кралицата я повдигна и я разтла на леглото.

— Преди години имах подобна ризница... — припомни си тя. Вдигна глава и погледна Мелизанда. Усмихна се. — Все още я пазя.

— Ти? — попита Мелизанда.

Иърин кимна и повдигна бойните одежди, сгъна ги и ги прибра в сандъка.

— Подарък ли ти бяха? — попита Мелизанда.

Иърин поклати отрицателно глава.

— Твърдо бях решила да се бия с викингите, а с ризницата никой не можеше да ме разпознае.

Мелизанда се сви и прегърна коленете си. Погледна с възхищение майката на съпруга си.

— Ти си се била с викингите?

— Бих се срещу Олаф.

Мелизанда онемя. Иърин я заобиколи и започна да мие косата ѝ. Мелизанда се обърна да я погледне, но Иърин ѝ нареди да стои мирно със същия глас, с който я посрещна преди години в дома си. Тогава Мелизанда беше дете.

— И какво стана... тогава?

— Тогава ме омъжиха за него.

— Но...

— Какво се чудиш?

— Ти си щастлива! — възкликна Мелизанда.

Иърин натисна главата ѝ във водата, за да я изплакне. Когато отново пое въздух, Мелизанда я изгледа учудена. Иърин кимна и лека усмивка потрепна в ъгъла на устните ѝ.

— Пожелавам ти да имаш същия изпълнен с радост и любов живот, какъвто имам аз. Разбира се, не може без проблеми. И двамата сме своенравни и упорити. Дори и днес. Колкото до синовете ми... Но сега ще цитирам Мергуин: вълците са диви животни. Те преследват мечтите си. Но често...

— ... се обвързват за цял живот — завърши Мелизанда. — Верни са до гроб. Живеят заедно и се грижат един за друг. — Тя погледна Иърин и свекърва ѝ се засмя. Покри главата на Мелизанда с мека кърпа и започна да бърше косата ѝ. Мелизанда почувства нежна целувка по бузата.

— Радвам се, че си съпруга на едно от моите вълчета, Мелизанда. Ръмженето му невинаги е приятно, но помисли за душата му.

Иърин я остави. Мелизанда излезе от ваната и се изтри цялата. На леглото намери нощницата си и седна пред огъня да си срещне косата. След малко вратата се отвори и Конар влезе в стаята.

Той спря и се вгледа в Мелизанда. С гребена в ръка тя зачака. Конар прекоси стаята и сложи ръце на раменете ѝ.

— Продължавай, скъпа, искам да те погледам.

Тя се опита да продължи, но откри, че ръката ѝ трепери, а не искаше той да го забележи. Конар беше без шлем и ризница, само по риза и панталон.

— Конар — прошепна тя нежно.

— Да?

Тя почувства, че в очите ѝ отново напират сълзи.

— Съжалявам, че се върнах тук, не го направих, за да те нараня. Мислех, че поне един от нас трябва да е в крепостта. Датчаните налитаха непрекъснато.

Той коленичи пред нея и сложи ръцете ѝ в скута си.

— Мелизанда...

— Сгреших.

— Да. Сгреших, но и аз сгреших. Бях бесен и се държах като диво куче. Когато открих, че са те отвлекли, разбрах какво е страх. Бих

разкъсал Жофроа и с голи ръце само при мисълта, че може да те докосне.

Тя поклати глава с влажни очи.

— Толкова се страхувах, че няма да ме потърсиш. Чудех се дали ще се сетиш, че съм отвлечена.

— Не, мила, не се съмнявах в теб.

Той взе гребена и се изправи зад нея. Пое голям кичур коса и започна да я реши.

— Ирландците изоставят жените си, ако решат — напомни му тя.

— О, да смятам ли, че признаваш ирландското в мен?

— Съвсем малко.

Той изръмжа недоволено. Мелизанда усещаше нежните му ръце.

— Конар, твоето семейство е прекрасно — каза искрено тя. —

Как всички заедно ни се притекоха на помощ!

— Така е.

— Баща ти е невероятен. — Тя се обърна и го погледна в очите.

— Да.

— И майка ти също.

— Разбира се.

И двамата замълчаха. Прашенето на огъня и движенията на гребена в косата ѝ унасяха Мелизанда.

— Одо иска да потеглиш утре с него — каза уморено тя. — Тази вечер спечелихме, Конар, но ти не знаеш какво ни чака. Датчаните се насочват към Париж. Нахлуват по реките и островите. Изложени сме на постоянни опасности.

— Да, знам.

— Не искам да отиваш с Одо.

— Трябва — напомни ѝ той.

— Тогава аз също...

— Поне веднъж искам да си просто послушна жена — заяви Конар.

Сърцето ѝ подскочи.

— Отново искаш да ме отпратиш...

— Ако успеем да укрепим стените и приготвим добре крепостта за отбрана, не вярвам датчаните да ни нападнат след смъртта на Жофроа. Искам синът ми да се роди тук.

Мелизанда се почувства щастлива. Пръстите ѝ отново затрепериха. Тя ги скри в скута си. Вдигна очи към него:

— Какво има? Нима вече мислиш за предстоящите битки?

— Не, мила — отговори той тихо. — Мисля за тази чудна черна коса. Искам да я галя и да я почувствам върху себе си...

Сърцето ѝ отново подскочи. Конар коленичи пред нея.

— Искам да те имам! — В гласа му звучеше молба. Невероятно сините очи я пронизаха.

— Нима молиш? — прошепна тя.

Той се усмихна широко и нежно.

— Рядко се отказвам от викингските си навици, но този път те моля. — Гласът му стана дрезгав от вълнение. — Нощта беше трудна и за двамата. Майка ми толкова се притесняваше да не си наранена, че дори не ме попита дали аз съм ранен. — Той въздъхна. — Светът невинаги е справедлив.

Мелизанда се засмя. Изправи се и му помогна да стане.

— Изкъпана и благоуханна — прошепна нежно и го целуна. С едно движение отмахна нощницата от себе си и я остави да падне в краката ѝ.

— Очарователна си.

— Ризата ти, мили. Свали си ризата.

— О! — Той я изхлузи през глава и я хвърли върху нощницата ѝ.

— И останалото.

— Ваш покорен слуга.

След миг той беше гол. В отблясъците на огъня се виждаха изпъкналите му мускули. Мелизанда го огледа целия и отново повдигна очи.

Ръцете му бяха скръстени на гърдите. Той я наблюдаваше с интерес.

— И сега?

Тя се приближи. Конар се опита да я прегърне, но Мелизанда избегна ръцете му. Застана зад него и постави длани на гърба му. Обходи с устни старите рани.

— Изкъпана и благоуханна — повтори тя. Повдигна се на пръсти, целуна шията му, ухапа го по ухото. — Готова и очакваща...

Тя погали стегнатите мускули. Притисна гърдите си към гърба му и се потърка у него.

— Възбудена... очакваща, тръпнеща...

Той намери устните ѝ, езикът му се стрелна — търсец, страстен, покоряващ. Мелизанда се озова в ръцете му, отмаляла от желание. Срещна очите му. Той я отнесе в леглото. Двамата не откъсваха очи един от друг.

— Искам те! — прошепна тя. — Вземи ме...

Той я накара да замълчи със страстна целувка. Повдигна ръцете ѝ над главата. Започна да я гали. Дланта му се спусна към черния триъгълник, пръстите му се прокраднаха навътре. Мелизанда изстена, потръпна и извика името му.

Той отново затвори устата ѝ с целувка. Изправи се над нея.

— Никой смъртен, ирландец или викинг, не е имал такава жена! — увери я той страстно.

Очите ѝ се разшириха от удоволствие. Тя отговори на присмехулната му усмивка.

Внезапно смехът ѝ секна, тя замря. Той беше навлязъл в нея. Много дълбоко. Тя изстена и страстно потръпна. Конар започна да се движи все по-бързо и по-бързо. Ръцете ѝ го обгърнаха и тя се понесе във вихъра на страстта. Устните му галеха гърдите ѝ.

Тя достигна върха, разтърсващ и прекрасен. Вкопчи се в Конар и го захапа за рамото. В това време и той се освободи, държейки я здраво. В този момент двамата бяха едно.

Конар се отпусна до нея. След миг Мелизанда усети отново нежния допир на пръстите му по ръката си.

— Би ли повторила? — прошепна той. — Страст, желание. И всичко това го казва жената, която до вчера ме проклинаше.

— Не предизвиквай съдбата, викинг — предупреди го тя с любов.

— Нима отново съм с вещица?

Тя се изтърколи и се повдигна на ръце, за да може да го гледа в очите.

— Наистина, Конар, съжалявам за много неща.

Ръцете му отново я потърсиха.

— Не съжалявай за нищо. Повярвай ми, Мелизанда, нямаше да те обичам толкова, ако беше друга.

Тя пое дъх, притвори очи, но отново го погледна.

— Ти ме обичаш, нали?

— Само слепец не би го видял.

— Не, скъпи. Ти заблуди всички — и мъже, и жени.

— Така ли мислиш? — Конар се разсмя и сложи ръце под главата си.

— Вярно е.

— Никога не си ме питала дали те обичам. Нали знаеш, че обичам да повтарям хубави неща. — Той се надигна и я прегърна. — Обичам те, Мелизанда. Много силно. Мислех, че ако те загубя, ще умра, независимо дали ще отида в рая или при Валхала. Не съм сигурен кога започна всичко, но ти беше толкова дива, независима и враждебна. Винаги съм се възхищавал на смелостта ти, на този твой неустрашим дух. Толкова пъти си ме предизвиквала, но плени сърцето ми. Обичам те. Чуваш ли?

— О, чувам. — Тя докосна бузата му.

— А ти, скъпа?

— Обичам те — прошепна тя.

— Нищо чудно. След такова признание.

Мелизанда се усмихна. Притисна се към него и потърси устните му.

— Обичам те... — Тя пое дъх. — Желая те, луда съм по теб.

— Да, мила — прегърна я Конар.

Слънцето изгряваше, но те продължаваха да повтарят нежните слова. Нямахше значение дали е ден или е нощ, защото бяха заедно.

И се обичаха.

ЕПИЛОГ

Есента на 887 г.

Времето застудя. Една привечер, когато въздухът беше приятно свеж, Мелизанда се разхождаше край потока. Събу се и потопи крака в студената вода. Почувства се чудесно.

Облегна се на огромното дърво. Вековните му корени проникваха дълбоко в земята. Тя замечтано гледеше надвисналите над водата клони. Слънцето ги милваше с последните си лъчи. Есенните листа променяха цвета си от оранжево към златистожълто и червено. С приближаването на зимата те си отиваха заедно с отминаващата година. Но каква година беше това!

В началото на лятото датчаните започнаха да прииждат на все нови вълни. Някой каза, че са стигнали до трийсет хиляди. Към тях се присъединяваха всевъзможни наемници — шведи, норвежки — всеки, който търсеше лесна плячка, можеше да им стане съюзник. Те навлизаха с корабите си нагоре по реките. По Сена стигнаха чак до Париж и го обсадиха.

Три пъти нападнаха и тяхната крепост. И трите пъти бяха отблъснати с порой от стрели и вряща лой.

Конар внимателно планира отбраната. Той научи Мелизанда как да ръководи воините и да прави стратегически ходове за объркване на датчаните. Конар отсъстваше само при последното нападение. Беше заминал да се види с Одо. Този път Мелизанда ръководеше отбраната заедно с Брайс. Братът на мъжа ѝ реши да остане с нея, за да ѝ помага, докато съпругът ѝ отсъства.

Когато обсадата започна, Луи не беше в Париж. Датчаните опустошиха Руан и се насочиха към столицата. Граф Одо, епископът, Конар и около двеста други барони организираха защитата на Париж срещу няколкостотин кораба и хиляди викинги. Градът бе опожарен, димните облаци се извисяваха до небето. Защитниците удържаха града. Датчаните започнаха да плякосват околностите. Обсадата на Париж продължи цяла година, но Одо и хората му отблъснаха всички

нападения. Войната сякаш нямаше да има край. Конар успя на няколко пъти да се прибере за малко вкъщи. Тези завръщания бяха за Мелизанда огромно щастие. Всеки път, когато го зърнеше да се връща, сърцето ѝ радостно подскачаше, но крайниците ѝ преминаваше сладкият огън на Один и тя жадуваше за прегръдката му.

Конар винаги успяваше да се върне, когато беше необходимо. Беше в крепостта и в края на 885 година, когато се роди синът им. Той настоя да го нарекат Манон, на името на баща ѝ. Манон Роберт, но всички му викаха Роби.

Детето изцяло приличаше на баща си. Имаше небесносини очи, а косата му беше златиста. Беше голямо бебе, здраво и яко. Силният му рев огласяше цялата крепост. Конар присъства на мъчителното и продължително раждане. Тук бяха и баща му с Иърин, също и Дария. Целият род се бе събрал, пристигна и Мергуин. Конар беше неотстъпно до Мелизанда. Измъчена, тя го обсипваше с обвинения и закани, но всичко ѝ беше простено. Иърин я увери, че това е единственият момент, когато може да го нарича както си иска. Раждането беше наистина тежко.

Мелизанда викаше, кълнеше. Конар кимаше и се съгласяваше. Тя го стискаше за ръката до болка и търсеше опора. Той я прегръщаше, когато плачеше и се бореше заедно с нея.

Усмиваше се и ѝ напомняше, че се е заклел никога да не я оставя сама.

И в един такъв момент се роди синът им.

Мелизанда забрави всички трудности, които беше преживяла. Животът ѝ доби нови измерения. Цялото семейство се грижеше за бебето. Мари де Трес се оплакваше, че не може да се вреди дори да го подържи малко.

Конар обожаваше сина си. Най-хубавите моменти бяха, когато съпрузите лежаха до бебето, възхищаваха му се и си мечтаеха как ще порасне.

Понякога Мелизанда се чувстваше виновна, че е толкова щастлива, когато страната ѝ е в беда. Тя имаше прекрасен дом. Регвалд и Мергуин с часове се вглеждаха в небето и звездите, говореха за алхимия и медицина, вникваха в бъдещето. Всички обичаха Роби и къщата се изпълни с живот и топлина. Мелизанда не си спомняше някога да ѝ е било толкова хубаво.

Искаше ѝ се баща ѝ да е жив и да види крепостта сега.

Ужасната съдба на Франция се отразяваше и на тях, защото Конар трябваше да защитава Париж. В края на 886 година Луи Дебелия успя да се върне в града. Одо настояваше кралят да заеме твърда позиция. Луи обаче плати на нашествениците данък, за да вдигнат обсадата. Но те продължиха да опустошават страната.

Граф Одо ставаше все по-популярен със смелите си действия, както и Конар. Викингът стана един от най-влиятелните френски благородници, известен като Господаря на вълците. Одо му даде още земя. Въпреки че датчаните продължиха нападенията си, набезите им бяха вече разкъсани и единични. Всички познаваха силата на крепостта им и я избягваха.

Иърин и Олаф пристигнаха отново на гости и дядото често яздеше с внука си, който беше вече на две години. Дори сега Мелизанда не смееше да се отдалечи от крепостта сама. Конар беше заминал преди няколко дни на преговори с Одо и други барони и ѝ липсваше. С нетърпение и жар очакваше завръщането му. Олаф, който знаеше колко Мелизанда обича да седи до потока, предложи да я придружи заедно с Роби дотук. Бяха взели малко хляб, сирене и вино, за да обядват под дърветата.

След това Олаф и Роби си тръгнаха и Мелизанда остана сама. Гледаше клоните и мечтаеше, омаяна от пъстрите есенни цветове.

Животът ѝ беше пълен. От време на време имаше и бури, но чувствата на двама им с Конар бяха дълбоки и силни и бурни като нрава им.

Изведнъж тя чу слаб звук и вдигна глава.

Конар се беше върнал.

Мъжът, когото познаваше така добре, се извисяваше сега пред нея, възседнал Тор — широкоплещест, с ризница и огненочервен плащ на раменете. Беше сложил и шлема си, защото времената бяха все още несигурни и отвсякъде дебнеше опасност. Очите му блестяха като синьото небе. Изглеждаше величествен и непобедим.

Викинг. Рус, висок, устремен, завладяващ. Видът му я изпълваше с радост повече от всякога.

— Конар — извика тя нежно и протегна ръце насреща му.

— Внимавай, скъпа! — Той скочи от коня, хвърли шлема си на земята, приближавайки се бързо към нея. Помогна ѝ внимателно да се

изправи — Мелизанда беше бременна в деветия месец с второто им дете.

— Мога и сама — започна тя.

— Пак проявяваш инат — обвини я той. — Както обикновено. Тук съм, за да ти помогна. Стой мирна.

Въпреки тромавостта ѝ той бързо я вдигна на ръце и седна под едно дърво с нея на скута си. Подпря се на дънера.

— Така удобно ли ти е?

— О, Конар! — Тя го погали по бузата и го целуна. Направи го продължително и бавно, потръпваща от близостта му и от ласкавия му допир. Когато отлепи устни, той доволно изръмжа. Очите му блестяха щастливо и погали нежно корема ѝ.

— Любов моя! Съжали един уморен мъж, който цял ден е яздил и очаква отново да стане баща.

Тя смръщи вежди.

— Значи така. Упрекваш ме, че се радвам да те видя.

— Никога — погали я той. — Надявам се, че си добре.

Тя се усмихна и се отпусна в ръцете му.

— Благодаря, добре съм. Също и Роби.

— Видях го с баща ми. И двамата са добре, сам се убедих.

Мелизанда се усмихна, а след това се натъжи.

— А как вървят нещата в Париж? Успяхте ли?

Конар въздъхна.

— Искат да свалят от трона Луи. Бароните са го решили, а и кой ще защити един слаб крал? Ние се сражавахме за него храбро, а той отново ни предаде.

Мелизанда го погали по бузата, чувствайки, че той съжالياва за всичките жертви, дадени в Париж.

— И какво ще стане?

— Империята на Шарлеман ще бъде разделена. — Той я погледна в очите. — Одо ще стане крал на Западна Франция и ние ще сме му васали.

— Това те удовлетворява, нали?

— Да, наистина. — Конар се замисли. — Земите на Жофроа ни принадлежат, а получихме и още земя на изток. Това харесва ли ти?

Тя се засмя.

— И да, и не. Нищо, което принадлежи на Жофроа, не ме радва.

Конар също се засмя.

— Да, това е едната гледна точка. Но има и друга.

— Каква? — попита тя.

Той погали с пръст устните ѝ и се усмихна.

— Ако не беше Жерар и неговото предателство, нямаше да имам такава прекрасна съпруга. И ако Жофроа не те беше отвлякъл, никога не бих повярвал, че моята враждебно настроена и непокорна, но изключителна жена, ме обича.

— Ти знаеше още преди да ти го призная — припомни му тя.

— Но ти никога не ми го каза, преди Жофроа да те отвлече, нима не помниш? Той искаше да ме разкъса и да ме даде на кучетата. Ти се хвърли пред мен и ме защити. Като сега си спомням как му обясни, че никога не може да убие любовта.

— Хм. И ти веднага ме скри зад себе си.

— Да, но твоите думи разпалиха сърцето ми — увери я Конар.

Мелизанда го погледна в очите и отново се усмихна, целуна го, жадна да докосне устните му. Копнееше за неговия допир.

А той беше толкова нежен. Всеки път, когато го целуваше, тя чувстваше вълните на страстта. Дори повече — буря, ураган от чувства.

Отдръпна се от него, изведнъж почувствала, че болките в корема ѝ не са от допира му.

— Конар?

— Да?

— Нищо, нищо. Не ми обръщай внимание. — Тя отново го целуна.

Болката се засили. Мелизанда вече едва си поемаше дъх.

— Любов моя — прошепна той. — Как ме привличаш...

— Конар?

— Да?

— Не е от целувката. — Устата ѝ беше пресъхнала. Усмихна се. — Но пак ти си причината.

— Тогава...

— Бебето — прошепна тя тихо.

Той скочи заедно с нея и нежно я понесе към коня.

След минути бяха в крепостта. Мелизанда очакваше предишното дълго страдание, но второто раждане се оказа много по-леко. Дъщеря

им се появи на бял свят само след няколко часа.

Детето беше красиво. Косата му не беше нито кестенява, нито черна, а огненочервена, а очите — сини като лятно небе, дори подълбоки.

— Виолетови — реши Конар, разглеждайки бебето. Той седеше на края на леглото и съзерцаваше дъщеря си, докато Мелизанда я люлееше приспивно.

Майката беше приятно уморена и очите ѝ се затваряха. Иърин взе внимателно малкото от ръцете ѝ. Полузаспала, Мелизанда почувства как Конар се опитва да стане и пръстите ѝ го задържаха.

— Не, мили, не ме оставяй — прошепна тя. Той отново седна на леглото и я прегърна.

Тя чу в просъница неговите нежни и любящи думи.

— Не, любов моя, никога няма да те оставя сама.

Мелизанда се усмихна и затвори очи. Лежеше уморена, но спокойна и доволна.

Знаеше, че той наистина ще изпълни обещанието си.

Той никога няма да я остави сама.

И тя ще го обича до края, него, Господаря на вълците. Цял живот, до вечността.

Времето беше тяхно, животът им принадлежеше и най-хубавото бе, че се обичаха завинаги. Изминалите години минаха като лента пред очите ѝ. Невероятно беше да си спомни как се бореше с него, как го мразеше на моменти, как го предизвикваше.

Сега го обичаше и се страхуваше от любовта си.

Платиха с много мъка сегашната си радост. Преди бяха само двамата, а сега имаха и Роби... и това малко момиченце.

Мелизанда се замисли какво ли ще предскаже Мергуин за съдбата на дъщеря им и за общото им бъдеще.

Мелизанда се усмихна и най-накрая заспа в обятията на господаря си.

И засънува сладки, сладки сънища.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.